

GALAKTIKA FANTASZTIKUS KÖNYVEK
SZERKESZTI KUCZKA PÉTER

GARRY DOUGLAS
Hegylakó

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Garry Douglas: Highlander
© Garry Douglas 1986

FORDÍTOTTA GÁSPÁR ANDRÁS
A FEDÉL KOLONICS ISTVÁN MUNKÁJA

© Gáspár András, 1989
Hungarian translation

HU ISSN 0238-3063
ISBN 963 11 6421 7
Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Sziládi János igazgató
Zrínyi Nyomda (88.1450/66-15) Budapest, 1989
Felelős vezető: a Zrínyi Nyomda vezérigazgató-helyettese
Felelős szerkesztő: Futaki József
Műszaki vezető: Szakálos Mihály
Képszerkesztő: Gáspár Imre
Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea
Terjedelem: 14,11 (A/5) ív. IF 6268

Lisa Robertsonnak és Crace Donaldnak: Skótok, hujjuj!
G. D.

PROLÓGUS

Az ütközet után kétharcos maradt a csatamezőn: a fekete lovon feszítő, pallosát lóbáló sötét meg a fakó ménen ülő mongol. Mindkét férfi számos sebet kapott a viadalban, mégis szilárdan tartották magukat nyergükben, a völgy két oldalán. Szereteszét száz és száz tetem hevert, az elesettek mindkét seregéből.

A sötétbe öltözött harcos – egy "kurgan" – odakiáltott a mongolnak:

– Nem maradhat, csak egyetlenegy! – De hogy a távol-keleti vitéz meghallotta, megértette-e, az sem testtartásából, sem mozdulataiból ki nem derült. Suhintott párat a levegőbe ívben hajló pengéjével, hogy kiűzze karizmaiból a merevséget. A szablya megfeszíthetetlen fénytávíró-üzeneteket küldözgetett a dombkaréj felé.

A Kurgan elvigyorodott. Ez a mongol lesz a harmadik halhatatlanja... Emlékezetébe idézte tanítómestere, az arab szavait: "Ne feledd, ha magadhoz hasonlóval találkozol, tüstént a fejét kell vened! Ha nem teszed, időt adsz ellenfelednek, aki a századok során mind több harci tapasztalatra tesz szert. Ha megint összeakadtok, bánhatod, hogy nem fejezted le az előző alkalommal... És újra találkoztok majd, ebben biztos lehetsz. Ha nem a közeljövőben, a végső Gyülekezéskor mindenképp. Az idő is fegyver: sose engedj időt ellenfelednek, hogy erőben, ügyességben gyarapodjék!"

A mongol, mit sem törődve a szürkéje patái alá kerülő testekkel, máris lefelé rúgta a völgy hosszában. A Kurgan két marokra kapta pallosát. Megfigyelte, hogyan küzd ütközetben a mongol: minden összecsapás előtt ágaskodásra sarkallta lovát, hogy annak feje az ő testét védelmezze. A Kurgan ereje végső megfeszítésével lelkileg készült az iszonyú párviadalra.

Támadója lendülete a kezére játszik majd, ám az időzítésnek a lehető legpontosabbnak kell lennie. A Kurgan természetfeletti cselekedetre vállalkozott, s noha képesnek tartotta magát az efféle cselekedetek véghezvitelére, tudta, a teljes összpontosításon túl szellemi, fizikai tartalékaira is szüksége lehet.

A mongol elé indult, folyamatosan ösztökelte lovát, míg az elnyúló testtel vágatott; sörénye, farka fekete korbácsként csattogott a szélben. Patái dübörögtek az orosz sztyepp véráztatta földjén. A csataló pofájából már verítékkal elkeveredő tajték szállongott, foszlányai a Kurgan vadállatfej-forgójú, vert bronz sisakjának csapódtak. A hátasok tüdeje kiszikkadt bőrtömlő gyanánt csikorgott, orrlikaikból páragomolyok lövelltek.

Azután épp az összecsapás előtt-miként a Kurgan számított rá – a mongol visszafogta ménjét. A szürke hátsó lábaira emelkedett, fejével, lapockájával gazdája testét védelmezte.

A Kurgan harsány csatakiáltással nekihezakodott nyergében, s pallosával átmetszette a szürke ló torkát. A súlyos penge keresztülhatolt húson és csonton, leválasztotta a fakó mén fejét. Lendülete tovaragadta a Kurgant, s továbbcikázott vele pallosa is: éle a mongol nyakát érte, lemetszette fejét. A két fej – emberé és állaté – csaknem egy időben ért földet, nyomukban rúgkapáltak az összegabalyodott lábak.

A, győztes Kurgan megzabolázta a lovát. Torkából az áhítat hördülése szállt a derült égből villámok cikáztak alá testébe. A statikus elektromosság percek alatt környékezte, energiája átáramlott roppant tagjaiba:

Miután a Serkentés befejeződött, a sötét ruhás harcos északnak fordult.

– Következzen most az a fiú, Conner MacLeod – mormolta.

ELSŐ FEJEZET

Küszöbön állt a csata.

MacLeod nyughatatlan tekintete a Madison Square Gardent megtöltő közönség sorait firtatta. A levegőben – ahogy az ilyen alkalmakkor megszokott – nehéz emberi veritékszag, zsúfoltság, feszültség eredményezte bűz terjengett. MacLeod kényelmetlenül feszengett nedves esőkabátjában, ráadásul féloldalasan ült a helyén, nehogy a hátára szíjazott tárgyra nyomás nehezedjék.

Szórványosan csattant a taps, de egyre erősödött, amint kétszáztizennötvenöt, küzdeni kész tömeg

nyomult a ringbe két jókora tételben, a Tonga Kölyök és a Szösze Gerinctörő személyében. Ellenfelek ott várták már, őket a kötelek közt: a nézőkre vicсорítottak, izmaikat fitogtatták. Mind a négy pankrátor körbetáncolt, mozdulataival ingerelte a közönséget.

MacLeodot érdekelni kezdte a közelgő összecsapás, ám figyelmét részben még mindig a ringet gyűrűbe vonó közönségnek szentelte, régi ismerősök arcát kereste a sokaságban. Eljött-e közülük valaki ma este...?

Felbukkanásukra mindig, mindenütt számíthatott. Sosem engedhette el magát egészen, ez könnyen veszítést okozhatta volna. Most megdörzsölte kétnapos borosta árnyékolta állát. A műsorközlő épp csendért esedezett a féktelen hangzavarban.

– ...Egy pohárköszöntőt a keleti partról! Az Egyesült Államok Broad Streetjéről! – rikoltozta.

Szavait elnyomta a közönség bömbölése. Miután a pankrátorok egyikét bemutatták, az hirtelenében keresztünyargalt a ringen, s fejét az egyik sarokpárnába verte. Nők pattantak fel helyükről, néhányan éljeneztek, mások szabálysértést kiáltottak, hovatartozásuktól függően. Cirkusz volt, semmi egyéb. De épp erre áhítottak. Azért fizettek, hogy ilyesmiben legyen részük.

A Szösze Gerinctörő a kötelekre nehezedve előrehajolt, sokatmondón a tömegre sandított, kihívón rántotta le dzsekije cipzárját, elibük tárta drótszőrrel borított, kemény mellkasát: A közönség soraiból elégedett sikolyok ropptentek fel. Egy kislány, aki az anyja ölében ült, MacLeodra bámult, tán a lelkesedést hiányolta belőle a körös-körültomboló zűrzavarban.

A Szösze Gerinctörő elővonaglott végre testhez álló kiskabátjából, s a ruhadarabot, a várakozásoknak eleget téve, a nézők közé hajította.

"Vérszomj" – gondolta MacLeod.

Szinte tapintható volt a levegőben. Vérontás mégsem lesz itt semmiképpen: ez színjáték, semmi egyéb. Ha az igazi élvezet elérhetetlen, akkor jön az ember efféle helyre, ahol ügyes színleléssel elégítik ki igényeit. A dolog valójában eléggé ártalmatlan.

MacLeod persze másfajta összecsapásokat is megélt, olyanokat, ahol patakokban folyt a kiontott vér, a harasztot áztatta, Skarlátszínre festve a növények zöldjét-bíborát... Akadtak szemlélői e látványosságoknak is – a táborát kísérő csöcselék –, ám ezek mindig sokkal kevesebben voltak, mint a fegyverforgatók. E helyen azonban ezer bémésködő jut egyetlen küzdőre. Gladiátorviadal...

Töprengésének a gong kondulása vetett véget. Figyelte a pankrátorokat, akik nyomban egymásnak rontottak. A Tonga Kölyökgymron vágta, felnyalábolta, elcipelte ellenfelét, s az egyik sarokpárnának lódította. Azután hosszú; fekete hajába markolt, öklözni kezdte a fejét. Míg a bíró figyelmét ez az összecsapás kötötte le, a Mozsár jókorát rúgott a Szösze Gerinctörőbe: állon találta, kirepítette a ringből. A tömeg a bíróval ordított, a bíró a pankrátorokkal bömbölt, azok meg egymás közt acsarkodtak. Hús húsnak, csont csontnak feszült. Minden csapás gyilkos erejűnek tetszett. Látszólag minden karfeszítésbe colos gerendák szétroppantásához elegendő izommunkát fektettek. A küzdők mégis szétváltak, nekigyürköztek újra meg újra.

– Nyírd ki őket! – süvöltötte a MacLeod mellett ülő férfi. Hogy kiket is kellene tüstént kinyírni, nem részletezte. Nyilván beérte volna annyival, ha valaki valakit kinyír. A buzdítást nyomban felkapta a Garden közönsége, ("Nyírd ki! Nyírd ki!") a kántálás alkalmanként részletezőbb kívánságoknak adott helyet, ezek csonkításokra s ismét csak vérontásra buzdítottak. Akadtak olyanok, akik beérték az ósdi, elcsépelte frázisokkal, ám akadtak találékonyabbak is, akik a megtörtetett testek utáni vágytól sarkallva költői érezyeket csillogtattak.

MacLeod csöndben maradt, fáradtan szemlélte a jelenetet. Mellette a kislány nyalókát szopogatott, s a pankrátorok helyett inkább őt tüntette ki érdeklődésével. A férfi grimaszt vágott, halovány, bizonytalan mosoly volt a jutalma. A kislány sügni próbált valamit anyja fülébe, ám az asszony figyelmét maradéktalanul lekötötte a böszen öklöző négy hústorony. Szeme elkerekedett, arca sugárzott, ajkán tünékeny mosoly játszadozott. Látnivaló volt: éppúgy szívja magába a benyomásokat, mint egy Nirvánába készülő tibeti szerzetes.

A kislány mintha a falnak beszélt volna.

– Vedd a fejét! – kiáltotta az asszony váratlanul.

MacLeod összerezzenett ültében; amint a szavak tudatáig jutottak. Megriadt egy pillanatra, de azután ismét lazított: egy kínait kezdett figyelni, akinek képe elárulta, hogy még a trikóját is a Tonga-Szösze páros győzelemre tette fél. Míg a csata dúlt, arckifejezése hol elégedettséget, hol elkeseredést tükrözött. Úgy tetszett, maga is megszenvedi a kedvenceire zúduló pofonokat. Időről időre mellényzsebére tapintott, ahol-ehhez szemetnyi kétség sem férhetett – pénztárcája lapult.

A Szöszke Gerinctörő most épp magasan a feje fölé emelte ellenfelét, nekikészült, hogy a szőnyegre teremtsen. Az asszony és a kínai egyként "Rajtál!"-t kiáltottak: kívánták, hogy az a másik alázuhanjon, nagyot nyekkenjen, és jó ideig fekve is maradjon. A bíró a két csatázó óriás közé ékelődve kapkodott levegőért.

MacLeod a kapuk felé sandított, de kifelé vagy befelé egy lélek sem tartott. Hangtalan égiháború gyanánt vakuk sokasága villant most a stadionban; a négy pankrátor egyetlen vonagló kupacban fetrengett a küzdőtér közepén. A bíró igyekezett lélegzethez jutni, s minden kétséget kizáróan ilyesmiben mesterkedtek maguk a birkózók is.

A stadion túlsó végében egy szurkoló kézzel festett transzparenst emelt a magasba, melyen a NYÍRJÁTOK KI A DÖGÖKET! felirat éktelenkedett. E pillanatban csapott MacLeod vállára egy mögötte ülő férfi. Conner hátrafordult, a férfi arcába nézett. Nem találta ismerősnek.

– Istenkém! – suttogta ragyogó szemmel a férfi. – Vallja be, magának is tetszik egy kicsit!

MacLeod biccentett, kiszabadította magát. A csata változatlan hevességgel dúlt tovább odalent, a kiáltások mordulásokkal, szórványosan szállongó, "A jó édesanyátokat!"-szerű frázisokkal keveredtek a tömeg bömbölésének lélegzetvételnyi szüneteiben.

MacLeod lehunyta szemét, emlékeiből egy letűnt kor képei sorjáztak elő...

MÁSODIK FEJEZET

Alacsonyán állt a nap a glenfinnani dombok felett, elnyúló árnyakkal, sötétlő bíborszínnel csíkozta a völgyeket. Egy jókora sziklaorom felett sas körözött. MacLeod gyanította, a fészke rejtőzik odafent.

A skót mélyen beszívta a hanga édes illatát, s elámult azon, hogy ez az elragadó táj milyen sokarcú lehet.

Két társa, vérrokona, Dugal és Angus MacLeod felé fordult, tekintetük nem a sas röptét kísérte. A szemközt tornyosuló sziklákat fürkészték inkább, s Conner érezte a levegőben a nyugtalanságot. A MacLeod-klán idén, az 1536. esztendőben határozott úgy, hogy elsimítja nézeteltéréseit a Fraserekkel. Mindhárom harcos készen állt hát egy rajtaütésre, mely hazavezető útjukon bármikor megtörténhetett.

Lovukat szőrén ülték meg, vaskos lábuk inas mének oldalát szorította. Klémorjukat* és kerek pajzsukat mindhárman jobbjukban vitték, baljuk lazán tartotta a gyeplőszárat.

– Napszállta előtt hazaérünk – mondta Angus elégedetten. – Megmondtam előre, hogy így lesz... – Csapzott szakállán izzadságcseppek csillogtak.

– Sose tévedsz, Angus – mondta Dugal. – Azzal, hogy tévedtél, sose vádolhatunk... – Így beszélt, de közben nem fordult Angus felé, s az idősebb férfi fészkelődni kezdett ültében, hogy láthassa arckifejezését. Sosem lehetett biztos benne, mikor bolondítják. Dugal most komoly képet vágott, ám szája sarkában makacsul remegett egy izom.

Conner, aki jól tudta, hogy rokona ezúttal is gúnyolódik, elmosolyodott a megjegyzésen, vigyázva, nehogy Angus észrevegye. A klánbéliak készek voltak egymással is megverekedni, ha kellett, noha a Fraserek bármelyik percben rájuk ronthattak... "Rühellem a rokonomat, de én meg a rokonom egymásnál is jobban rühelljük az idegeneket!" Valahogy így hangozhatott a MacLeodok életelve. Harcias népség volt ez; s szükségképpen az: őriznie kellett birtokait, kunyhóit a skót felföldön portyázó fosztogatókkal szemben.

Conner hátasa váratlanul összerezett. Angus máris megtorpant, jókora orrával a levegőbe szimatolt.

– Mi a'? – kérdezte Dugal.

– Ha tünném, nem szűkűnék – felelte Angus. – Amit látok, attó' sose félek!

A sziklatorlasz mögött néhány fenyő meredezett, meg valami csalit: ahhoz épp elég nagy, hogy egy maroknyi rajtaütésre készülődő férfinak fedezéket nyújtson. Conner lova most oldalvást lépegetett, világosan érezte gazdája zavarodottságát. A napkorong egy csúcs mögé hanyatlott, sebesen halványult a fény. Conner figyelt, de csak egy patak csobogását hallotta, a víz a közelben tört magának utat a tőzegen át.

– A fák... – Angus ismét körülszimatolt. Azzal dicsekedett, hogy negyed mérföldről kiszagol egy Frasert, s Conner gyanította, hogy az idősebb férfi kissé süket már, ezért hagyatkozik szaglására, valahányszor látásának nem veheti hasznát.

– No, ember?! – türelmetlenkedett Dugal. – Csak nem toporoghatunk itten egész iccaka!

Ebben a pillanatban felbukkantak a támadók; nem a fák közül, hanem a lenti sziklák mögül jöttek. Öten voltak, mindannyian a Fraserek tartánját** viselték, s , harci kiáltásaik a nagyothalló Angus is majd megsüketítették.

– Igazad vót megin', Angus! – rikoltotta Dugal, ámde hogy az ellenség megjelenésére céloz-e, vagy megint gúnyolódik, senki nem firtatta. Kiröppentek hüvelyükből a klémorok, pengéjük megvillant a nap utolsó sugaraiban.

Conner alacsonyra tartotta pajzsát, hogy lova combját, oldalát védelmezze, hisz a Fraserek gyalogosan támadtak. Egyikük-vad tekintetű, rőtes szakállú alak – súlyos léptekkel vágott keresztül a pázsiton, hogy lecsaphasson a háts fejére. Conner visszarántotta lovát. Klémorja széles ívben a Fraser felé lendült, az azonban túlságosan fürge volt az ilyen suhintáshoz: idejében emelte védekezésre a maga pengéjét. A fegyverek összecsendültekor mindketten megremegtek. Conner lova elhőkölt, rágázolt a Fraser lábára. A szakállas alak felhördült, pajzsa domborulatával csapott az állat pofájába.

Conner élt a kínalkozó alkalommal, s feléje dőött. A klémor hegye belehasított az idősebb férfi arcába, épp a járomcsont alatt. Nem ejtett halálos sebet, ám a Fraser, lábát kiszabadítva, mégis nyomban megfutamodott. Conner látta, hogy tapogatja körül nyelvével a nyílást odabentről...

E pillanatban fejsze találta az ifjú MacLeod vállát. Erejét vesztett csapás volt: a támadó ágaskodni kényszerült közben. Hátrafordulva Conner az alig tizenöt esztendő sűvölvényt, Ian Frasert ismerte fel. Nekieresztette lovát: az ütés ereje földre döntötte a kölyköt.

– Eriggy haza, anyádhoz! – kiáltotta Conner – mielőtt a füled veszem!

– Kölök ez mind! – méltatlankodott Dugal. – Csupa sűvölvény!

Az ifjak egyike, félig egy sziklatöredékre borulva, holtan hevert. Társai szétszaladtak már, kivéve azt a férfit, aki először rontott Connerre. Ő épp felfelé tartott a kaptatón, Angus azonban lováról leszállva fűgén a nyomába eredt. A Fraser elveszítette sapkáját: előtűnő tar koponyája felfénylett az esti homályban. Angus vágása a térde felett érte, felbukott. MacLeod kardja lecsapott másodszor is, a földhöz szegezte a vonagló áldozatot. A Fraser torkából kurta sikoly tört fel, szájából vér freccsent, azután ismét elcsendesedett minden.

Angus visszaballagott övéihez, szoknyájába törölgette pengéjét.

– Mi jutott ennek eszibe?! – zsörtölődött. – Ekkorka kölköket csatába vinni...!

– Ha elég idősek ahhoz, hogy elbíráják a fegyvert, nem fiatalok a harchoz se – vélekedett Dugal. Conner nem szólt, Lóháton előrehajolva a sziklán heverő ifjút bámulta. Úgy ereszkedett alá a sötétség, mint holmi fekete szemfödél. Conner a néhány napja leölt disznóra gondolt, emlékezetébe idézte, hogyan tárgult kerekre az állat szeme az iszonyattól, amint a dárda a torkába hatolt. A Fraser kerekre tárgult szemei e szemekre hasonlítottak: élete odalett, akár a hangára hulló víz, s ez elszomorította Conner.

– Muszáj vót elvágni a torkát, Dugal? – firtatta. – Nem lehetett vón' csak leütni?

Dugal hangja bőszen reccsent, s Conner úgy találta, magamagát mentegeti.

– Nekem gyűtt, ember! Nem kérdezgettem én a korát: klémor vót a kezibe, azt néztem, nem a képit! Nem az én hibám vót, egyedül az övé! – Kardja hegyével a rézsűn heverő tetem felé bökött.

Conner a vállát dörzsölgette ott, ahol a csatabárd eltalálta. A ruhája sem szakadt el, ám tudta jól, reggelre akkora véraláfutás éktelenkedik majd ott, mint Angus ökle.

Angus közben összeszedte a Fraserek elhajigált fegyvereit. Hasznosak lesznek azok a küszöbönálló csatában... Nincs is szebb annál, ha az ember egy Frasert Fraser-klán kovácsolta fegyverrel terít le!

A három MacLeod hamarosan folytatta útját az alacsony dombok közt, mígnem feltűntek előttük a falu fényei. Örök kiáltoztak nekik, miközben feléjük poroszkáltak, éles hangjuk nyugtalanságról árulkodott. A levegőben főtt zöldség aromája vegyült a párolt hús illatával: Conner gyomra megkordult; hisz a harcosok reggel óta nem jutottak harapnivalóhoz.

Közeledtükre az egyik tözegtéglából, kőből összerótt hajlékból egy alak tekintett ki: ott állt a halovány gyertyafényben. Mikor Conner és két társa elügetett a település közepén lobogó táborűz előtt, az az alak megiramodott, úgy kiáltotta:

– Conner!

– Nédda; mekkora a lány öröme! – jegyezte meg Dugal:

– A magad dógával törődj, Dugal rokon! – mordult fel Conner, noha igazában jólesett neki az üdvözlés.

Kate kifulladásra érkezett, megmarkolta hátasa gyeplőszárát. Conner lepillantott rá, elmosolyodott. A lány sovány arcát huncut mosoly ragyogta be.

– Hoztál-e ajándékot nekem, Conner MacLeod? – Azér' vótunk oda, hogy újoncokat szedjünk, nem azért hogy dáridózzunk, asszony! – utasította rendre Angus Conner helyett.

– Magamat hoztam csak vissza, Kate MacLeod szólt az ifjú. – Ez tán csak elég neked?

– Be kell érnem ennyivel, nemde...? – kérdezett vissza a lány ajakbiggyesztve.

HARMADIK FEJEZET

Conner MacLeod épp akkor nyitotta ki szemét, mikor a Szószke Gerinctörő arccal lefelé a szőnyegre vágódott. A megtermett férfi öklével döngette a deszkát, mintha kínlódnék fájdalmában. A tömeg elégedetten bömbölt. A Szószke ellenfele körbelejtett a ringben, összeverte tenyerét feje felett, együtt ünnepelt a közönséggel.

MacLeod megelégedje a dolgot.

Felemelkedett ültéből, a megzavartak legnagyobb bosszúságára utat tört magának a sor vége felé. Ügyet sem vetett a szitkozódókra, akik hamarosan tovább kiáltoztak, bömböltek a többiekkel.

Amint elérte a kijáratot, lefelé indult a föld alatti parkolóba, ahol kocsiját hagyta. Leérve megtorpant, végigtekintett a sárgás Fényben fürdő, néma járműsorokon. A garázs néptelennek tűnt, ám Conner nem volt bizonyos benne, hogy csakugyan az. Agya egy szegletében nyugtalanító gyanú fészkelte. Néhány lépést tett előre: valami megreccsent a lábánál. Lepillantva nyugtázta, hogy egy kiürült kólásdobozra taposott. Belerúgott, a doboz végigkacsázott a betonon, s a falnak csapódott a túloldalon. Conner továbbhaladt a kocsisor hosszában, szeme még mindig a sötét sarkokba kémlelt. Igyekezett távol maradni az oszlopoktól: az átjáró közepén lépkedett, odakintről jól hallotta a New York-i utcai forgalom zaját, egy rendőrségi sziréna távoli vijjogását. Egy Chevrolet mellett hirtelen megtorpant, sarkon fordult. Fémen súrlódó szövet surrogására figyelt fel. Az egyik oszlop árnyékából egy férfi lépett elő, s aztán csak állt, bámult egy darabig, mielőtt megszólalt:

– MacLeod!

Conner biccentett:

– Fasil... Várj!

A férfi szétnyitotta kabátja szárnyait, a hóna alá nyúlt valamiért. Az a valami megvillant a markában, ahogy vívóállásba helyezkedett a parkoló betonján.

Fasil aranymarkolatú kardot tartott, s látszott a fogásán, tudja, hogy bánjon vele: E fegyver nyilván közeli ismerőse volt a tagbaszakadt Fasilnak. MacLeod figyelte, miként bólint alig észrevehetően az ősz fej, mintha azt mondaná, "Ez az, itt az idő!"

– Várj! – kiáltotta megint MacLeod, ám mintha épp e szó készítette volna cselekvésre Fasilt; nekilendült, és Conner fejének irányozta első csapását.

A skót oldalt ugrott, lebukott, így a penge csupán néhány hajszálát metszette le, ahogy átcikázott felette. Most rajta volt a sor: felpattant hát, megragadta Fasil csuklóját, igyekezett kicsavarni markából a fegyvert. Összekapaszkodva küzdöttek néhány másodpercen át. Fasil lehelete fokhagymától bűzlött. MacLeod megpróbálta lábát ellenfele két lába közé csúsztatni, hogy kibillenthesse egyensúlyából. A kard kettejük közt, karmagasságba emelve fenyegette a mennyezetet...

MacLeod utóbb eleresztette a csuklót, és teljes erejéből Fasil arcába sújtott. A nagydarab férfi hátratántorodott, de a fegyvert nem engedte el. A fejét rázta, azután mozdulatlanra merevedett, végül ismét nekilendült.

MacLeod lenyúlt kabátja gallérja mögé, meglelte saját fegyvere markolatát: Fasilénál rövidebb penge került elő: elefántcsont markolatú szamurájkard.

Fasil eltökélten bólintott, egy pillanatra nekidőlt az egyik oszlopnak.

– Jól van – mondta: – Rajta!

Kibújt kabátjából, gyakorlottan váltott kardtartó kezet, azután úgy tartotta maga előtt, a kabátot, mint

gladiátor a vetőhálót.

Míg a két férfi farkasszemet nézett, valahol megpattant egy fénycső, s egy szakaszon kialudt a világítás. Fasil ekkor elhajította a kabátot, mely paplanként MacLeod fejére borult: A skót szabad kezével félredobta; ismét ellenfelére tekintett, fogása mit sem lazult fegyvere markolatán. A kard hegye Fasil torkára mutatott.

– Akkor hát... – dörmögte Fasil olyan hangon, mintha holmi labdajátékról lett volna szó. MacLeod felé sújtott, aki háritotta a csapást: fémnek ütköző fém csendült, visszhangzott a katakombaszerű parkolóban. Fasil technikája – melyet még a szaracénok közt, a keresztes hadjáratok idején sajátított el – jobbra kaszáló, vágó mozdulatokon alapult. A tagbaszakadt férfi nem volt "döfőember"; mesterei is előnyben részesítették handzsárjuk élét a hegyével szemben. MacLeod tisztában volt ezzel, ügyelt rá, hogy a kettejük közti távolság megmaradjon, nem merészkedett Fasil kardforgató karjának hatósugarán belülre.

E küzdelemből csak egyikük kerülhetett ki élve. Nincs megállás az első vér után, nincs irgalom, mintha egy képzeletbeli római császár hüvelykujja máris lefelé fordult volna.

Fasil Connerre rohant, csaknem vaktában osztogatta csapásait. MacLeod ismét háritott, s vállával egy parkoló kocsinak lökte ellenfelét. Kardja átcikázott a levegőn, ám Fasil fürgén oldalra gördült, hogy a szamurájpenge a jármű ajtaját érte, s a visszapillantó tükörnek vágódva szikraesőt szórt szanaszét.

MacLeod Fasilra vetette magát, a kocs oldalához szorította. Egyikük sem tudta azonban egyhamar szabaddá tenni kardforgató karját. Fasil rúgott, s MacLeod talpa alól eltűnt a beton: a kocs hűtőjére zuhant.

Nyomban lábra állt, úgy méregette ellenfelét a jármű túlsó végén.

– Ideje meghalnod, MacLeod – közölte Fasil.

– Akkor öl meg!

– Épp ez a szándékom... – Kardja ismét lecsapott, egy másik ajtót hasított be. Fasil szitkozódott.

– Csak nem a tiéd? – érdeklődött Conner a jármű felé biccentve. – Újra kell majd fényeztetned!

Fasil kettejük közé, a talajra köpött, majd mindketten a kocsik közti átjáróba oldalaztak. Néhány pillanatig csak méregették egymást. Kölcsönösen tisztában voltak gyengéikkel, s ez a-tisztánlátás lehetővé tette, hogy a baklövéseket kiküszöböljék. MacLeod ellenfele szemébe nézett, a következő lépésre, mozdulatra utaló jelre lesett. Fasil tekintete megrebbent, ahogy egy bivaly lendületével nekilódult, pengéje a levegőt hasította. MacLeod a helyén maradt, bösz csapásváltásba bocsátkozott vele; mindkét férfi jó alkalomra várt. Fasil, megtermettebb, súlyosabb lévén, hátra, a garázs egyik sarkába szorította MacLeodot. A pengék összecsendültek, afféle ritmusaláfestéssel szolgáltak, monoton ismétlődésük más hangszerek belépését kívánta.

Ott, ahol a skót a rázúduló súlyos csapások közepett egyensúlyát megőrizni igyekezett, olajfolt sötétlett a betonon. Conner megcsúszott, megtántorodott: elhajolva, kígyózva háritotta a támadásokat, hátát a falnak vetette.

Fasil, ellenfele megingását látva, megkettőzte lendületét. Ajkán halovány, diadalmas mosoly derengett fel. Minden csapásnál mordult egyet, akár a bokszoló, aki állja. Két marokra kapta most kardját. Elszánta magát, nem engedi meg, hogy MacLeod kitörjön a sarokból, s előnyösebb pozíciót vegyen fel.

A skót mindkét lába alól elveszítette a talajt: fél térdre esett a fal mellett. Fasil felrikoltott, súlyos kardját feje fölé emelte. Conner oldalt ugrott, ám Fasil sem volt rest: számított effélére. Kardja lecsapott.

A biztosítékszekrény a beton felett jó háromlábnyira, MacLeod feje mellett árválkodott a falon. Ezen a ponton haladt el a garázs fő villanyvezetéke. Fasil pengéje a kábelt átmetszve a biztosítékszekrény drót- és csatlakozásrengetegébe csapódott.

Szikrák pattogtak, villanások követték egymást. A levegőt sziszegés, elektromos sercegés töltötte be, MacLeod orrába égő gumi, műanyag csípős bűze tolult. Fasil vonaglott. Testét remegések sorozata rázta, a hús szorosan arccsontjaira feszült, akár a gravitáció erejével küzdőké. Szemei kiguvadtak, miközben a magasfeszültség felperzselt idegvégződéseit. Kezei füstölni kezdtek, felhólyagzott, kicsattant rajtuk a hús. Fasil üvöltött. A fények kihunytak.

MacLeod, noha az elszabadult kábelvég ott kígyózott felette, igyekezett talpra állni. Hallotta, hogy Fasil fogai megcsikordulnak, érezte az égő hús átható bűzét. Feltápászkodott, s a nagydarab férfi mögé került.

Fasil éppen akkor szabadította ki pengéjét a biztosítékszekrényből, mikor a szükségvilágítás bekapcsolt. Sarkon fordult, ismét szembenézett ellenfelével. Kezei még parázslottak, mégis készen állt a harc folytatására, olyan áramütés után, amely egy szempillantás alatt megállította volna egy köznap ember szívét. Szemeiben ott izzott a fájdalom, ám erejét láthatóan nem vette el. Háta mögött az átvágott kábelvégek még mindig szikrákat köpködtek. MacLeod elérkezettnek látta a pillanatot, hogy némi

magassági előnyre tegyen szert: előbb egy kocsi hűtőjére, azután a tetejére szökkent. Fasil fölébe magasodott, aki felismerte a veszélyt, s vadul Conner lába felé suhintott. Az alacsonyra sikerült csapás a szélvédőt zúzta be, üvegszilánkokkal hintette meg a nagydarab férfit,

MacLeodon volt a sor, aki Fasil fejét vette célba. Széles ívet írt le, lefelé lendült a szamurájkard, ám a civilizáció ezúttal Conner ellen fordult. A borotvaéles penge egy gözcsőbe metszett, ahonnét forró pára süvöltött a skót arcába. MacLeod felkiáltott, hátrahanyatlott, lezuhant a földre, egy oszlopnak ütközött. Fasil kardja a másodperc töredékével lemaradva cikázott a nyomában, elhibázta, éle hüvelyknyire hatolt az oszlop betonjába.

A még mindig szikrázó, füstök okádó biztosítékszekrény váratlanul lángra lobbant; a tűz végigkúszott a kábelén, egész a sarokban éktelenkedő olajfoltig. Riasztócsengő bágyadt hangja hallatszott. Azután eleredt az eső, vízőzön zúdult az elkeseredetten küzdő férfiakra: az oltóberendezés működésbe lépett.

Olyan volt, mint viharban harcolni; márpedig a skót jó néhányszor csatázott efféle mostoha körülmények közt. Szülőföldje, a felföld nem az állandó napsütésről voltnevezetes... Conner harcolt már szitáló esőben, ködben, záporban és zivatarban, bokáig érő ingoványban úgy, hogy egy alkalommal sem látott messzebbre néhány méternél. Az esőcseppeknek hála, máris otthon érezte magát, felfedezte ellenben, hogy Fasilt nem tölti el hasonló örömmel az odafent sorakozó szórófejekből spriccelő víz. A nagydarab férfi ajkai vonaglottak – MacLeod számára ismeretlen nyelven átkozódott. A padozat olajfoltjaival elkeveredő oltóanyagban tocsogva mindketten igyekeztek talpon maradni. MacLeod testközelbe került, s kardja markolatával Fasil arcába vágott. Fasil vért köpött a szeme közé, azután Conner márt csak egy ütést érzett a csuklóján, mely kitepte kezéből fegyverét. A szamurájkard egy kocsinak ütközött, visszapatant az oldaláról, és Fasil lábánál csörrent. A nagydarab férfi jókorát rúgott bele, mire a kard az olajos, síkos talajon egy másik jármű alá, a garázs távoli végébe kacsázott.

MacLeod, nyomában ellenfelével, futásnak eredt a kocsi között. Tudta, mire van szüksége – egyenest a tűzoltószekrény felé tartott, remélte, talál majd benne fejszét. A szekrényhez ért, feltépte az ajtót. Fejsze nem akadt, ám a belső oldalon ott fityegett egy franciakulcs. Conner megragadta, s tüstént sarkon perdülve Fasil képébe vágott vele. A nagydarab férfi üvöltve zuhant hátra.

MacLeod jól tudta, vissza kell szereznie kardját. Verheti Fasilt a kulccsal egész álló éjszaka, az mégis egyre rohamozni fog... Megfékezésére egyetlen mód kínálkozott, ehhez pedig vágószerszámmra volt szükség. A fájdalom zavaró tényezőnek számított csupán: kard hiányában a magukfajták csak erre szorítkozhattak.

A víz kezdte már elborítani a padlót, egyre inkább akadályozta MacLeodot a mozgásban. A skót-most hasra vetette magát ott, ahol kardja eltűnt. A penge csillanására lesett, ám a vízfelületen mindenütt visszfények táncoltak: csillámlást, villódzást látott, bármerre nézett. Meglapult a kocsi mögött, remélte, hogy a kerekek megfelelő fedezéket nyújtanak.

Fasil hátraszaltókat hányva haladt a központi átjáróhosszában: célja nem a menekülés, inkább a lendület megőrzése lehetett, nem szólva arról, hogy ilyen módon egy-egy futó pillantást vethetett a járművek alá. Conner, míg kisportolt ellenfele akrobatamutatóványát figyelte, egy lökhárítóba kapaszkodva igyekezett magát távol tartani a talajtól. A mennyezetről patakzó víz, az átmetszett csövekből elősüvöltő gőz, a recsegő kábelekből záporozó szikrák meg az elárasztott garázs sekélyesében szaltózó ellenfél látványára hajlott már a gondolatra, hogy a harc cirkuszi mutatóvánná alacsonyodott. Halvány mosolyt engedélyezett magának.

Miután Fasil eltávolodott, besandított a kocsi alá.

Ott hevert a szamurájkard!

Conner a kocsi alá nyúlt: ujjai épp hogy érintették a markolatot. A kard megmoccan, gördült egyet, s még mindig ujjnyi távolságban fénylett.

Halk csobbanás. MacLeod látómezejében Fasil lábszárai tűntek fel, ahogy a nagydarab férfi közeledett a kocsi túloldalán. Conner, fél arcát a vízbe merítve, némán hevert. Miközben Fasil körútra indult, lassan bekúszott a jármű alá. Ujjai a szamurájkard markolatára fonódtak. Fasil lábszárai végigvonultak a szeme előtt, majd eltávolodtak a központi átjáró irányába.

MacLeod tüstént kikászálódott a kocsi alól. Közeledtének zajára Fasil sarkon fordult, felkészülten várta.

MacLeod közelebb lépett; a pengék ismét összezsaptak. A skót ezúttal ellenfele fegyverének hegyét ütötte el a magáéval. Fasil marka nyirkos lehetett, mert a kard kifordult a kezéből, s a víz borította padlón kötött ki. MacLeod pengéje maris a nagydarab férfi torkát érintette.

Fasil meglehetősen nyugalommal fogadta a fordulatot. Szemei MacLeodra szegeződtek, de nem esdekeltek irgalomért. Ajkát nem hagyta el könnyörgő szó. Nem számított kegyelemre. Conner leküzdötte magában a szánalmat. Ha most megkönnyül, az eredmény egy újabb s aztán egy újabb találkozás, összezsapás lenne,

amíg egyikük holtan nem marad a másik lábainál. Elbocsátani Fasilt – ez csak elődázna az elkerülhetetlent. A nagydarab férfi ismét felkutatná, s a következő alkalommal talán neki, MacLeodnak kellene Fasil irgalmára hagyatkoznia. Conner pedig tudta, hogy ilyesmit nem várhatna tőle. Csak egyfajta végkifejlet lehetséges...

A szamurájkard ívben hátralendült. Úgy tetszett, a penge magába gyűjti a fényt, ragyogás áramlik bele. Conner minden erejét a csapásra összpontosította. Fasil szemei még mindig az övébe meredtek, amint a kard leválasztotta az ősz fejet széles válláról. A fej végiggördült Fasil mellén, átgurult MacLeod szétvetett lábai közt, néhány méterrel távolabb állapodott meg. A sebből magasra fröcskölt a vér azután a tetem, mintha kicsontozták volna, a padlóra omlott, vízzel permetezte be Conner nadrágszárát. A sekélyes lassan rózsaszínre vált: az oltóanyag áradatába vörös patakok vegyültek.

MacLeod sarkon fordult, szemügyre vette a lemetszett főt. Az arc másfelé fordult, ennek örült. Ahogy a víz a lefolyók felé áramlott, Fasil fűrtjei szanaszét lebegtek.

Egygel kevesebb, gondolta Conner. De akadnak majd mások. Csak az első találkozás volt ez, találkozás egy klán gyülekezőjékor. E klán tagjait nem vérségi kapcsolat, annál sokkal erősebb kötelék fűzte egymáshoz: az erő, melyen osztoztak. Az erő, mely...

Ekkor elkezdődött. Ahol egy pillanattal korábban a garázs mennyezete nyújtózott, most mély sötétség honolt. Ebből az úrből cikázott Conner felé az életerő, a megszolgált energia, melyet Fasil legyőzésével érdemelt ki. A skót érezte, hogy az energianyálábok testébe hatolnak: beleborzongott. Fájt, fájt, fájt – ám az élet kínja volt ez, nem a haldoklásé. Connert átjárta az energia, ereiben tüzelt, idegein kúszott végig szívébe, agyába. Minden ízében remegett, a kéken sercegő, éltető energia pedig bevilágította a garázst, Connerben lelve meg az érintkezési pontot a földelést. Az erő áthullámozott a kocsik tetején, le az oszlopokon, végig a vízfelszínen. Szédítő ragyogása elkápráztatta Connert, ahogy mindegyre áradt, fehér fénnel perzselve testét. Elméjében színek villództak...

Kín!

Conner a gyönyör, az agónia kiáltását hallatta. Testében hordozta a töltést, épületek, kocsik megmozdításához elegendő erő bizsergett tagjaiban...

– Óóóó!...

Nem szeghette útját a torkából előtörő hangnak. Az energia egyre halmozódott bensőjében, mígnem úgy érezte, nem tartóztathatja tovább. Alakja körül kékesfehér villámok cikáztak.

A közelében álló kocsikba áramlott át a Connerből kicsorduló energia. Végigarasztott a járművek fém küszöblécein, lökhárítóin. Díszlámpák hullottak le, ajtók pattantak fel, olvadt a gumi, ahogy a hő végigsepert a karosszériákon. A motorok beindultak, egyik a másik után; a fényszórók, a rádiókészülékek; ablaktörlők, fűtőrendszerek, elektromos ablakhúzókat mind-mind önállósították magukat, mert a kívülről jött energia utat talált áramköreikhez; utóbb túlterhelte, robbanásig hevítette őket. Fűlsiketítő zajjal zúzódtak be a szélvédők, a ragyogó kristályszemcsék úgy szállongtak, akár a hópelyhek a viharban.

Több mint kétszáz kocsi dübörgött, villogott, kattogott és bömbölt MacLeod vonagló alakja körül. Olyan volt az egész, mint holmi boszorkányszombat. Nem messze onnét, ahol Conner állt, széthasadt egy olajgyűjtő teknő, tartalma szétfolyt a garázs padlóján. A skót arca előtt, akár egy puskaagolyó, egy fényszóró szilánkjai sűrített el, azután a falba vágódott mellette.

MacLeod sikoltott, azon tűnődött, vajon meddig állja még. Szemben felrobbant egy gumibroncs. Végre-valahára elenyészett az energiafőrteteg, s Conner futásnak eredt a fal mentén. A levegőben a tűzoltószekrényből kiszabadult víztömlő csapkodott.

A skót elérte a sarkot a garázs végében, befordult. Saját kocsija a központi szektortól jókora távolságban parkolt. Fényszórói világítanak, motorja járt. Szellőzőnyílásaiból dőlt a gőz. Az átjárókon most erős szél sepert végig.

Abban a szektorban, amelyet Conner maga mögött hagyott, a Fasil teteméhez közel eső járművek rendre felrobbantak, a detonációk az egész épületet megrázták, hullámaiktól megvonaglott a talaj MacLeod talpa alatt. Hullott a vakolat, s a szél, akár a havat, kergette a fehér porfelhőket az átjárók hosszában.

Azután MacLeodnak eszébe jutott a kardja. Visszarohant Fasil teteméhez, s meg is lelte a fegyvert, pengéjével az oszlop oldalában, ahová a lefejezéskor vágódott. Kiszabadította; majd hüvelyestül a fenti csőszerkezet szövevényébe rejtette. Figyelmesen végignézett Fasil fejetlen testén, azután Porchéjához futott.

NEGYEDIK FEJEZET

A termésközből összerótt tornyokkal, magas sáncokkal büszkélkedő Glammis-kastély a MacLeod-birtok szívében, a Glenfinnan-fennsíkon állott. Az út, amely kapuját meg a falut összekötötte; egyetlen kitérőt tett csupán a Loch sötétlő vizéhez. Érintette a kicölöpözött partot, mintha a tavat magát szándékozna átszelni; az utolsó pillanatban fordult el onnét. Elhanyagolt út volt, számos gödör éktelenítette, egy helyütt pedig a mélyben heverő sziklák miatt. úgy ívelt fel, akár a cethalgerinc, kellemetlen meglepetést tartogatva a magasan rakott kordék számára. Telente, mikor a tó felől sodródó köd rászitált, csaknem láthatatlanná vált, a nyári záporok idején viszont ingoványná változott.

E nap forróságot hozott, ég port, langy déli szél fújdogált a hegyek felől, magával hozta a hanga illatát. A kastély felől két férfi közeledett az úton, mögöttük a többiek. A falubeliek kétoldalt verődtek össze.

A menet élén haladók egyike dudás volt: hangszeréből különös, érdes – és csupán a pibroch dallamtalan muzsikájához szokott füleknek kellemes – melódia szállt. A másik egy lépéssel lemaradt, és dobján a felföldiekhez leginkább illő ütemet verte.

Utánuk egy pap következett, akit a falubeliek Rainey atyaként emlegettek. Kérges markában embermagas, durván faragott fakereszt. Rainey atya munkás pap volt, nem riadt vissza attól, hogy az ekeszarv mellé álljon, büszkeségével összefért, hogy egy halászcsonakkal evezzen ki a tóra. Harcos pap volt, kiállt a csatamezőre is, és ha a helyzet úgy kívánta, készséggel sietett nyája segítségére a küzdelemben, s úgy szomorkodott tört szorongató jobbja vétkei miatt; mintha bizony másvalakié lett volna az a kar.

A pap nyomában maguk a klánbéliek lépdeltek, néhányan gyalogosan, mások lóháton. Conner MacLeod és rokona, Angus egymás mellett lovagoltak; hátasukat gyerekek környékezték.

Az út kanyarulatánál Conner visszafogta lovát. Klémorját magasan a fejé fölé emelte.

– MacLeod! – rikoltott.

A dudás megállt, hagyta, hogy a csutora kiforduljon a szájából. A dobos leengedte kezeit. Rainey atya a tóparti kövekre hágott, ahol hálók száradtak épp a napsütésben. A klánbéliek köré gyűltek.

Rainey atya felmutatta a keresztet, előrenyújtotta, rézsút a víztükör fölé. Hátravetette barátcsuklyáját, napvilágra került tar feje.

– Hozzon a mi Urunk 1536. esztendeje győzelmet a MacLeod-klánnak! – kiáltotta.

– Győzelmet! – visszhangozták a klánbéliek.

– Győzelmet a MacLeodoknak! – tódította lelkesen Dugal.

E szavak után hosszú hallgatás következett, melyet még az izgatott gyerekek sem törtek meg. Néhány asszony összenézett: szemükben félelem. Tudták, hogy emberük esetleg nem éri meg az estét, mikor a nap alábukik a bíborfényű tó felett. Néhány asszony ágya hideg marad, egymaguk hevernek benne fájó, kiürült szívvel.

Mikor a hallgatás ideje lejárt, a férfiak folytatták útjukat, a hátramaradt asszonyok és gyerekek pedig utánuk bámultak.

Dugal Conner mellé rúgdatott, fekete haja kuszán omlott vállaira. A MacLeodokra jellemző erőteljes szemöldökcsontja felett csak nagy néha érte víz.

– Azt félsz-e, Conner? – kérdezte, enyhe gúnnyal a hangjában.

Conner bensőjében felhorgadt a büszkeség.

– Nem, Dugal rokon... – Egyenest az idősebb férfi szemébe nézett. – Nem félek.

A nyomukban haladó Angus nyilván meghallotta a szóváltást, mert odakiáltott:

– Ne beszélj sületlenséget, ember! Én magam belepisá'tam a szoknyámba, amikor előszó' a csatába mentem!

Mindhárman nevettek. Ezúttal jól érezték magukat együtt, hasznukra vált a közös cél. Conner szerette ezeket az alkalmakat: barátok váltak ilyenkor a rokonokból. Majdhogynem hálás volt ezért a Frasereknek.

– Az a'! – mondta Dugal. – Angus mindég bepisál!

Megint nevettek, még Angus is.

Conner lova mellett egy fiúcska szaladt el az úton, a kastély felé. Conner megfordult a lován, úgy figyelte; visszaemlékezett saját gyermekkorára, s arra, milyen; izgalmasnak találta akkor az ütközet gondolatát. Oly türelmetlenül várta a férfikort, a lehetőséget, hogy bebizonyítsa rátermettségét övéi közt! Fohászkodott, úgy múltanak az esztendő, akár a napok... És most? Már nem érezte magát ennyire magabiztosnak. Angusnak persze igaza volt. Csakugyan félt. Bolond, aki másképp érez. A félelmet nem ismerő emberek rövid életűek a felföldön, ahol ez az érzés szükséges az óvatosság ébrentartásához, a vér megbizsergetéséhez. Könnyen halálát lelheti az, aki nem szimatol veszedelmet minden szikla mögött.

Hátuk mögött a Glammis-kastély lassanként párába burkolódzott, mint valami öregasszony, aki kendőt borít csontos vállaira. Egy nő iramodott most feléjük onnét, kiáltozva, integetve, a gyalogos klánbéliéi közt.

– Conner! – pihegte kimerülten. – Conner, várj!

Kate volt az. Az éles szemű és – bizony! – hegyes orrú Kate, aki, sok nyárral korábban vetette szemét a fiúra. Most Conner mellé szaladt, épp, mikor a ló ügetésbe fogott.

– Conner! Várj, kérlek!

Conner megrántotta a gyeplőt, engedte, hogy a lány lépést tartson vele. Kate kék szeme ragyogott, ajkán bátorosan mosoly tűnt fel. Tartott valamit a márkában, kezét a fiú felé nyújtotta. Apró virágcsokor volt nála, a hegyoldalban szedhette. Az érzékeny, havasi növénykéi kissé megfonnyadtak már a fennsík melegében.

– Vidd magaddal ezeket a virágokat, és gondoldj velem!

Conner lehajolt, és megfogta a lány kezét; Kate szinte elszakadt a földtől, ahogy magához húzta, hogy megcsókolja:

– Emlékezz-mondta a lány-, Isten a te oldaladon lesz a harcban, Conner! Épségben megőriz nekem!

Conner elmosolyodott, és elfogadta a virágokat: széles bőrvöbe tűzte a csokrot.

– Ezek a virágok szolgáljanak pajzsomul! Elhárítják majd a Fraserek pengéit!

A lány elkomolyodott.

– Nem, nem a virágok óvnak! A csokrot tőlem kaptad... Csak az Isten oltalmaz meg a bajtól. Megértetted, Conner MacLeod?

– Megértettem, kicsi Kate.

A lány megállt, hagyta eltávolodni a fiút, csak nézett utána. Fel sem rezgett, mikor Dugal és Angus elporoszkált a két oldalán. Minden figyelmét a maga emberének szentelte.

– Visszagyere hozzám, Conner! – kiáltotta:

– Jövök – hagyta helyben a fiú, noha a biztatást inkább magának szánta. A tavat nézte, a tópartig hullámzó dombokat. – Jövök. Vissza akarok jönni...

Dugat-zárkózott melléje, hátasaik fara összeért.

– Ilyen egy lány...

– ...súlyosabban megsebezhet egy harcost, mint a Fraserek kardja, barátom! – szólt közbe Conner. Mindketten felröhögtek.

– Dugal! – kiáltotta Kate valahonnét hátulról. – Te meg Angus ügyeljetek rá: egészben maradjon, hallod-e?!

– Hallom ám – mondta Dugal, s cinkos pillantást vetett Connerre. – És minnyájan tuggyuk, menik a legbecsebb darab!

Ezen a tréfán már csak ő kacagott.

Mikor a Loch Shiel túloldalára értek, késő délután volt már. A seregtől keletre Conner szétszaladó szarvascsapatot pillantott meg – mintha az állatok máris vért szimatoltak volna a hangán. Kecsesen mozogtak; a fiú legszívesebben leszállt volna lováról, hogy velük vágasson. Lenyűgözte a könnyedség, mellyel a karcsú testek száguldottak.

Azután összekapta magát.

Elfutnál tehát, Conner MacLeod? Ügy nem lesz jó. Különb indokkal kell előállnod annál, hogy az emberszagtól megriadt szarvasokhoz óhajtasz csatlakozni. Ma meg kell állnod a helyed; küzdened kell,

hiába kerget az örületbe a belsőségek büze, hiába érzed orrodban klánbéli társaid kiömlő vérének édeskés illatát... Nem hozhatsz szégyent anyád és apád fejére – Isten nyugosztalja az öreget.

Mert elkapták és felkötötték őt a Fraserek, el ne feledd! A mai napon számot kell adniok előtted e bűnükért...

A délutáni hőség hamar kifárasztotta a hátasokat: egy kicsit botladoztak már. A dudás, valahol a MacLeodok zilált csapatában, harci indulót fúj. A magányos dobos ritmuskísérettel szolgált, az ismétlődő hangsorok büszkeséggel, gyűlölettel töltötték el Conner, s a küszöbönálló ütközetben épp az ilyesmire volt leginkább szükség.

A jelvényhordozók a magasba emelték a fekete bikafejes gonfalont. A klánbéliak lelkében indulatok morogtak. Félelem is munkált bennük, szent igaz, ám rendre felidéztek régi sérelmeiket, a félegetett kunyhókat, a meggyalázott asszonyokat. A Fraserek! Bosszú! Mindannyian az ősellenség vérére szomjaztak. A dolgok rendje szerint egy Frasert majdhogynem alsóbbrendűnek tekintettek egy angolnál is, Majdhogynem.

A tóra kilátást kínáló gerincek értek, a sík túloldalán pedig, egy másik dombgerincen, türelmetlenül vártak az ütközetre a Fraserek. Micsoda lehetőség a nézeteltérések elsimítására! Klán a klán ellen. Az egyetlen lehetséges módszer. Karddal, törrel.

A dombtetőn megtorpantak a MacLeodok, csak hogy szemügyre vehessék a két sereg közt zöldellő horpaszt, a csatamezőt...

A horpasz túloldaláról ellenfeleiket méregető Fraserek közt egy férfi feszített fekete ménjén: Nem a Fraser-tartánt viselte, mint a körülötté nyüzsgő klánbéliak. Bozontos állatbőr köntöse sem rejtette el roppant alakját. Oldalán a klémor helyett jókora pallost hordott, fején meg valami furcsa fenevad koponyájából készített sisakot: A fenevad agyari kétoldalt fekete szeme sarkáig íveltek. A férfi bőre durvább és egy árnyalattal sötétebb volt, mint harcostársaié, ráadásnak sebhelyek csúfították, akárha valaha himlőt kapott, azután felgyógyult volna. Telt, vérbő ajka számos csatában forgácsolt fogakat rejtett.

Különös idegen volt, új jövevény a Fraserek közt. Azt ígérte, segít nekik a MacLeodok elleni küzdelemben. A Fraserek nem kívánták el, hogy bizonyítsa erejét: a férfi tekintetében izzó önteltség meggyőzte őket. Jó egy fejjel lehetett magasabb a legmagasabb helybélénél, s a Fraserek egytől egyig rettegtek tőle. Segítségéért cserébe csupán egyetlen csekélységet kért, ezt épp ekkor készült megnevezni.

A felhőtlen, kék nyári égbolt magasából hirtelen villám csapott le a dombtetőre, ahol a Fraserek gyülekeztek. A jövevény lova berzenkedni kezdett, ő azonban erős kézzel zabolázta meg. A közelében álló Murdoch Fraser nyugtalanul szólt:

– Kurgan, azt mondtad, egyvalamit kérsz csupán. Mi legyen az, mondd, hisz itt vagyunk, az ütközetre készen...

A Kurgan felsóhajtott:

– Van odaát valaki, akit Connernek hívnak – suttogta rekedten.

– Akad – felelte Murdoch.

– Az a fiú az enyém, Murdoch. Emlékezz a megállapodásunkra! A Conner nevű fiú kell. Senki más nem nyúlhat hozzá.

– Úgy lesz, ahogy kívánod.

Murdoch továbbadta az utasítást a klánbéliak sorainak hosszában, éppen akkor, amikor a horpasz túloldaláról kiáltás röpcent fel, s a MacLeodok lefelé iramodtak a domboldalon.

– Elkezdődött... – mormolta Murdoch. A magasba emelte klémorját. – Halál a MacLeodokra! – Társai üdvívalgással jutalmazták.

A két sereg egymás felé nyomult a horpasz közepének mocsaras földjén. A laza talaj számos MacLeodnak és Frasernek kínált nyughelyet, még napszálla előtt. A lóháton rohamozók igyekeztek megőrizni egyensúlyukat, a gyalogosok szilárdabb zombékokat kutattak a posványban.

Elsőnek Angus csapott össze a Fraserekkel. Közük vágatott, úgy üvöltötte:

– Pusztuljatok!

Kardja egy gyalogosra sújtott, a penge a Fraser nyakszirtjét érte. A férfi zuhantában Angus bokája után kapott, holtában is igyekezett kibillenteni nyergéből az ellenfelet. Angus egy rúgással kiszabadította magát,

a szerencsétlen áldozat arccal az ingoványba roskadt, s nem moccant többé.

Hátulról most egy Fraser rontott Angus lovának. A MacLeod mögé pattant, torkon ragadta. Rövid küzdelem után mindketten a földre zuhantak. Angus a gatyakorcába nyúlt töréért, melyet a Fraser gyomrába, azután a szívébe döfött.

Közelében egy MacLeod tántorodott hátra: a lándzsa, mely keresztüldöfte mellkasát, a gerincoszlop mellett bukkant elő. A férfi kirántotta testéből a nyársat, tántorogva indult előre a küzdők között. Ujjai közt, melyeket sebére szorított, valami hólyagszerű szürkesség látszott: Tálán négy lépést tehetett meg, mielőtt egy fejszezsapás leterítette.

A Kurgan keresztülvágtatott az ingoványon, támadójának rontott, hatalmas pallosával végzett vele. Két suhintással másik két MacLeodot ölt meg, azután rájuk gázolt, lovával a mocsárba tiportatta őket.

Éles szemei egyre a Conner nevű fiút kutatták. Nem ismerte ugyan a külsejét, de tudta, hogy Murdoch emberei, akik félrehúzódnak előle, célhoz vezetik. A közelharc forgatagában meg is pillantott egy ifjút, akit a Fraserek elkerültek. A fiú ide-oda ügetett a csatázók között, úgy kiáltozott:

– Harcoljatok! Ki áll kiellenem?!

A Fraserek sorai szétváltak, átengedték, a harcosok rendre-más ellenfelet választottak. Még akkor is kitértek a küzdelem elől, ha az ifjú közelebb kerülve megsebezte némelyiküket.

– Gyertek hát, átkozottak! – rikoltotta a nekivadult fiatal MacLeod. – MacLeod vagyok! Vívjatok meg velem!

A Kurgan lova mellett egy Fraser épp a posványba nyomta egy MacLeod fejét.

– Ozt most maj' lenn maradsz...

A küzdők közt kóborló, a Conneréhez hasonló sérthetetlenséggel megáldott Rainey atya ezt látván a Fraser hajába markolt, és lerántotta ellenfeléről. A férfi a papra rontott, kivette kezéből a keresztet, mielőtt kardjával feléje döfött. A kardhegy a csuha bal hónaljába szaladt, megakadt benne.

– Bocsáss meg! – kiáltotta Rainey atya, míg a Fraser fegyvere kiszabadításával vesződött.

– Megbocsássak?! – horkant a Fraser.

A pap lekicsinylő pillantást vetett rá, és átvágta a torkát a törrel, melyet ingében rejtegetett. Miközben a férfi leroskad, Rainey atya megjegyezte:

– Nem téged kértelek...

Térdre ereszkedett a tetem mellett, és keresztet vetett.

– Fiam... – fogott az utolsó kenet feladásához.

A kötelessége és istenfélelme közt ingadozó ember láttán a Kurgan fintorgott. Úgy vélte, a papnak illenék eldöntenie, szent ember óhajt-e lenni, vagy harcos.

– Vívjatok velem, gyávák! – szállt Conner kiáltása a feltámadt széllel.

Nem fért a fejébe, miért nem akarja vele senki összemérni a kardját. Úgy tűnt szinte; mintha megbűvölték, láthatatlanná változtatták volna, mintha az ellenfél irtózott volna a bűvhatalom játékszerével való küzdelemtől. Körös-körül hallatszott a csatazaj, a sebzettek, a haldoklók nyögése.

– Miért nem vív meg velem senki?! – rikoltott Conner. – Harcoljatok, gyávák! – Lekászálódott lováról, hogy közelharcba bocsátkozzék.

Két háttal álló Fraser rápillantott, ám az egyik figyelmeztetőn fordult társához:

– Ne! Ez Conner MacLeod!

– Nem... – mondta a másik férfi. – Vele nem...

A két Fraser továbbgázolt a posványban; Conner zavara dühvé változott. Elszánta magát, hogy valakit mégis küzdelemre kényszerít.

Angus, aki egy Faserrel vívott a közelben, ellenfelét leterítve a fiúhoz csörtetett.

– Ez meghótt... – mondta.

– Angus! – bömbölte Conner. – Senki nem akar harcolni velem!

– Mi?!

– Mind elpucolnak!

– Jól van, fiú! – kacagott fel az idősebb férfi. – Maradj mellettem!

E pillanatban Conner egy lovast vett észre, aki feléje közeledett. Az égből villám cikázott alá; a sötét pej felágaskodott. Lovasa vigyorgott. Még a nyeregben ülve is valóságos óriásnak tűnt, vállaira furcsa köntös borult. Sisakja olyan állat koponyájából készült, melyhez hasonlót Conner még soha nem látott. Látványa bizvást félelmet plántált a legderekből MacLeod szívébe is:

A sötét lovas Connerhez ért, fölébe tornyosult, arcáról, telt ajkairól, fénytelen szemeiből csak úgy sütött a gőg és a könyörtelenség. Szemei istentelen szemek voltak. Conner holmi pokolbéli démont látott benne, olyat, akit a Sátán az elkárhozott lelkekért szalajt.

– Szentséges Szűzanyám! – fohászkodott csendesen.

A jövevény vigyorgott, Conner zavara fokozódott. Azok a fogak bizonyára élő emberek húsának marcangolására valók...! Ez a férfi nem valóságos. Nem lehet valóságos!

A roppant alak kardforgató karja felemelkedett felette, s Conner épp csak hogy felemelhette pajzsát, hogy kivédje a csapást. A kard olyan erővel zúdult le, hogy vállig elzsibbasztotta a fiú karját, lábai megroggyantak. '

– Az Isten nevére, micsoda vagy te?! – kiáltotta Conner.

A férfi felröhögött, és megint lecsapott. Conner hanyatt zuhant a sáros ingoványba; s mielőtt feltápáskodhatott volna, támadója leszökkent már a nyeregből. Óriás volt, csakugyan! Conner megpróbált felállni; ám igyekezetében védtelenül hagyta egész testét. A roppant alak előrelépett, hatalmas kardját az ifjú gyomrába döfte.

Conner érezte miként hatol belé a penge, testében tompa kint érzett. Az efféle fájdalom, ahogyan Angus mondta, a nem égető, tompa kín halálos sebet jelent.

"Végem! – gondolta Conner. – Már az első ütközetben utolért a halál!" Szívét marokra fogta a rémület, fegyvereit elejtette, a testébe hatoló pengéhez kapott.

A kardot markoló férfi mosolygott, és mind mélyebbre taszította a pengét. Conner agyát újabb hullámokban öntötte el a kín, ám támadója nem érte be ennyivel. Két kézre kapta fegyvere markolatát, s körülfordította a pengét a sebben, jobb felé.

Conner felsikoltott.

A penge ezután balra fordult. Conner gyomrán már nem csupán egy vágás éktelenkedett, jókora lyuk tátongott ott. A fiú szája tágra nyílt, szemei elkerekedtek. Ahhoz sem. volt ereje többé, hogy sikoltson.

A támadó kirántotta a testéből a kardot.

Conner úgy maradt, térden: fejét lehajította, akár az elítélt, aki a hóhérbárd csapására bár. Sebéhez kapott, körültapogatta ujjaival. A keze is belefért volna azon a nyíláson.

Egy másik MacLeod bukkant most fel, s a sötétbe öltözött harcos figyelme másfelé fordult: mellbe szúrta támadóját. A MacLeod egy sóhajjal a földre zuhant, nem mozdult többet. Conner a szemeire ereszkedő vörös ködön át látta, Angus lohol feléje. Az idősebb férfi sietségben átgázolt egy Fraseren, aki az útjába került, de nem torpant meg, nem is lassított.

– Nem! – üvöltötte.

Kiáltására felfigyelve arrafelé sandított Dugal is, azután, látva, hogy ifjú rokona sebzetten a végső csapásra vár, szintúgy Conner felé iramodott.

A sötétbe öltözött harcos lepillantott a fiúra. Rekedten, kérlelhetetlenül így szólt:

– Nem maradhat, csak egyetlenegy!

Conner látta felemelkedni a kardot, s megértette, hogy nyomban lefejezik. Moccant volna, de a seb okozta fásultság megakadályozta, úgy maradt görnyedten. A penge már-már alázúdult.

E pillanatban azonban Dugal – a fürgébbnek bizonyult rokon – Conner támadójának rohant, az ingoványba taszította. Villám cikázott harmadízben is, mikor a nagydarab férfi feltápáskodott, ám ekkorra a MacLeodok kiragadták már Connert a veszedelemből, elcipelték a csatamezőtől,

– Legközelebb, MacLeod! – kiáltott utánuk a sötétbe öltözött harcos.

Alkonyatkor, míg a nap a Loch Shielt övező hegyek mögé bukott, a lápon még ott hevert a rokonok által temetetlenül hagyott számos elesett véres tetemé: A naplemente sötétvöröse jól illett a gyepterületéhez. Az elesettek közt óvatosan lépdelt, egy vadmacska, itt-ott megállt, megszimatolt egy-egy alvadt vérral fedett sebet. Ahogy leszállt a sötétség, az állat elérte a helyet, ahol a Kurgan állt. Körülszaglászott, mozdulatlanra dermedt, azután továbbhaladt, eltűnt az éjszakában.

ÖTÖDIK FEJEZET

Conner MacLeod Porschéjához ért. A fényszórók még mindig ragyogtak, a motor járt. A skót beugrott a volán mögé, sebességbe kapcsolta, és elporzott a garázs kijáró irányába. A kanyarban bezúzódt szélvédők törmeléke ropogott az abroncsok alatt. Hatvan kilométeres tempóban hajtotta a kijáró rámpájára: szemközt felragyogtak a város fényei. Amint a lámpa tetejére ért, felbukkant egy rendőrautó, és keresztbe fordulva elzárta az utat. MacLeod csapdába esett. Csak ült és várt, miközben újabb rendőrautók fékeztek az első mögött. Szirénáik egyre bömböltek. Odakint az utcán tovább özönlöttek a járművek, mintha mi sem történt volna.

A MacLeod útját elzáró kocsiból szikár zsaru kászálódott elő. Egyik karja az oldala mellett. Másik kezének hüvelykujját pisztolya mellett, övébe dugva tartotta. Megállt a maga járművénel, úgy kiáltotta:

– Szálljon ki!

MacLeod nézte. Fontolgatta, megpróbálja-e félretaszigálni útjából a rendőrautót, hogy elmeneküljön, de úgy döntött, nem teszi. Túl sokan vannak. Másképp kell kívágnia magát...

– Szálljon ki abból a nyavalyás kocsijából! – kiáltott ismét a rendőrtiszt. Keze most fegyvere agyára tévedt, szétvetette lábait, készenléti pozíciót vitt fel.

MacLeod lassan kiszállt a Porschéből, megállt mellette, tenyerét a tetőn nyugtatta.

– Kezeket a hűtőre! – Ezúttal már előkerült tokjából a pisztoly, csöve MacLeod mellkasára meredt. A rendőrtiszt nyilvánvalóan ideges természetű volt. Társa még csak most kászálódott elő. A mikrofonba beszélt, de szemét le nem vette MacLeod arcáról.

– Mozgás! – ordított a szikár.

Több rendőr is a skót felé indult, vigyázva, ahogy egy harapós kutyahez szokás közeledni: A Connerrel szemben álló tiszt kezében megvillant a fegyver, a férfi megnevedesítette ajkát, elviselhetetlennek érezte a feszültséget. Fegyvere csöve megint moccant egyet.

– Óvatosan... – szólt halkán egyik társa.

MacLeod, két kezét gondosan a rendőrök szeme előtt tartva támasztotta kocsiját. Üres markát mutatta a közelgő rendőrnek. A zsaru megtorpant, klasszikus pozícióba merevedett, két kézre kapta pisztolyát, mint aki löni készül.

– Vigyázz, haver... – mondta MacLeodnak. – Csak higgadtan...

Társa letette a mikrofont, egészen előkászálódott a riadóautóból, előhúzta saját fegyverét.

– Figyeld! – kiáltotta. – Figyeld, figyeld! MacLeod mulatott magában. Csak nem fogják a nyílt utcán lepuffantani? Fogalmuk sincs mit tett, hogy tett-e valamit egyáltalán... Lehet, hogy épp ez a baj. A rendőrök irtóznak az ismeretlentől. A megszokott helyzeteket kedvelik, mint mindenki. Ő, MacLeod, a szemükben csak egy tetű, aki nem azt csinálja, amire utasítják. Azt kívánják föle, hogy úgy ugráljon, ahogy ők fűtyülnek. Márpedig ezt nem hajlandó megtenni. Legalábbis egyelőre.

– Mozgás! Gyerünk! Gyerünk, gyerünk! – üvöltötte a zsaru, képére kiült az utálat.

Ismétlés... Amit az ember nem érhet el pusztán hangerővel, azt elismétli. És ha ő, MacLeod külföldi lenne? Netán süket? Süket, mint az ágyú? Számolnának-e ezzel a lehetőséggel a zsaruk, vagy egyszerűen tüzet nyitnának rá, mert nem érti, mit akarnak tőle? Mulatságos szituáció kerekedhetne a dologból, csak hogy a közelben tartózkodó bábáskodók megsérülhetnének... Egy másik rendőr a Porsche túloldalán állt, a tető felett célzott a skótra. MacLeod futó pillantást vetett rá.

A szikár hekus egyre idegesebb lett. – Mozgás! Gyerünk, gyerünk!

Elég közel járt már ahhoz, hogy megérintse MacLeodot. Kinyúlt hát, galléron ragadta és a kocs oldalának taszította. MacLeod felnyögött. A zsaru most a csuklóit kapta el, tenyérrel lefele fordított kezeit a Porsche

tetejére csapta. Conner erős rúgást kapott a bokájába.

– Tedd szét a lábad!

A skót nem engedelmeskedett. A következő rúgás már magasabban érte.

– Tedd szét a lábad, fickó! Netán süket vagy?

Nos, felötlött benne végre a lehetőség. Az utóbbi néhány szót azonban nem érdeklődésnek szánta: Kérdése sértést jelentett, hisz ezen a nyelven a "süket" meg a "hülye" félig-meddig szinonim fogalmak...

– Nem, nem vagyok süket – mondta Conner. Kezek tapogatták most végig, fegyverek után kutattak.

– Gyerünk, gyerünk! – mormolta a hekus, s bizonyára forrón remélte, lel majd valamit eldugva az esőkabát alatt. MacLeod örült, hogy mégsem hozta magával a szamurájkardot. Esetleg használni kényszerült volna, hogy el ne vegyék. A legkevésbé sem vágyott azonban arra, hogy megsebezzen holmi kívülállót.

A rendőr súlyosan nekidőlt.

– Lássunk valami igazolványt, testvér... – sziszegte, miközben MacLeod belső zsebébe nyúlt. Kiemelte a skót tárcáját, átböngészte tartalmát, de emberét is éles szemmel figyelte közben. Társa átszólt neki:

– Minden oké, Haggerty?

– Aha... Épp a fickó papírjait nyálazom át!

Meglelte végre azt, amiből megtudhatta, amit tudni akart.

– Ejnye, ejnye, Mr. Nash! Hová, hová ilyen sietve?

MacLeod ügyet sem vetett a kérdésre, mire Haggerty a vállával jókorát lökött rajta.

– He?

A másik zsaru átsétált a Porsche túloldaláról, most Haggerty mellett állt. Haggerty megragadta MacLeod karját, bilincset kattintott a csuklójára, azután penderített rajta egyet, hogy felerősítse a karikát a másik csuklóra is. MacLeod meglelélt, hogy ez az alak csak úgy taszigálja ide-oda, mint engedetlen kutyát a kiképzőiskolában. Szabad kezével megragadta Haggerty gallérját, ellökte a hekust.

– Nyugi – szólt csendesen.

– Ad'de, ad'de! – kiáltozott Haggerty, és megint a csuklója után kapott. – Ide vele!

MacLeod ezúttal a zsaru kabáthajtókáját kapta marokra, újra ellökte az okvetetlenkedőt. Egy másik rendőr ugrott oda, fegyverét a skótra emelte:

– Hé, hé!

– Ne engedje, hogy ez a hátamra másszon, jó? – kérte MacLeod. Haggerty mégis visszacsörtetett, pisztolya csövét Conner homlokához szorította. Felkattintotta csuklójára a második bilincskarikát, mondván:

– Ne mozdulj, haver... Levegőt se végy...!

Azután társán volt a sor:

– Szállj a kocsiba! Nem oda, a miénkbe, ostoba!

A fekete-fehér járműbe tuszkolták Connert. Haggerty hátraült, fegyvere csövét a fogoly bordái közé nyomta, társára bízva a volánt. Odakint New York fényei viharzottak el. MacLeod kibámult a klubok és bárók környékén ödöngő vagy épp hazafelé tartó, sem jobbra, sem balra nem pillantó emberekre. Mennyi ember...! Látott olyan időket, amikor sokkalta kevesebben voltak. Ám még akkor is úgy tűnt, nincs elegendő hely a világban: folyvást harcoltak egymással valami földdarabért. Egy nap talán kivész e hagyomány. De nem akkor, ha a Kurgan lesz a Gyülekező egyetlen túlélője. Akkor persze nem...

HATODIK FEJEZET

Magányos dudás állt a Glammis-kastély sáncán, gyászos dallam szállt az esti levegőben. A tó menti úton, ott, ahol a mai nap használatlanul maradt halászhálók még mindig kiterítve heverték a köveken, fel-alá jártak az emberalakok.

Egyikük Rainey atya volt. Arcát nyája gondjai miatt érzett aggodalom barázdálta. Kezei járás közben szinte gépiesen morzsolgatták a rózsafüzért. Ajkai mozogtak: imákat suttogott, melyeket a szél az alacsony

dombokig sodort.

Egy kutya jött szembe, megfordulva a pap nyomába szegődött, s úgy nézett fel rá, mintha egyedül ő lehetett volna, akihez az atya imáit címezheti. Hogy az ember mégsem pillantott le rá, végül megállt, nézett egy darabig, azután folytatta útját arrafelé, amerre indult, mielőtt megzavarták.

A pap továbbhaladt az úton, a falu végén álló kunyhók egyike felé tartott. A nyitott ajtón át kiáradt a mécses világa, s ahogy az atya közeledett, egy férfi lépett ki a hajlékból. Dugal volt. A jövevény elé sietett.

– Rainey atya...

– Él-e még a fiú?

– Dugal jókorát rúgott a kavicsos talajba.

– Egyre rosszabbul bírja, atyám...

– Épp jókor jöttem hát.

– Hogy segéljen rajta? – A klánbéli hangja meglepetésről árulkodott. Azután a fejét rázta. – Nem a. Értem má', mire gondolt, atyám.

– Sajnálom; fiam.

– T'om. Rokonom a fiú. Megígértem a Kate-nek, vigyázok rája. És nem sikerült...

A pap átkarolta a klánbélit.

– Megtetted, amit megtehetnél. Láttam. Az az ember...

– Az a! Ha ember vót. Láttá? Olyan vót, mint akit a pokóbó' szalajtottak. Nem Fraser vót, az eccer biztos...

– Bárki vót, remélem, nem látjuk többet, Dugal MacLeod – mondta Rainey atya, miközben a kunyhóba lépett.

Az elébe táruló látványtól mindjárt gombócot érzett a torkában, noha hozzászokhatott már az efféle képekhez. Kate a szalma derékalj mellett görnyedt, embere oldalánál. Conner homlokát cirógatta. Szemei könnyben úsztak, de látnivaló volt, hogy a haldokló miatt elfojtani igyekszik érzelmeit. Rainey atyára pillantott most, mintha tőle várna támogatást. Kate nemigen bízott a csodákban. Tudta, csak idő kérdése, és elveszíti Connert. Amit a paptól várt, nem ígért volt; hogy az embere élni fog. Valami más, ami segíthet elviselhetőbbé tenni a veszteséget.

Rainey atya gyengéden talpra állította a lányt, azután maga hajolt a fekhely fölé. Conner arca szürke volt, akár a hideg hamu, nehezen vette a levegőt. Szemhéjain, szája két sarkában veríték száradt. Lassan kinyitotta szemét, egy pillanatra a pap arcába mered; azután szemei megint lecsukódtak.

– Pihenj, fiam... – suttogta az atya. Keresztet rajzolt Connerre, mondván: – In nomine Patri, et Fili, et Spiritus sancti. – Várt, majd hozzátette még: – Ámen.

Kate csendesen feljajdult a háta mögött. A pap megfordult, felpillantott rá.

– Vége.

Kate a szoknyájába fogódzott. Ellenállása megtört.

– Nem... – nyöszörögte, és sírva fakadt.

– Mennem kell – mentegetődzött a papa – Sok férfi halódik ma éjjel...

Dugal rábólintott.

– Értjük mink, atyám...

Angus jelent most meg az ajtóban. Busa fejét lehajtotta: legyőzött harcosra emlékeztetett. A: pap kifelé mentében futólag a vállára tette kezét. Angus megszorította.

– Gondoskodnom kell a többiről is – mondta Rainey atya, azzal távozott, eltűnt a sötétségben.

Angus a haldokló MacLeod fekhelyéhez lépett. Egy darabig az akadozó lélegzetvételre figyelt, aztán Kate-re mordult:

– Hallgass!

A lány döbbenten nézett fel. Angus rámeredt.

– Felföldi ez, a mindenségit! – Majd látván, hogy ennyi nem elég, hozzátette: – Az utolsó hang, amit hall, ne

asszonyi sirám legyen!

Kate összeszedte magát, csendben szipogott tovább. A két férfi szótlanul állt a rokon fekhelyénél. Most, hogy a hajlékban helyreállt a csend, a messzi kastélyból idáig hallatszott a dudák lármája. Conner szemei megrebbentek, tágra nyíltak. A halódó tekintet egy pillanatra Anguséba mélyedt. A klánbéli bólintott. A szemek lecsukódtak.

Angus kifelé indult. Még egy pillantást vetett hátra, aztán kiment. Lesétált a tópartra; egy kőre telepedett, úgy bámulta a csillagfényt tükröző fodrokat. Ahogy üldögélt ott, a dudaszó a szívébe markolt; elmerengett hát, megérte-e néhány Fraser elpusztítása klánbéli társai, köztük Conner halálát. Nem lett volna egyszerűbb abban megegyezni, hogy mindkét fél leöldös párat a sajátjai közül...? Az eredmény ugyanez lenne. Életet életért. De olyan értelmetlennek tűnt most... Mégis tudta, hogy újból megtörténik majd. Mindig úgy alakult. A sérelmek felgyülemlenek majd a klánbéliek szívében, s minden kezdődik előlről. Úgy látszik, nincs mód megfékezni az eseményeket. A dolgokon változtatni tán csak a becsületérzés elaltatásával lehetne, márpedig egy felföldi számára éppoly drága a becsülete, mint... Igen, mint a rokona élete.

Dugal tűnt fel Angus oldalán.

– No, ember? – kérdezte az idősebb férfi.

– Alig lélegzik má' – mondta Dugal. – Nem bírja soká. Conner rokon aligha éri meg a hónapot...

Angus felállt, szakállát babrálta.

– Nem kéne elmennünk, azt szétnéznünk a többi sebesűt között? Semmit se tehetünk má' Connerér', nem hinném, hogy újból magához térne...

– Az a! Ahogy az atya mondta, halódnak mások is. Beszélni kőne az özvegyekkel.

– Oztán, asszem, egy korty ital se jönne rosszul...

Dugal komoran bólintott. Emberek hullanak, de az élőknek erő kell, hogy folytathassák a harcot.

Így a két férfi visszatért a faluba. Rokonukon, Conneren többet sem pap, sem felcser nem segíthetett.

HETEDIK FEJEZET

Brenda Wyatt törvényszéki szakértő született New York-i volt. Egész a legutóbbi időkig apjával, egy órásüzlet tulajdonosával lakott együtt. Az öreg ugyanazzal az ellenszenvvel figyelte a kvarcórák térhódítását, mint hajdanán a lovassági tábornokok a gépfegyvereket. Végül visszavonult. Floridába, idejét antik fegyverek iránti vonzalma kielégítésével meg az azonos nevű, XVI. századi angol költőhöz fűződő rokoni szálak felderítésével töltötte.

Brenda új lakása épp csak hogy elérte a "viszonylagos rend" stádiumát, amikor a késői hívás befutott. Gyilkosság a Madison Square Gardenben... A lány elég nehezen találta meg azt, amit munkaruhának nevetett. Mikor végre megfelelően felöltözött, áttaxizott a városra. Közben mérgelődött. A körlet zsarui értékelték a külsejét, ám rendre elfeledkeztek róla, hogy voltaképp a szakértőjük, vonzó megjelenését ezért sokkal inkább átoknak, mint áldásnak érezte. Elszánta magát: rákényszeríti őket, hogy szolgálatait hivatalos szemszögből is értékeljék.

Miután kifizette a sofőrt; a rámpán lesétált a Garden földalatti parkolójába. Odalent aztán megtorpant, ámulva pillantott körül. A garázsban mintha bomba robbant volna: körös-körül kocsironcsok, sötétlettek: Különös, de mind szép rendben parkolt...

Az egyenruhás és civil hekusok; mint kaptárban a méhek, nyüzsgtek mindenütt. Egy fiatal zsaru – Brenda még sose látta – előrelépett, megakadályozandó az illetéktelen behatolást, ám a lány pillantása minden igazolványnál hatásosabbnak bizonyult. A zsaru megtorpant, úgy tett, mintha egy lábánál beverő díszlánc érdekelné leginkább.

Frank Moran hadnagy egy oszlop mellett álldogált, a gyomrát dörgölte. A fekélye kínozza megint, gondolta Brenda. Ha a fekély egyszer elkap egy zsarut, ugyancsak bajos tőle szabadulni: Rendszertelen étkezések, gyorsbűféménük végeláthatatlan sorozata a rendőr élete: A lány persze tudta, hogy Moran igyekszik betartani a diétát, de hát a munkaköre ellene dolgozik...

Noha szánta, tudta, hogy le kell hordania, különben elfeledkezik róla a következő alkalommal is. Odasietett a férfihoz.

– A fenébe, Frank! Nyomban értesítenetek kell a törvényszékieket, mihelyt a gyilkosságok...

Míg beszélt, lepillantott a tetemre, és gyomra – gyakorlata, frissen szerzett tapasztalatai, ellenére is – fordult egyet. Egy fejetlen ember egyáltalán nem látszik embernek, inkább húsipari félkész árunak.

– Uramisten... – szólta Brenda, és a következő pillanatban a legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Utált kívülről látni viselkedni kollégái előtt. Felesleges volt azonban aggódnia; Frank képén ugyanaz a kifejezés terült szét.

– Úgy ám – mormolta, és zsebre dugta a kezét. – Ez itt hiányosan van kisserelve.

– Elkaptátok a tettest?

– Nem. De kikérdezzük egy Nash nevű palit.

Brenda bólintott.

– Hát ezek? – mutatott a körös-körül sorakozó roncsokra. – Bulit rendeztek a flaszter harcosai? Frank felpillantott, a roncsokat szemlélte.

– Vagy úgy, ezek...? Isten tudja. Úgy fest, mintha forgószelel dühöngött volna, mi? Lehet, hogy valami banda a ludas, nem tudjuk. Ez a Nash viszont nem egy rugós biciklás fiatal huligán. Régiségkereskedő, üzlete van a Hudson Streeten.

Brenda megint a tetemet bámulta. Az pillanatról pillanatra veszített valóságérzékeléséből. Az ismerős hamar megszokottá válik...

– Ezt nem rugós biciklával csinálták. Egyből, tisztán átvágták a nyakat.

Frank elfordult, beszédbe elegyedett egy közelben álló rendőrrel. Brenda megérezte, hogy felbukkan valaki a könyökénél. Bedsoe volt az. Majdnem összejött kettejük közt valami nemrég, ám Walter túlonúl ragaszkodónak bizonyult, s a lány alig tudott szabadulni. Megfelelt volna neki egy alkalmi viszony, de elég hamar rájött, hogy Walter túl komolyan áll a dologhoz. Az a fajta volt; aki ha egyszer bedugja egyik mancsát az ajtón, már maradni készül. Brendának le kellett volna vágnia azt a bizonyos mancsot, hogy egy csöppet egyedül lehessen, márpedig életének ezen a pontján nem szándékozott efféle nyugót a nyakába venni.

Walter Bedsoe ráemelte szomorú szemeit.

– Szó, Brenda!

A lány nem pillantott hátra, felöltötte ellenben jéghegyábrázatát. Nem kívánta bátorítani a férfit:

– Hello!

– Csini vagy, Brenda!

A lány ezt már elengedte a füle mellett. Frank Moranhoz ment, aki az egyik letartóztatásban részt vett tiszttel, Garfielddel tárgyalt éppen.

Garfield somolygott.

– Vajon mitől dobhatta fel a talpát, hadnagy?

Amint Brenda odaért, Garfield neki is az arcába nevetett. Moran fintort vágott.

– Jézusom, igazi. humorzsák vagy, Garfield!

Haggerty, Garfield társa épp kitalálta valakit a parkolóból. Szokás szerint túl sok volt a kíváncsi bámészkodó. Egy se látott semmit.

Egy pali a kocsija maradványainál kiáltozott:

– Hé, zsaruk! Hogy a nyavalyába magyarázom én ezt meg a feleségemnek?

Walter Bedsoe megint felzárkózott Brendához, akárha kötelék fűzné össze őket. Az egyik egyenruhához fordult:

– Hé, Walker, keríts nekem egy sajtos szendvicset, légy szíves! – Aztán, Brendának: – Ettél már?

A lány gyomra berzenkedni kezdett a gondolatra.

– Most nem is kérnék, Walt... Gondolni se bírok rá pillanatnyilag. Bocs...

– Aha, világos. Épp csak eszembe jutott...

A mondat vége elúszott valamerre, a férfi feszengeni látszott. Szegény Walter! Brenda összekapta magát.

Nem, ez így nem fog menni... Ha elkezd sajnálni, utóbb még majd segíteni próbál rajta.

Moran megint Garfieldet kérdezgette:

– Mi? Mit mondanak, mikor? Mikor fordult fel?

– Tíz, féltizenegy tájban...

– A vágószerszám borotvaéles lehetett – jegyezte meg Brenda.

A garázs túlsó végében támadt zavar félbeszakította.

– Kifelé! – erősködött egy zsaru. – Ki innen, megmondtam!

Báméskodók! Mind legettetni akarják szemüket a hullán, csakhogy aztán elmondhassák:

– Úristen, ezt nézd meg! Hányi kell tőle, mi?

Bedsoe előrehajolt, hozzáért Brenda karjához. A lány elhúzódott, mire Walt Moranhhoz fordult:

– Frank, kábé két napja kopogott valamit a telex egy alakról, akit pont így nyírták ki, odaát Jerseyben!

– Egen. Én meg azt gondoltam: a fenébe is, ilyen ez a Jersey – mormolta Moran. Megint a gyomrát dörgölte. Brenda épp odébb ment, mikor kirobbant belőle a feszültség: – Garfield, takarják már le azt a fejét!

Most, hogy kissé összeszedte magát, a lány letérdelt a tetem mellé, szakértő szemmel vizsgálta a sebet. Mikor felpillantott, csillogás vonta magára figyelmét. Néhány tréternyre onnét hevert még valami a kocsik alatt. Egy lökhárító darabkája? Ahhoz túl keskeny... Brenda gumikesztyűt kotort élő táskájából, odasietett. Felhúzta a kesztyűt, benyúlt a kocsi alá, és kiemelte azt a valamit.

– Nahát; picim... – suttogta. – Nézze meg az ember!

A fegyver láttán felülkerekedett benne a művészi munka avatott csodálója. A régi fegyverek, főként vágószerszámok iránti technikai érdeklődést apjától örökölte, képes volt átlátni, értékelni a szakértelmet, melyet a kezében tartott kard kidolgozásába fektettek. Oly gyönyörű volt a fegyver, hogy szinte még halálos rendeltetését is feledtette: A pengén még mindig ott ragyogott egy kevés a rávitt fegyverzsírból. Vért Brenda nem látott rajta: Ez meglepte. Végighúzta ujját a szépmívű markolaton.

– Mi a nyavalya ez? — kérdezte fentről valaki. Moran volt az.

– Ez? Egy Toledo-Salamanca – mondta a lány; s megcsillantotta a pengét a fényben.

– Mecsoda?

– Egy kard, Frank. Egy felettébb ritka kard.

– Azt elhiszem... – Ahogy Moran a fegyvert bámulta, a fény megvillant a markolaton. A zsaru füttyentett. – Sokat ér?

– Tán egymillió dolcsit... A Hudson Street bármelyik régiségkereskedője megmondhatja! – Brenda Moranra sandított, s a hadnagy képe elárulta: megtalálta végre a büntett indítékát. Brenda korántsem volt ennyire biztos a dolgában. Walt említette azt a másik lefejezést, odaát Jerseyben. Csak nem kapott rá az a fickó, hogy fegyverkereskedőket öldössön...? Nem stimmel a dolog. Mégis úgy döntött, nem szól. Tönkretette volna Frank estéjét, pedig Moran már nem masszírozta a gyomrát.

NYOLCADIK FEJEZET

Bent a körletben Moran szólt Garfieldnek, állítsa elő a cellából a Nash nevű fickót. Bedsoe a kihallgatóhelyiség ablakának párkányára telepedett, Moran fel és alá járt az íróasztal előtt. Éles fájdalmat érzett a gyomrában, fontolgatta, elszalajtszon-e valakit egy pohár tejért, aztán úgy döntött, nem teszi. Nem volt abban a hangulatban, hogy végighallgassa az efféle kéréssel együtt járó csipkelődést. Felesége, Alice persze nyaggatta: egyék valamit indulás előtt, ám Moran, szokás szerint, elengedte a füle mellett.

– Majd útközben harapok valamit... – mondta. Most pedig erősen próbálkozott utálni Nasht, amiért kiugrasztotta meleg ágyából, a jó kis felesége mellől, épp mielőtt elalhatott volna... Aztán rendreutasította magát. Még nincs semmi bizonyíték, hogy mindezért csakugyan Nash a felelős.

Garfield érkezett, maga előtt taszigálta az őrizetést. A szőke, borotvátlan férfi viszonzta Moran pillantását, s tekintetében túlságosan sok volt a magabiztosság ahhoz képest, hogy gyilkosság

elkövetésének gyanújával hozták ide.

Garfield az íróasztallal szemközt székre nyomta Nasht, azután összefonta karját; s elhelyezkedett a közelben. Az üvegablaknak támaszkodott, melynek túloldalán a körlet megszokott nyüzsgése látszott.

Moran Bedsoe-ra biccentett, aki kiment, s kisvártatva az áttetsző műanyagba csomagolt karddal tért vissza. Nash elé tette az asztalra... A gyanúsítotthoz még mindig nem szólt egyikük sem. Moran a nyilvántartóhoz ment, kiemelt egy dossziét. Kinyitotta, egy fotót lökött Nash elé.

– Láttá valaha ezt az embert?

Nash közelebb hajolt, aztán megrázta a fejét. Moran felsóhajtott:

– A neve Vasilek.

Nash felnézett, de nem látszott rajta, hogy felismeri a nevet. Pillantása inkább kíváncsinak tűnt.

– Lengyel nemzetiségű – folytatta Moran. – Lecsapták a fejét tegnapelőtt éjjel, Jerseyben... – Várt. – Átjár olykor New Jerseybe, Nash?

Nash összehúzta magán az esőkabátot, akárha a ráncokat akarná kisimítani. Mikor ismét felnézett, meglepettnek látszott, hogy Moran még mindig a válaszára vár.

– Nemigen, ha nem muszáj.

Hangsúlya harcias volt. Moran uralkodott magán, és nem jött ki a sodrából. A dühöngés sosem használ a Nash-féleknél. Az embernek minimális respektussal kell kezelnie őket, másként egészen elzárkóznak, pofázhat a semmibe az ember egész éjjel...

Garfield felhorkant:

– Fura a szövege, Nash! Honnét való?

– Egy csomó különböző helyről – felelte a borotvátlan; szőke férfi.

Moran megkerülte a székét.

– Maga régiségkereskedő, ugye?

– Mi...? Aha.

– Rendben van-mondta Moran, és a kardra mutatott. – Ez mi?

Nash előrehajolt, közelről szemlélte a csomagot. Elmosolyodott.

– Kard?

Garfield leengedte a karját.

– Térj észhez, nagyokos!

A két férfi tekintete összevillant. Moran felvette a fegyvert, megforgatta, azután vigyázva visszatette az asztalra.

– Ez egy Toledo-Salamanca rapír – mondta. – Kábé egymillió dolcsit ér.

– Hát aztán? – hangzott kurtán.

– Hát aztán... Mit szólna egy teóriához?

– Csak tessék, mondja...!

Moran egészen Nash vállához hajolt.

– Azért ment a garázsba, hogy megvegye ezt a kardot attól a fickótól. Hogy is hívták...?

– Mit tudom én... Majd maga megmondja.

Moran felegyenesedett. Ez az átkozott trükk csak a moziban eredményes. A valóságban sose dőlnek be neki.

– A neve Iman Fasil – szólt kimerülten. – Maga sokallta az árat, és levágta a fejét.

Nash harsányan felkacagott. Aztán azt mondta:

– Akar hallani egy másik teóriát? Ezt a Fasilt annyira felkavarta a ma éjjeli ocsmány birkózás, hogy depressziós hangulatban a garázsba rohant, ahol levágta a saját fejét.

Moran ingerülten vette tudomásul, hogy a háta mögött Bedsoe felröhög.

– Nem olyan vicces, Walt!

Garfield úgy érezte, eljött a megdolgozás ideje.

– Ugye, maga homokos, Nash? – érdeklődött.

Nash feléje fordult és rámosolygott.

– Miért? Épp egy helyre feneket keres?

Garfield elvörösödött. Moran látta, hogy a keze ökölbe szorul. Némi tétovázás után előrelépett, és megszólalt:

– Elmondom én, mi történt! Disznókodni mentél azzal az alakkal a garázsba, de tejelni nem akartál érte!

Nash Moranra, aztán megint Garfieldre nézett.

– Perverz állat – mondta mély meggyőződéssel.

Garfield ügyetlenül feléje csapott. Nashnek ültében csak a fejét kellett hátrahajtania, hogy a rendőr ökle elhibázza. Megragadta, kicsavarta Garfield csuklóját. A zsaru felordított fájdalomában, talpra rángatta a szőke férfit.

Moran látta, hogy a dolgok kezdenek elszabadulni, ezért közbevetette magát.

– Hé, hé, hé! Abbahagyni!

A szomszédos helyiségből emberek bámultak befelé az üvegen át. Találgatták, mi okozhatta a felfordulást. Az ügyeletes tiszt körülpillantott, jönni készült, de Moran leintette.

– Várjanak! Várjanak! – kiáltozott Bedsoe. Garfield újabb ütése elcsúszott Nash vállán, mire a borotvátalan férfi fejjel az üvegfalnak lökte. Orra, szája ellapult az üvegen. Túloldalt egy négerkölyök utánozta eltorzult vonásait. Pár vágány kiáltozott, lábával dobolt. Nash visszapenderítette ellenfelét.

– Elég ebből! – kiáltotta Moran,

Előrelendült, közibük állt, fekélye pokolian kínozza. Az előzetesbe zárt mólósok a drótot rázták, üvöltöztek.

– Elég ebből! Fejezzék be! A jó istenit, nem cirkusz ez!

– Akkor honnét jött ez a gorilla? – kérdezte Nash.

Moran az orrán át szuszogott.

– Azt mondtam, elég volt!

– Letartóztat tán? – érdeklődött Nash.

– Még nem!

– Akkor végeztünk.

– Most fogunk csak hozzá!

– Akkor csinálják, az istenért, ne csesszék el az időmet. Kérdezzenek!

"Jézusom – gondolta Moran –, ez aztán hosszú éjszaka lesz!"

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor másnap reggel – bizonyítékok hiányában – szabadlábra helyezték, MacLeod holtfáradtnak érezte magát. Egész álló éjszaka ugyanazt a mesét ismételte: régiségkereskedő, Nash a neve, a Gardenbe ment, hogy lássa a pankrátorokat. Elunta a dolgot, lifttel ment le a parkolóba., Nem hallott, nem látott semmi rendkívülit. Mivel a lift nem, arra a részre nyílt, ahol a tetemet megtalálták; a rendőrök nem tarthatták bent. További bizonyítékok nélkül semmiképp.

MacLeod találgatta, vajon ráakaszkodnak-e, de három háztömb után megbizonyosodott róla, hogy nem követik. A rendőrök nyilván úgy gondolták, birtokukban a gyilkos fegyver. MacLeod sejtette, hogy ugyancsak ámuldoznak a vér hiányán. Egy gyilkos nyilván tisztára törölheti a pengét, de vajon be is zsírozná utána...?

Első dolga volt visszaszerezni a maga fegyverét, elhozta a csövek közül, mielőtt a rendőrök visszamennének körülnézni. Taxival ment a Gardenig, legyalogolt a rámpán. Voltak lent páran egy kocsiban, de hamarosan elhajtottak. MacLeod a gerendázathoz futott, felnyúlt a fegyverért. A kard megvolt persze, ott feküdt hüvelyében. A skót a hátára szíjazta, azután megint felöltötte esőkabátját

Épp távozni készült, amikor női cipősarkak kopogtak végig a néptelen átjárón. MacLeod ösztönösen egy oszlop mögé húzódott, eltűnt a sötétségben; és várt.

Húszas évei végén, harmincas évei elején járó nő volt a jövevény: Mozdulataiban volt valami, ami meglapulásra készítette a férfit. Úgy tűnt, a lány keres valamit: tekintete ide-oda rebbent, a padlótól a falakig. Odaért, ahol korábban a tetem hevert. Elidőzött néhány pillanatig. Azután a legközelebbi oszlopra pillantott. Odalépett, ujjával tapogatta végig élet. Keze mozdulatlaná vált, ahogy az ujjak elakadtak valamiben. A lány csipeszt szedett elő a táskájából, a lelt részbe kotort. MacLeod látta, hogy valami csillogót emel ki onnét, s egyenest egy műanyag tasakba helyezi.

A skót rájött, hogy a jövevény meglelte a helyet, ahol a szamurájkard, a múlt éjjeli harc hevében, az oszlop oldalába vágódott. Ki lehet ez a lány? Valami zsaru? Most felemelte a műanyag tasakot, felkattintott egy ceruzalámpát, annak fényénél tanulmányozta zsákmányát. MacLeod ebből rájöhetett, mi is az: kardpengéjének néhány szilánkja. Nyilván akadtak még szilánkok Fasil körül, sőt magán a tetemen is. Lehetséges, hogy megvizsgálták ezeket, mialatt őt kihallgatták? Hisz nem derülhetett ki belőlük semmi... Esetleg mégis?

Amint a lány menni készült, MacLeod az oszlop túloldalára húzódott. Talpa alatt megroppant valami. Némán átkozódott. Egy kólásdoboz! Tán épp ugyanaz, amelyikre múlt éjjel taposott... Mi a nyavalyát akar ez a kólásdoboz? Miért követi?

– Van itt valaki...?

A lány hangja kicsit remegett. MacLeod jól láthatta sápadt arcát a halovány fényben. Az arc ijedségről árulkodott.

– Ki az ott?! – kiáltott a lány, visszhangot verve a néptelen parkolóban.

A skót, talpa alatt a kólásdobozzal, mozdulatlan maradt. Hallotta a lány sietős, távolodó lépteit. Mikor elérte a kocsifelhajtót, bizonyára megfordult és visszanézett. Azután továbbhaladt odafent az utcán.

MacLeod utána iramodott. Az utcára érve előbb balra nézett, azután, hogy nem lelte a női alakot, jobbra. A lány épp befordult egy sarkon. Conner keresztülfurakodott a bevásárlók tömegén. A saroknál megtorpant, majdnem felbukott: a lány éppen újságot vett a standnál. Utóbb továbbsietett, átvágott az úttesten, a metró felé igyekezett.

MacLeod hazáig követte.

Estefelé visszatért a lány lakásához. Úgy döntött, becsönget a mesével, hogy egy címet keres, ám mire az előcsarnokba ért, a lány már jött is kifelé.

Roppant csinos volt, de MacLeod nem hagyta magát zavartatni e ténytől. A fal mellé húzódott, míg a lány leintett egy taxit. Hallotta, hogy a sofőrhez fordul

– P. J. Clarke vendéglőjébe, legyen szíves!

MacLeod a következő taxival utána eredt.

Mikor belépett a vendéglőbe, a lány a bárban ült, nyilván épp akkor érkezett, mert nem kapott még italt. MacLeod négy székkal odébb telepedett le.

A lány intett a mixernek.

– Szia, Phil!

– Hello, Brenda! – A bárpult mögött ügyködő srác, a lányhoz lépett. Egy poharat törölgetett éppen.

– A szokásosat? – kérdezte.

A Brendának nevezett lány bólintott.

– De jó sokat...

Phil lekapott a polcra egy üveget, tartalmát egy öblös pohárba csorgatta.

– Szólj, ha elég!

– Elég...

A lány kortyolt a pohárból.

Phil ezután MacLeodhoz indult. Válla felett hátraszólt:

- Megbocsáss egy percre, Brenda... – Azután, MacLeodhoz – Glenmorant, ugye?
- Azt – felelte a skót. Amikor Phil elfordult, halkán azt kérdezte: – Gyakran jár a Gardenbe?
- Hogy mondta? – fordult vissza Phil.
- Mit mond? – rezzent fel Brenda, vele csaknem egy időben.

A skótot elszórakoztatta a nyilvánvaló kavarodás. Nem tudta, miért. Meglehet, a múlt éjszaka történetek után ösztönösen keresi a humort bizonyos helyzetekben, hogy dolgát kissé megkönnyíthesse. Nem érzett kedvet hozzá, hogy alaposabban eltöprengjen ezen. A helyzet mókásnak tetszett.

- Hm? – erősködött Brenda.

MacLeod kortyolt az italából. Brenda erre felszedte a táskáját, s a bárpult mellett maradva odament hozzá.

- Mit mondott?

MacLeod megfordult, szembenézett vele. A lány szemei valószínűtlenül szépek voltak.

- Madison Square Garden. Gyakran jár oda?

Brenda előbb kicsit zavarodottnak, aztán riadtnak látszott.

- Miért...?
- Kosármeccset, cirkuszt, bunyót nézni...

A lány elfordult, menni akart, de aztán ismét szembenézett a férfival. Valaki épp bejött a bárba, ettől, úgy látszik; máris nagyobb biztonságban érezte magát.

- Miért kérdez ilyet? Maga követett ma?
- Szívesen hazakísérném, Brenda – mosolygott MacLeod.

A lány a táskájába nyúlt, egy bankjegyet dobott a pultra.

- Tudok magamra vigyázni! – sziszegte.

A kijárat felé indult. MacLeod felhajtotta italát, elindult utána. Láttá, hogy a lány kapkodva hátrasandít, aztán továbbsiet. A nyomába eredt a járókelők között. Valaki beleütközött és ráhorkant:

- Nincs szeme, hé?! – MacLeod meg se hallotta. A következő sarkon megtorpant és visszament a vendéglőbe. Újabb italt rendelt Philtől. Ahogy a srác kitöltötte, megjegyezte:
- Csinos lány.
- Kicsoda?

MacLeod kortyolt a whiskyből, az ajtó felé biccentett.

- Ez a Brenda.
- Ja úgy, a Brenda... Naná! – morogta Phil.
- Van valakije?
- Ki tudja? – vont a vállát a srác. – Az egyik helyi zsaru mindenesetre kinézte magának.
- A rendőrségen dolgozik?

– Aha. Labor-asszisztens, vagy micsoda. Tudja, kis kémcsövek, szőrszálak, miegymás. Kilel a hideg, ha rá gondolok... Tudja; mi az ábra, nem? Hová nem nyúlnak azok a kis kezek! Azért rendes lány, komálom is...

MacLeod biccentett, végzett az italával, és ment a dolga után.

TIZEDIK FEJEZET

Leszállt az éj. A Kurgan New York szegénynegyedeiben cirkált kocsijával. Kedvelte az efféle helyeket.

Tolvajok, kurvák, piti bűnözők: elveszett emberek valamennyien. Gyengeségük saját erejére emlékeztette. Hosszú élete során több embert ölt meg, mint amannyi most odakint lézengett. Kellemes tudat volt ez. Fizikai és szellemi esendőségük dacára mégis az éjszaka népét kedvelte inkább. Még úgy is öltözött, mint ők: viseltes, bő fekete bőrkabátba. Hatásosnak találta. Amellett illik az egyéniségéhez.

Közelebb kormányozta kocsiját a járdához, úgy figyelte a lézengőket. Egy forrónadrágos lány lejtett oda a kocsijához. Lehetett vagy tizenöt éves.

– Nincs kedved hajtani egyet, hercegem? Állati jó vagyok... – mormolta.

A Kurgan azonban nem szórakozásra vágyott, egyszerűen új lakást keresett. Rávigyorgott a lányra.

– Ha szórakozni támadna kedvem, csettintek; meglásd!

A lány műmosolya leolvadt, arcizmai elpetyhüdtek. Teljesen. Most ötvenet matatott. Szex és fű, meg a hosszú, hosszú éjszakák... Egy tizenöt esztendő testben lakozó, kimerült ötvenes állt ott. A Kurgan többszázszorta idősebb volt, mégsem nélkülözte azt a vitalitást, melyből a lány nyilvánvaló hiányt szenvedett: A Kurgan csak úgy duzzadt az erőből. A lány önnön létének homályába veszett.

Nem mintha a Kurgan bensőjében nem lappangtak volna sötét területek, de úgy gondolta, hogy e sötétség halandókban és halhatatlanokban egyaránt ott lakozik.

Ő halhatatlan. Rövidesen istenné, élő istenné lesz. Mert mi más lehetne az utolsónak maradó jutalma? Mi egyéb? Hatalma mostanra hihetetlenül megnövekedett. Ha egyszer maga marad, övé lesz az abszolút hatalom. Mindenhatóvá válik. Legyőzhetetlenné. Isten csak bölcs... Akkor megmutatkozhat majd a világban. Nem kell rejtőzködni többé.

Egy kábítószer-kereskedő osont a kocsijához.

– Hé, ember, kibököd a zsebemet, úgy bámulod!

– Egen? Van nálad olyasmi, amit megmutatnál?

A kereskedő nyugtalanul pillantott körül.

– Hogy itt?

– Van eladnivalód, vagy csak süketelsz? A kereskedő egyik lábáról a másikra állt. Vásárlót akart, de a helyet nem találta megfelelőnek az üzlet lebonyolításához.

– Nem tudnál esetleg...

– Nem, én itt maradok! – A Kurgan remekül szórakozott. Kocsija motorját bőgette, mintha bármelyik pillanatban kész volna kilőni a járda mellől.

– Oké, oké... – morogta a másik. Itt van 'e! – Nyitott tenyerén fehér porral teli apró celofántasak feküdt.

– Nyisd ki! – mondta a Kurgan.

– Megörültél, vagy mi?!

– Látni akarom, mi az a szar, amit rám szólsz! – A Kurgan megzörgette bankóköteget. A kereskedő szemei tágra nyíltak a mohóságtól. Feltépte a tasakot, tenyerére rázta a port. A Kurgan megnyálazta mutatoujját, mintha megízlelni készülné, azután előrehajolt, és nagyot fújt. A por meg a tasak felröppent, az előbbi fehér felhő gyanánt lebegett szerteszét.

A Kurgan a kereskedő eltorzult képébe röhögött.

– Az anyád jó... – bömbölte az, és vadul a kocsiajtóba rúgott. Szitkai csak úgy röpködtek. A Kurgan kinyúlt az ablakon, lapátkezébe kapta a fickó képét, azután hátrataszította az arcátlant, aki az iménti ringyó lába elé zuhant.

– Játsszatok szépen ugróiskolát! – javasolta az óriás, azzal elporzott onnét. Ahogy továbbhaladt a keskeny utcákban, életre pofozta az autórádiót: Járművét betöltötte a hírolvasó hangja:

– ...a garázst az oltókészülékből ömlő vízzel. Itt hevert a lenyakazott férfi, mellette meg a saját feje...

A Kurgan az övét igazgatta.

– ...Az áldozat neve mindeddig nem ismeretes!

– Én tudom a nevét – mormolta a Kurgan, Nyilván a rendőrség döntött úgy, hogy egyelőre titokban tartja Fasil kilétét. A tömeghisztériától tartanak persze, márpedig egy köznapis ember számára egy ismeretlen személy végzete sokkal kevésbé ijesztő, mint egy megnevezett, családos, állással bíró alaké. Sokkalta nehezebb egy azonosítatlan tetemmel azonosulni. A legtöbben azt gondolják majd, a gyilkosság a bandák

köztí leszámlás része volt. Mint ilyen, nem tartozik órájuk, ezért nem félnek majd az utcákra lépni.

– Azt is tudom, ki csinálta – suttogta most a Kurgan."

Járművével lassan áttért az úttest bal oldalára, s nem is tett kísérletet, hogy jobbra húzódjon vissza. Hamarosan feltűnt szemközt egy kocsí: villogott és dudált. A Kurgan, magában csöndesen zümmögve, tartotta az irányt. Másodpercekkel a frontális ütközés előtt a másik kocsi fékezett és kitért, dudája még mindig bömbölt;

A Kurgan kazettát helyezett a magnójába, rockmuzsika hangjai töltötték be a kocsit. Az óriás épp kezdte jól érezni magát, amikor megpillantotta a fényreklámot

ANSONIA HOTEL

"Ez megfelel – gondolta nyomban. – Királyi méretű nyoszolyák aligha akadnak benne; királyi méretű tetvek sokkal inkább, mégis jó lesz." Ideálisnak találta a környéket. Nemigen törődött azzal, hogy ideiglenes szállásai kényelmesek legyenek. A fényreklám hirtelen áldozatul esett valami áramingadozásnak: a felirat hunyorgott egy darabig, mielőtt újból felragyogott. Valaki bekapcsolt egy szükség-energiatelepet. Korlátozott energiamennyiség. A Kurgan nem kedvelte e kifejezést. Korlátlan energia – ez sokkal inkább megfelelt az ízlésének. Visszaemlékezett múltjából azokra, akik korlátlan hatalom birtokosainak hazudták magukat. Varázslók, mágusok, boszorkánymesterek; sarlatánok voltak mind. Jó néhányuktól megszabadította a világot akkoriban. Elpusztításukban örömet lelte. Az efféle cselekedetek növelték tekintélyét azok közt, akikkel épp együtt élt. Ő, épp ő szállt szembe a sötétség erőivel...

Kiragadta a poggyászát a csomagtartóból, azután a magát szállónak nevező nyomortanya koszos előterébe lépett. A pult előtt a deres szakállú, vén néger az újságjába temetkezett. A pult mögött egy fiatalember bóbiskolt, akinek legalább három zuhanyozásra lett volna szüksége a rárakódott mocskok eltávolításához. Éppen mogyoróhéjat pöckölt a televízió képernyőjén vonagló énekesre. A hangot korábban levehette; egyenest az énekes tátogó szájára célzott.

– Szobát! – mordult a Kurgan, megzavarva őt épületes tevékenységében. Felkapott egy tollat kitöltötte a bejelentőt. Az ügyeletes székestől körbefordult, szemügyre vette a bejegyzett nevet.

– Oké, Mr. Victor Kruger! 315-ös szoba...

– Mondjad meg neki; Kenny... – mormolta a vénember, fel sem pillantva az újságból.

Az ügyeletes rá se hederített.

– Egy húszasra vágom meg előlegképpen.

A Kurgan bőrzekéje zsebébe nyúlt, előhúzta a bankóköteget, Lehámozott egy húszast, odadobta a pultra. Kenny szeme kiguvadt. A srác megnyalta ajkát, amint a köteg ismét eltűnt a Kurgan zsebében.

– Izé, hé... Úristen...! Ha bármi kéne, tudja; fiúk, csajok vagy ilyesmi-kacarászott-, tárcsázza a nullát!

A vénember most előbújt az újságjából.

– Az ám! Kenny szépen megkopasztja, Mr. Kruger! – A Kurganra vigyorgott. – Igazán, tudja?

Kenny rávágott a pultra, az öregre bámult.

– Ne pofázz a vendégeknek!

– Nem szó'tam én semmit, főnök...

A Kurgan faképnél hagyta a vitatkozókat. Később talán elszórakozik majd valami nővel. Egy nő segíthet elütni az időt. Hányadik következnek most? Számolni illett volna a századokon át. Érdekes szám lehetne. Hány nullával a végén?... Lehetetlen megmondani.

Az ágyra hajította kizitáskáját, kinyitotta. Előttük a vörös bársonyhuzatú rekeszekben heverő fémdarabok, a hatalmas pallos alkotórészei. A Kurgan nagy áhítattal nekifogott, hogy összerakja a fegyvert. Egyik részt a másik után csúsztatta össze; míg markában csillogott a fegyver. Ezt a fegyvert vagy három évszázada készítette neki valami lángelme... Azelőtt nem tekintették bolondnak a férfit, ha nyíltan efféle fegyvert hordozott. Manapság, ha pallossal az övén róná az utcákat, bizonyára megbámulnák és pár lépés után a bolondokházába csukátnák.

Azt persze nem engedné, hogy valóban bezárják. Letépné a fejét bárkinek, aki effélével próbálkozik.

Két kézre kapta most a kardot, gyakorlásképpen suhintott vele néhányat. A pengén megcsillant a fény. Ő, Kurgan, a legerősebb! Ő marad életben, ő marad utolsónak!

Felfelé hajította a fegyvert, s baljával biztosan kapta el. Gyöngéden húzta végig ujját a borotvaéles pengén;

lenyalogatta a parányi sebből kicsorduló vért.

– Végre-valahára – mormolta. A Gyülekező!

Kopogtak az ajtón.

A Kurgan összeresztette, egy pillanatra mozdulatlanra dermedt. Azután elrejtette kardját úgy, hogy az azért keze ügyében maradjon.

– Szabad – hördült rekedten.

Az ajtó kitérült. Odakint egy nő állt a folyosó gyér fényében. A Kurgan végigmustrálta csupasz combjait. A nő mellei szinte kibuggyantak szoros felsőrészből. Vadul rágógumizott.

– Szia! Cuki vagyok – mondta hunyorogva. Amint az ajtó becsukódott, a Kurgan felgyújtotta, a villanyt.

– Naná, hogy az vagy – dühöngte.

A nő, mintha csak fürödni készülne, egy sarokba hajította ruháit. A Kurgan érzelmek nélkül bámulta.

– Oké – rántotta meg vállát a nő. – Mi lesz?

A Kurgan rápaskolt az ágyra.

– Poon-tang póz, picinyem. Tedd széjjel, jó?

– Csak így?

– Csak így.

A Kurgan elégedetlen volt az eredménnyel. Talán, töprengett, túl sok volt már... Rég elmúlt már az idő, mikor az aktus néhány pillanatnyi gyönyörnél többet jelentett a számára. A bensőjében fészkelő sötétség terjedni látszott. Figyelnie kell, teásként teljesen elvész ebben a feketeségben... De miért épp ilyenkor vesz erőt rajta ez a félelem? Miért kelti életre néhány asszonnyal töltött perc azokat a mélyben lappangó, nevenincs érzéseket, melyek még képesek elrémíteni őt? Olyanfélék ezek az érzések; akár a fekete ragadozó madarak: belülről marcangolják azt a sötét semmit, amely ott tátong a lelke helyén...

– Van nálad papír zsebkendő? – kérdezte a gumin rágódó száj.

– Használd azt a rongyot – bökött a törülközőre. – Aztán öltözz és szívódj fel!

A nő engedelmeskedett. Hozzászokott már, hogy a dolog végére megutálják. Ő; előtte persze csúsznak-másznak, hogy megkaphassák, amit akarnak, utána meg őt hibáztatják, amiért megkívánhatták. Miután kifáradtak, kiürültek, ahogy ez itt; erőt vesz rajtuk a kiábrándultság, mert az aktus nem felelt meg elvárásaiknak...

Begombolta a blúzá, azután kiment, táskájában a pénzzel. A Kurgan nézte, ahogy elmegy, csak aztán jutott eszébe, hogy elrendezze a ruhát saját, forradásos testén. A nő nem kérdezte, honnét származnak a sebhelyek, bélyegek. Nyilván épp elég vietnami veterán traktálta már történeteivel, elegenden kuporodtak üvöltözve a falhoz, ha felidéztek mindazt, amin keresztülestek.

A Kurgannak eszébe ötlött a kurtizán, akivel Firenzében akadt dolga, a Borgiák idejébe. Valaki lemetszette a lány mellbimbóit, csak sebhelyek fehérlettek a helyükön. Kezével takargatni igyekezett őket, mert tartott attól, hogy a férfi kineveti. Mikor a Kurgan megmutatta saját sebhelyeit, mégis leengedte kezét, azt hitte, lelki rokonra lelt. A Kurgan kiröhögte persze, de aztán arra bátorította, hogy a lány is kinevesse őt. Az óriás nem nélkülözte a humorérzékét.

Sietősen felöltözött, rongyokba bugyolálta a kardot, és elhagyta a szobát.

– Sétára indul, Mr. Kruger? – szólt oda neki Kenny a pult mögül.

– Mér', mit gondolt?

– Izé... hát a csaj? Meg volt vele elégedve?

A Kurgan tudta, mit akar.

– Megkapta tőle a részét, nem?

Kenny szomorúnak látszott.

– Persze, persze, csak úgy gondoltam...

A Kurgan otthagya, hadd gondolkodjék. Kocsijába ült, és MacLeod lakásához hajtott. Ott ült és várt elhatározta, követi Mr. Nasht egy olyan helyre, ahol megverekedhetnek. Nem maradhat, csak egyetlenegy!

A végkifejlet közel... A Gyülekező. Végre!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

MacLeod, néhány perccel azután, hogy Brendáról kérdezősködött; eljött a vendéglőből. Úgy tetszett, nincs miért aggódnia. A lány a szakértőknél dolgozik. Talált egy-két szilánkot a szamurájkardból. Bizonyára semmit sem jelentenek neki. De ha mégis...

MacLeod álldogált pár pillanatig P. J. vendéglőjének bejáratánál, mélyen beszívta a langyos éjszakai levegőt. A város pezsgett az élettől. Még a járda is remegett a skót talpa alatt. New York, akár a legtöbb nagyváros, igazán sosem szunnyad el. MacLeod számos nagyvárost látott már: Rómát, Londont, Párizst, Moszkvát... E városok roppant szíve sosem hagyott ki, nem pihent se nappal, se éjszaka.

Conner nekilendült, úgy döntött, a legrövidebb úton tér vissza otthonába. Egy építkezési területen kellett eközben keresztülvágnia, s amint az állványzatok árnyékába ért, bánta már, hogy nem hozta magával a kardját. Őrült könnyelműség!

Az építési terület közepén megtorpant. Halk neszt hallott a háta mögül. Valaki követi! Tán útonálló az illető. Szerencsés esetben útonálló csupán...

A következő pillanatban észrevett egy alakot, és meglapult a sötétségben. Az alak közeledett, megtorpant, bizonytalanul körülpillantott. MacLeod várt.

Ahogy a jövevény még közelebb ért, a skót megragadta, elrántotta a holdfényből.

– Mi a... – szisszent egy női hang. MacLeod leintette:

– Van itt még valaki – suttogta. – Csönd legyen! A lány néma maradt, kiszabadította magát. Brenda volt.

– Egy lélek sincs itt! Mit képzelsz... – Hangja higgadtan tűnt, de miközben beszélt, elhátrált a férfitől. A következő, pillanatban jókora puffanással közibük huppant valaki odafentről. MacLeod megsejtette a vágást, sikerült kitérnie az útjából. A támadó pengéje a csőszerkezetet érte a feje felett, hajába szikrák záporoztak.

– Te átkozott! – rikoltotta a Kurgan.

MacLeod továbbbszökkent, a kard épp ólt csapódott a falba, ahol az imént állt. Hallotta, hogy Brenda furcsa hangon felsikolt.

– Fusson! – kiáltotta a lánynak.

Lábánál körülbelül méternyi hosszú, súlyos kábeldarab hevert. MacLeod felragadta, visszahúzódott a Kurgan elől, kábelét lengetve igyekezett felfogni a csapásokat. A Kurgan felmordult, és újra támadott, elkapta a kábelt, és szinte kiszakította a skót markából.

Brenda nem oldón kereket. MacLeod látta, amint lehajol, azután meghallotta kiáltását is:

– Ezt kapja el!

Egy fémcső süvített át a levegőn. Conner elhajította a kábelt, amint elkapta. Úgy emelte magasra, mint holmi szablyát.

A következő csapást e fémcsővel hárította; azután oldalt lépett, mellbe vágta a Kurgant. Az óriás megtorpant, újra felmordult.

– Gyere! – hörögte, s kezével hívogató mozdulatot tett:

A skót azonban sarkón fordult és futásnak eredt, remélte, hogy elterelheti Brendáról a Kurgan figyelmét. Amint biztonságban tudja a lányt, – menekülhet majd ő is... Micsoda örütség volt kard nélkül elindulni! Elintézhetnék az ügyüket most nyomban...

Persze a Kurgan épp erre törekedett!

MacLeod egy teherkocsi mögé húzódott, a Kurgan a karosszéria fémjét csapkodta, annak reményében, hogy elérheti ellenfelét. A skót mosta teherautó alá hemperedett, és a túloldalon bukkant elő. A Kurgan mögé került. A csővel fejbe vágta az óriást; aki elejtette fegyverét, félretántorodott, azután megfordult, szembenézett Connerrel. A fiatalember ismét nekilendült, a csövet a Kurgan gyomrába dőfte. Nekihuzakodott harmadszor is. A Kurgan ezúttal karjával hárított, azután megragadta a csövet, kicsavarta MacLeod kezéből.

Elvigyorodott, úgy forgatta, akár tamburmajor a pálcáját.

– Most – mondta.

A cső a térdét találta, s MacLeod leroskadt. A hátára hemperedett. A Kurgan, még mindig mosolyogva, megállt felette.

– Örülök, hogy újra látlak, MacLeod!

Lenyúlt, talpra rántotta a skótot, aztán az állványoknak lódította. MacLeod lélegzete elakadt, hátába fájdalom nyilallt. Hallotta a sikolyt, Brenda kiáltott:

– Hagyja! Hagyja abba!

Miért nem menekült el a lány? Mire vár még?

Arccal előrehanyatlott, mert a Kurgan újra lecsapott rá.

– Nem maradhat, csak egyetlenegy!

Hasba rúgta Conner, azután hátralépett, hogy felemelje a kardját. MacLeod ekkor ismét felragadta a csövet, úgy tartotta maga előtt, mint valami rácsrudat. A Kurgan pengéje szikraesőt verve siklott le a fémről, s az óriás felháborodását fényesen bizonyították a szitkok; melyekkel e fordulatot fogadta.

Váratlanul szél kerekedett, a levegőben zaj dübörgött. Fény gyúlt ki a küzdők felett, egy pillanatra mindkettejüket elvakította. A rotorok dunnyogását megafonból áradó hang harsogta túl:

– MAGUK ODALENT!

"Igaz is, hol a nyavalyában lehetnénk, még?" – töprengett a skót.

A helikopter lejjebb ereszkedett.

– HAGYJÁK ABBA, DE AZONNAL!

A Kurgan MacLeodra sandított, azután új csapásra készen huzakodott neki.

– LE A FEGYVEREKKEK! – bömbölte a rendőr.

Brenda ekkor lépett a fénykörbe.

– KEZEKET A TARKÓRA!

A Kurgan leeresztette kardját.

– Majd legközelebb, felföldi!

Conner rábólintott.

– Nem lesz nehéz megtalálni téged!

– MI LESZ? – harsogott a hang odafentről.

– ...Kéznél leszek! – fejezte be MacLeod, ahogy a Kurgan eltűnt az árnyékok között.

– ÁLLJON MEG! JÖJJÖN VISSZA AZONNAL! – tombolt a hekus.

MacLeod az ellenkező irányba iramodott, csőrakásokon vetődött át. Hallotta, hogy a helikopter felemelkedik, látta, hogy a reflektor őt kutatja az éjszakában. Egy darabig továbblohol, aztán észrevette, hogy Brenda még mindig követi. Hallotta, hogyan kapkod levegő után, hogyan bukdácsol kissé lemaradva. Megállt hát, és bevárta.

Ahogy a lány melléje ért, megragadta.

– Várjon egy percet! – zihált Brenda. – Ki a fene volt ez az alak? Felföldinek nevezte magát, és... Mit jelent az, hogy "Nem lehet, csak egyetlenegy?" Egyetlenegy micsoda...?

– Ide figyeljen, hölgyem, az előbb majdnem...

– Tudni akarom, hogy mi...

– Hallgasson! – csattant fel Conner ingerülten. – Soha az életben ne kövessen többé!

A lány konok képet vágott.

– Maga volt az, aki követni kezdett! Mi ez, férfiszakas? Ha maga is megfogadja, hogy nem koslat többé utánam, én is meggondolom a dolgot!

Brendának természetesen igaza volt, ám MacLeodnak nem állt szándékában ezt elismerni.

– Magának csak egy élete van – szólt csendesebben. – Ha tartja valamire; menjen haza. Ne lássam soha többé!

A lány színlelt ártatlansággal pillantott rá, és csengő hangon így szólt:

– Szabad.

Conner meglepődött.

– Mit szabad?

– Hazakísérhet. A bárban ezt kérte. Most megengedem.

MacLeod elmosolyodott, megrázta a fejét. Átlátott Brenda szándékán, nem kívánt belemenni ebbe a játékba.

– Elkísérjem, hogy faggathasson? Azt hiszem, máris túl sokat tud! Ennyi elég.

– Maga érdekel engem!

– Ide hallgasson, elmondom újra. Míg körülöttem lófrál, veszedelem fenyegeti. Magamra még csak-csak tudok vigyázni, de magára aligha. Ennek semmi köze a férfibüszkeséghez, ez józan belátás kérdése. Ha százkilencven centis bokszoló volna, fegyverrel a kezében, ugyanezt tanácsolnám: Menjen haza, hagyjon békén!

– No jó, legalább a földalattiig kísérjen el!

– Nem bánom... – MacLeod karon fogta a lányt. – Nem lenne jobb, ha taxival menne?

– Mindegy...

A túldoldalon hagyták el az építési területet. MacLeod leintett egy taxit. Brenda nem szólt többet, Conner meg nézte, hogyan távolodik vele a kocsi, hogy a város szívébe röpítse. Miután eltűnt, hazafelé indult ő is, be-berándított éles szemével a sikátorokba, a gyér fényű árkádok alá, ahol régi ellensége meghúzódhatott.

Hazaérkezése után kávé készített, azután előszedte rejtékhelyéről a szamurájkardot. Egy olajjal átitatott ronggyal törölni kezdte a pengét, meglelte a helyet, ahol az éle az oszlopba vágódva kicsorbult. Köszörűkövet keresett, élezni kezdte a pengét, hogy ismét borotvaéles legyen. Csodás fegyver volt ez: két és félezer éves, de nem akadt párja a legmodernebb gyártmányok között se. Conner örökölte valamikor barátjától, aki a tanítómestere volt...

Gondolatait a telefon csengése zavarta meg.

Hagyta, hadd lármázzon a készülék. Biztos volt benne, hogy nem Rachel keresi, márpedig e pillanatokban tán csak vele akart párt szót váltani... Egy idő után a láрма abbamaradt.

MacLeod körbejárt lakásában, hogy összeszedje gondolatait. Megállt, felemelt egy ősi afrikai szobrocskát, tenyerén méregette. Bajhozó isten, lefittyedő ajkú, dagadt kis démon volt ez, vigyora az éjből lecsapó, titokzatos halálról suttogott. A gyógyító védszellemek, a pusztító ördögök öröktől fogva léteznek. Ördögök... Valaha őt, MacLeodot is boszorkánysággal vádolták. Azzal, hogy megszállta az ördög...

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Conner MacLeod a dudaszóra fülelt, várta, hogy a hangok egyszerre elhalkuljanak, ahogy a halálba szédül: A gyomrán ejtett seb egyre tűzelt még, de a fájdalom furcsamód nemhogy csillapult volna, inkább erősödött. Igaz, mondták, így megy ez a halál küszöbén. Az érzékek még egyszer, utószor, fellángolnak az elmúlás előtt. Az emberi test végső cselfogása ez, mielőtt a benne lakozó lélek az éterbe rebbenne. Igen, bizonyára ez okozhatja... A növekvő kín az érzékek istenhozzádja csupán. A fellángolást rövidesen kioltja az Úr láthatatlan keze.

MacLeod kinyitotta szemét. Kate virrasztott még, lehajtott fejjel kuporgott az ajtó mellett egy zsámolyon. A hajnal első napsugarai végigaraszoltak a döngölt padlón. MacLeod érezte a faluban gyújtott tüzek füstjének szagát, és... Igen, érezte a reggelire sült hal illatát is.

A napfény sáv közelebb araszolt, ahogy a roppant lánggolyó felbukkant a dombok mögül. Sugarai Conner kezét érintették, melengették simogatásukkal. Halódik-e csakugyan...? Hisz a sebe halálos... Senki fel nem épülhet efféle sebből. Mire ő...

Éhes. Éhséget érez, akkora lyukkal a gyomrában, amin átférne a kapufélfa!

Conner megemelte a takarót, a sebét méregette. A vágást holmi gylccsal fedték, ez a bőréhez tapadt. Leszakította.

A nyílásba, a nyílás köré alvadt vér rakódott. Conner undorral kaparni kezdte: a fedőréteg darabokban vált le. Mire a nagyját letisztogatta, felfedezte, hogy sebe összezárult. Helyén valami mélyedés sötétlett, olyasféle, mint egy második köldök. De semmi más. Megtapogatta magát a túloldalon is, és nem talált egyebet.

A fájdalom teljesen megszűnt. Életben marad!

– Kate! Kate...

A lány megmoccant, kinyitotta szemét.

– Kate – suttogta Conner. – Jól vagyok, kislány. Nem halok meg!

A lány mereven egyenesedett fel, tekintetében csak egy pillanatilag csillant öröm. Ezt egykettőre félelem váltotta fel. Nem, rettegés! Kate rémültnék látszott:

– De... hogyan?

– Az Úr jónak látta, hogy megsegéljen – felelte Conner, és felült. – Begyógyult a sebem!

Kate talpon volt már, az ajtó felé hátrált.

– Sokakat meggyógyított az Úr – suttogta. – Láttam felépülni férfiakat iszonyú sebekből. De egyik seb se volt olyan iszonyú, mint a tiéd, Conner MacLeod! És egyik se zárult be egyetlen éjszaka alatt!

Conner feléje nyújtotta kezét. Nem is hallotta, mit mond a lány.

– Kate, jól vagyok már... Gyere ide!

– Soha! – rikoltotta eltökélten a lány. Azzal kiszaladt a kunyhóból, eliramodott a kocsma felé ahová a férfiak éjszakára behúzódtak. Még mindig ott időztek valamennyien, a csata fordulatait tárgyalták, s jócskán veltek.

MacLeod felöltözött, és követte párját.

Amint kilépett a kunyhóból, előmlött rajta a nap melege; hálás volt, hogy tovább élhet. A tavon ott táncolt a fény, vert ezüst lemezzé varázsolta a víz tükrét. A kerekded dombok, melyek a sötétség óráiban mintha összehajoltak volna, most szétváltak, köztük láthatóvá lettek a mély völgyek. A közeli istállók felől friss tej és széna illata szállongott. Mindezt az a fekete óriás csaknem örökre elrabolta tőle, Connertől. De ő – az Úr segedelmével persze – kijátszotta a halált...

A kocsma felé indult most, a tyúkokat kerülgette, melyek rendre keresztetkértek útját. Mikor elérte az italmérést, megtorpant az ajtóban. Dugat izgatott hangját hallotta:

– Láttad a sebit te is, Angus! Meg kellett vón' halnia!

– Azt mondom, az ördög szállta meg! – rikoltotta Kate.

Ezek lennének az ő rokonai? Ezek, akik úgy beszélnek róla, mint holmi messze földtől jött, bajkeverő idegenről?

Belépett az ajtón.

Azonnal elhalt minden pusmogás.

– Mi ütött belétek? – kérdezte Conner. – Nem köszöntitek a rokont, aki veletek verekedett az ütközetben? A sebem begyógyult. Ez minden, amit tudok. Rainey atya imái hatásosabbak, mint gondoltatok!

Rainey atya, aki maga is itt védelt a többiekkel, keresztet vetett e szavak hallatán.

Ellenem volna hát Rainey atya is...? Nem, ő biztosan nem...! Conner ahhoz az asztalhoz ment; ahol Dugal és Angus ültek. Helyet foglalt közöttük. Senki nem nézett rá, senki nem kínálta semmivel. A csend megsűrűsödött.

– Velünk iszol, igaz-e? – fakadt ki Dugat. – Mi a baj, rokon? – kérdezte Conner.

– Te – hangzott a válasz.

– Miért?

– Mer' beszélsz és lélegzel, pedig a múlt éjjel még félhót vótál!

Conner körülnézett az arcok gyűrűjében. Minden tekintet ellenséges volt. Egy-két klánbéli felállt már, menni készült.

– Hogy sikerült visszatérned, Conner MacLeod? – kérdezte most Dugal.

A fiatalemberben fellángolt a harag. Hisz ezek itt a barátai, a rokonai! Azt remélte, örülnek majd a gyógyulásának. Ehelyett úgy bánnak vele, mintha valami Fraser volna, aki tévedésből épp ebbe a faluba vetődött. S ez nem volt rendjén.

– Jobban tetszene, ha halott volnék?

Rainey atya lépett most az asztalhoz, Kate mellé, aki nem mozdult, mióta Conner belépett. A lány arca eltorzult a riadalomtól meg az iszonyattól. Az ő kedvese, Kate, bizony gyűlölte a fiút...

– Ez nem természetes! – sziszegte a lány. Tétován megérintette Conner karját: – Szövetséget kötött Luciferrel!

A többiektől mormogás volt a felelet.

– Ne mondj ilyet! – kiáltotta Conner zavarodottan.

Dugal felállt, a fiatalember fölé tornyosult.

– Majd mondom én! Az ördög szállt meg téged!

Conner talpra ugrott, szembenézett rokonával.

– Húsz éve élünk, akár a testvérek! – kiáltotta. Együtt nőttünk fel. Nézd azokat a dombokat! – mutatott ki az ajtón. – Együtt kóboroltunk köztük, a sasok tojásait kajtattuk. Nyúlra vadásztunk. Ezzel a két kezemmel – mutatta oda Dugatnak két tenyerét húztalak ki a tóból, mikor beszakadt alattad a jég., Azt akarod mondani, hogy ezek elátkozott kezek? Ezek a kezek, amiknek az életedet köszönheted?

Dugal tekintetében ott izzott a gyűlölet.

– Conner MacLeod volt az én pajtásom! Nem tudom, ki vagy te!

Rainey atya felnyögött, kezébe temette arcát. Conner látta, hogy a pap-kínban van.

– Atyám, nincs igazuk, ugye?

A pap saját tenyerébe dörögött.

– Hogyan?

Rainey atya felnézett végre.

– Nem tudom... Nem imádkoztam csodáért. Arra kéltem az Urat, óvja lelkedet a nagy úton: Conner MacLeod, az életedért nem lett volna helyénvaló könyörögnöm. Halálos volt a seb, a saját szememmel láttam. Csak egyetlen ember jöhet vissza a halálból, és te nem lehetsz Ő, te... – Elhallgatott, zavartan félrenézett.

Conner undorodott társaitól.

– Milyen bolondok vagytok valamennyien! – kiáltotta, nem is igyekezve titkolni meggyőződését. Angushoz fordult most, aki mind ez idáig nem szólt.

– Öreg...?

– Jobb, ha elmégy, Conner – mormolta a főnök.

A fiú az asztalra csapott dühében. Nem fogják elzavarni! Hisz nem tett semmi rosszat! Babonás bolondok a falubeliek, s akármilyen legyen, ha miattuk elmozdul innét...

– Nem megyek sehová! – mondta fennhangon is.

– Nem-e? – kérdezte Dugal csendesen.

– Nem én!

Mondott volna egyebet is, de Dugal fejbe vágta egy korsóval, hogy kábultan a padlóra hanyatlott. Érezte, a hóna alá nyúlva felemelik, kivonszolják a falu főterére. Kődön át látta az alakokat, akik a kunyhókból szállingóztak elő: asszonyokat és gyerekeket, akik mind a testébe költözött ördögöt megbámulandó gyűltekköré. Durván rángatták, valamit a vállára kötözték, nehogy megmozdíthassa karjait. Mikor egészen magához tért, rádöbben: egy járom az. Amint felnézett, megpillantotta Kate-et. A lány arcát még mindig ocsmány grimasz éktelenítette. Odatörtetett, erősen oldalba rúgta a fiút.

– Öljétek meg! – visította.

Szeme fénylett, mint a gyertyaláng. Vágy csillant bennük: a vérontás vágya. Kate most olyan volt, amilyennek Conner még sosem látta, pedig ez a vonás is ott lappangott a lány tudata mélyen. Ha az ördög valakibe beleköltözött, hát kétségtelenül Kate-et választotta, Conner ráébredt, hogy az érvek hatástalanok. Szavakkal nem hathatott többé kedvesére. A lány egészen kivetkőzött valódi mivoltából.

– Kate, Kate, mit műveltél magaddal...?!

– Nem az én művem – sziszegte a lány. – A tiéd! Az ágyamba fogadtalak, te....

Erről volt szó tehát! Kate attól rettegett, hogy magával az ördöggel hált, s hogy benne is szárba szökkenhet a gonoszság csírája. Ahogy Conner a szemébe nézett, el is tudta hívni, hogy így történt.

Egy falubelije talpra rángatta most: társai ütni, rugdalni kezdték, Kate a képét marcangolta, s vonított közben, akár egy veszett fenevad. Dugal nem vett részt rokona bántalmazásában, de úgy acsargott; mint aki éppenséggel örömet leli benne, hogy Conneret rögvest ízekre szaggtadják.

Mind megőrültek vajon? Egyedül Rainey atya ripakodott rájuk, hagyják abba, de a sem sietett a fiatalember segítségére.

A falubeliek előretaszgálták tehetetlen prédájukat, az asszonyok, a gyerekek kövekkel hajigálták. Conner futni próbált, felfelé iramodott egy kaptatón, ám a falubeliek követték. Csak úgy záporoztak a kövek. Rainey atya végül felkiáltott:

– Nem! Ne így!

Hogy ne így? Nem akarják tehát, hogy keresztény mártírhoz illő halált haljon? Valami mást ötlöttek ki neki?

Megint megragadtak, levonszolták a csapáson, vissza, a falu széléig. Ott aztán meglátta a póznát, alatta a fahasábrakással. Térdei megroggyantak a rémülettől, ám a falubeliek tovább rángatták. Igyekezett szétrugdosni őket: a szívébe markoló félelem új erővel töltötte el. Viszonzásképp addig ütötték, míg elernyed.

– Dugal... – hörögte. – Dugal segíts!

Rokona arca ott ködlött előtte, de a vonások nem árultak el szánalmat. Mi több, Dugal az öklét is felemelte, hogy megüsse Conner.

A fiatalember rámeredt.

– Dugal...?

A szánalom azonban elmenekült, elillant valamerre, a hangába rejtőzött talán. Aligha mutatkozik majd itt a nap folyamán, ezek közt az emberek közt, akik mindenképp hallani óhajtották a lángok moraját, érezni akarták a megpörkölt hús bűzét, hallani óhajtották a démon sikolyát, a démonét, akit neki való ellenszerrel fogadtak maguk között.

Ekkor bukkant fel Dugal mellett Angus. Megragadta a nekihevült klánbéli csuklóját, nem engedte, hogy megüsse Conner. A józanság szikrája még az örület közepette is ott parázslott a klán főnökének tudatában. Odébb penderítette Dugal.

– Hisz ez a rokonod, ember!

Dugal eltaszította az öreget, egy falubeli meg élt az alkalommal, és a megbéklyózott emberre rontott, az arcába öklelt. Azután újra, s ezúttal eltörte az orrát.

– Jézus Isten... – hörögte Conner.

Angus eléje ugrott, eltaszította kínzóját. Csalódott kiáltások harsantak, a tömeg fenyegetni kezdte a deres szakállú főnököt, ő azonban kitartott, szembenézett velük. Noha nem akármilyen harcos volt, a tömeges örület közepette igencsak bátor lélekre vallott viselkedése.

– Hagyd, Angus! – ordította Dugal.

– Csend legyen! – kiáltott vissza az idősebb férfi, azután, a csöcselékhez fordulva, elismételte: – Csendet! A karját töröm annak, aki mukkan mer!

A kiáltás abbamaradt, ám a hangulat pattanásig feszült. Conner nagy nehezen feltápáskodott térdelő helyzetéből, szédelegve állt Angus oldalán.

– Nem lesz égetés! – kiáltotta a főnök.

– Hát akkor? – acsargott Dugal.

– Elüldözzük!

Kate gyűlölködve előrerohant, egyenest Connernek: Igyekezett kiszabadulni Angus szorításából: az idős férfi két kézzel tartotta vissza.

– Nem! – vergődött a lány. – Égessük meg!

Angus hátraszorította, a falubeliek közé. Kate ismét nekilódult, akárha rugóra járna.

– Angus... Megégetjük, ugye? – Connernek úgy tűnt; szinte esdekel. Úgy érzi, megfosztják itt valamitől, amihez pedig joga van. Márpedig ha egy Kate-féle nő becsapva, megrövidítve érzi magát, bármiféle hozzáférhető fegyvert igénybe vesz, hogy bosszút állhasson. Igazságosztásnak tekinti ezt, noha bosszúról van szó. Szeretett Connerje alakját felöltve elcsábította őt az ördög. Kacagott hiszékenységen, s bizonyára meg is fertőzte démoni magjával...!

– Tudsz járni? – kérdezte Angus a fiatalembertől.

A felföldi undorral mérte végig klánját.

– Innét elmegyek, az egyszer biztos!

Rainey atya keresztet vetett: arcán megkönnyebbülés tükröződött. Conner eltöprengett, vajon végignézte volna-e a pap, amint megégetik.

– Menj hát! Tűnj el a közelből hamar! – sürgette Angus. – Eriggy, amíg még lehet!

Conner a főnök arcába bámult. Fáradtnak, elgyötörtnek látszott most az idős ember. Az esztendőkön át dúló háborúk sem vették annyira igénybe, mint az elmúlt pár óra eseményei.

– Ég veled, Angus... Nem felejtlek el!

Angus kábán bólintott.

És Conner elbotorkált onnét, felfelé indult az ösvényen, mely a hegyek közé vezetett. Igyekezett olyan nagy utat megtenni napszálltáig, amennyit csak bírt, mert bizonyos volt benne, hogy az éj leszálltával néhányan az üldözésére indulnak majd. A járom jócskán nehezítette dolgát. Az egyik hegytetőről vetett még egy pillantást hátrafelé, azután továbbcipelte terhét; a csapáson felfelé.

Alkonyatkor egy barlangra lelt. Az éles szélű köveken elmetélte kötélkéit. Megszabadult a járomtól, indulattal hajította a mélybe. Nem gyújtott tüzet, összekuporodva próbált pihenni valamicskét az üregben. Az éjszaka közepén kutyaugatásra ébredt, ám az üldözők messze haladtak el, nyugatnak, s Conner elszenderedhetett megint.

Reggel dél felé indult, megevett néhány gyökeret, hogy talpon maradhasson. Hosszadalmas, kimerítő gyaloglás után egy tanyához ért. Egy fiatal lány épp tehenet fejt az udvaron. Conner odasietett.

– Kaphatnék egy keveset abból a tejből? Pénzem ugyan nincs, de dolgozni tudok...

Váratlan felbukkanásával megriasztotta a lányt.

– Apám!

A kunyhóból egy öregember jött ki. A kezében fejsze.

– Mi a'?

– Ez az ember egy kis tejet szeretne.

– Tudok dolgozni – ismételte Conner. – Nem ingyen kérem!

Az öregember tetőtől talpig végigmérte.

– Honnét jössz?

– Északról, Glenfinnanból. Conner MacLeod a nevem.

– MacLeod vónál? És kóborász?

Conner nem akarta elrémíteni őket a boszorkányságról szóló történettel, ezért így szólt:

– Megsebesítettem egy embert. Egy nő miatt kaptunk össze; részeg voltam...

Az öregember vonásai megkeményedtek.

– Itókát itt nemigen tanász. Tej az akad; ha épp adok belőle... – Conner felépítését mustrálta. A fiatalember kihúzta magát:

– Bírod aprítani a fát? – kérdezte az öreg.

– Bírom.

A balta máris a gyepes talajba vágódott a lába előtt. Több szót nem ejtettek: Conner elindult a kunyhó oldalához halmozott hasábfák felé. A lány pár perc múltán egy csupor tejet meg pár zabpogácsát hozott neki.

– Kap zabkását is, ha végzett – mondta. Kék szeme tisztán, ártatlanul csillogott. Mosolygott, s Conner úgy érezte, viszonznia kell a barátságos gesztust.

– Köszönöm! Csinos teremtés maga...

A lány csípőre tette kezét.

– Legközelebb miattam verekszik majd, Mr. MacLeod?

Conner felnevetett.

– Eleget harcoltam már! Csendben éldegélni, gazdálkodni szeretnék már...

A lány rábólintott, aztán, hosszas hallgatás végén, kíváncsian kérdezte:

– Szép volt az a nő? Tudja, aki miatt...

– Meglehetősen szép volt. Csakhogy nem vagyunk. mindannyian olyanok, amilyenek kívülről látszunk...

A lány elkomolyodott.

– Szentigaz, Mr. MacLeod!

Conner kiűrtette a csuprot. A lány nevét tudakolta.

– Heather. Heather McDonald – hangzott a válasz.

Conner a kezébe nyomta a kiűrtült csuprot.

– Köszönet a jószágodért, Heather McDonald! Később Heather, a kunyhóban elköltött kiadósabb étkezés közben mintegy mellékesen megkérdezte: – Marad egy darabig, ugye?

Az öregember szúrós pillantást vetett rá, szólni azonban nem szólt, tovább lapátolta szájába a kását. Conner ezt úgy értelmezte, hogy az öreg McDonald belémenne, vagy legalábbis nem ágálna egy ilyen megoldás ellen.

– Talán hasznukra lehetek még – mondta.

Heather elmosolyodott.

– Ó! – tört ki belőle. – Valami hasznát biztosan vehetjük ugye, apám?

– Egen – mormolta az öreg. – Csak maj' még el kell gondózkodjak a dógon...!

TIZENHARMADIK FEJEZET

Mielőtt az öregember – Conner érkezése után három évvel – meghalt, kitanította a fiatalembert egykori szakmájára, a kovácsmesterségre. Conner a közeli faluban vállalt munkát, s különjövedelmét biztosítandó, saját műhelyében is ügködött.

A vén McDonald elhunytá nagyon megviselte Heathert: egy esztendőbe is beletelt, míg fájdalma annyira csillapult, hogy életük a normális mederben folyhatott tovább. Connernek is hiányzott olykor a nyakós öreg skót, noha Heather oldalán igazán felhőtlennek érezte életét. Persze nem voltak felhőtlenül boldogok, ahhoz túlságosan nehéz volt a munka. De szerették, s ami fontosabb, tisztelték egymást. Eléd jól kijöttek ahhoz, hogy ne lássák állandó szükségét a beszédnek. Átérezték, hogy a hallgatás olykor szorosabbra fűzhet egy kapcsolatot az üres, csevegésnél. Vitáztak is olykor, kimutatták szellemük függetlenségét, melynek hiányában férfi, asszony egyként társa jármát viseli.

Egy szép nyári napon Conner éppen műhelyében ügködött. Jobbjával tüzes patkót kalapált: a munkadarab épp az imént került elő a szénparázsból. Lassanként a várakozó ígásló patájának megfelelő alakot öltött. A fiatalember ekkor térdei közé kapta az állat egyik hátsó lábát, csettintgetve nyugtatta a lovat. A még mindig izzó patkót a helyére illesztette: orrát elfintorította, hisz torkát kaparta az átható bűzű füst. A patát vízzel teli vederbe merítette, várt, hagyta szétoszlani a gőzt. Mihelyt a sziszegés elült, helyére szegelte a patkót.

Felnézett, s megpillantotta a közeledő Heathert. Együtt sétáltak haza mindig, a harasztoson át. Conner e sétákat mindennél, jobban szerette. A lány örömét lelte a természet, az egészet teljessé tevő részek tökéletességében. Conner mesterkéletlen elragadtatását oly megkapónak találta, hogy szíve minden alkalommal csordultig telt. Remélte, soha semmi nem zavarja meg ezeket a csodás pillanatokat.

Heather, ahogy közelebb ért, mutogatta már, mit hozott.

– Lepény és ser. Kéred?

Conner rászózott az igásállat farára, s az pár lépésnyire várakozó gazdájához ügetett.

– Igen – szólt oda azután a lánynak. – Az effélét mindig!

Amint Heather odaért, szorosan magához ölelte, perdült egyet vele. A lány a vállára paskolt.

– Koszos kovács, te! Csupa csont vagy meg mócsing!

– Úgy, úgy, kedvesem! Épp ilyennek szeretsz, igaz-e?

Azzal megcsókolta.

– Tégy már le, te mumus! – kacagott a lány.

Conner homloka elborult ennek hallatán.

– Ne hívj mumusnak, Heather. Nem vagyok gonosz.

A lány, hirtelen kifakadásán meglepődve, megcirógatta arcát.

– Ne haragudj! – tért észhez Conner nyomban. – Épp csak eszembe jutott, amikor...

Talpra állította a lányt, azután az esővizes hordóhoz ment, leöblítette képét. Hűs volt a víz, s mire megszárított, félelmei is elröppentek. Kézen fogta Heathert, átvette tőle a sert, s már menet közben felhajtotta. A lány odanyújtotta a süteményt is.

Felfelé kaptattak a tanyához vezető ösvényen. Conner a téstát rágta, beszámolt napi munkájáról. Félúton a gerinc felé aztán ledöntötte lábáról a lányt, aki a fűbe hemperedett. Magával húzta egy szikla mögé.

– Conner MacLeod, mit művelsz?

A fiatalember rávigyorgott.

– Ó, jaj, jaj, jaj! – sópánkodott Heather, s úgy simogatta közben, ahogy a játékszett szokás. – Itt a szabadban, az egész világ szeme láttára...?

– Nincs itt senki, csak a birgék – mondta Conner, pár közelben bóklászó állat felé intve. – Ők meg nemigen figyelnek.

A lány felkacagott és megcsókolta. Ölekezni kezdtek, testük egymásnak feszült. Heather mélyeket lélegzett.

– Folytathatod, én uram, ha tetszik, örökké!

Az "örökké"-re várt valami választ.

Conner apró keblei közé furakodott, magához vonta.

– Folytatod, Conner, ugye folytatod...? – esdekelt a lány.

– Igen, virágszálam, igen...

A közelükben lópaták dübögtek, aztán hirtelen átrepült valami kettejük fele felett. Az érkező lovas megzabolázta hátasát, megfordult, lepillantott rájuk.

– Hello! – szólt vidáman.

Ámélkodva meredtek rá. Széleskarimájú, jókora bokrétával ékes kalapot viselt az idegen, a szalagok csapkodtak az enyhe szélben. Vállaira pávatollakkal díszített köpeny borult, színei csak úgy villództak a napsütésben. Öltözékét skarlátszín ujjas, fekete szaténkesztyű és magas szárú lovaglőcsizma egészítette ki. Széles övében Conner olyan kardot pillantott meg, melyhez hasonlót sosem látott még. Faragott, fehér markolata ugyanolyan hosszúvált, mint maga a penge.

– Üdv nektek! – rikoltotta a lovas, s kalapját lekapva gálánsan köszöntötte Heathert. – Juan Sanchez Villa-Lobos Ramírez vagyok, V. Károly spanyol király legfőbb fegyvermestere!

A környezethez nem illó öltözéket Conner és Heather annyira mulatságosnak találta, hogy kacajra fakadt. A

férfi szigorúan pillantott rájuk, mire abbahagyták.

– Állok szolgálatotokra – mondta.

– Ki ez....? – fordult a lány Connerhez.

A fiatalember talpra ugrott.

– Mit akarsz?

Ramírez rámutatott.

– Téged!

A skót megborzongott ennek hallatán.

– Conner MacLeod vagy, igaz?

– Lehet, hogy az vagyok, és lehet, hogy...

– Te vagy Conner MacLeod.

A fiatalember nem szólt. Ramírez az utóbbit már nem kérdésnek szánta.

– Megsebesültél egy ütközetben, aztán elüldöztek otthonodból, Glenfinnanból, öt évvel ezelőtt – folytatta a spanyol.

– Conner...? – suttogott Heather.

A felföldi gyengéden megfogta a csuklóját.

– Heather, eredj a konyhába!

A lány azonban eltökélten nézett rá.

– Itt maradok!

– Tedd, amit mondtam, asszony! – csattant fel Conner.

Heather karja megmerevedett szorításában. Sosem beszélt még ilyen hangon vele, még akkor sem, ha vitáztak éppen. Asszonynak se nevezte még. Láttá, hogy megbántotta.

– Heather... vannak dolgok, amikről jobb nem tudnod...

Nyári .zivatar készülődött, a völgy elsötétült. Heather előbb Ramírezre pillantott, aztán megint Connerre nézett.

– Felmegyek, ha megkérsz rá – mondta.

– Kérlek, Heather...!

Akkor elment a lány, s miközben a hátszló mellett elhaladt, olyan pillantást fűt a rajta ülő spanyolra, hogy az remélni kezdte: egyik sem teljesedik be a lány agyában lappangó óhajokból. Rámosolygott Heatherre, még a kalapját is megbökte.

Amint a lány eltűnt, a kezét nyújtotta Connernek.

– Pattanj föl mögém! – mondta.

A skót tétozódott egy darabig, aztán elfogadta a segítő kezét. A ló kettős terhével kezdett felfelé kaptatnia domboldalon, el a tanya mellett. Conner a magát Ramíreznek nevező idegen vállába fogódzott, minden zökkenőnél maroknyi pávatoll szállongott rá.

"Ki lehet ez a jövevény?" – töprengett. – No persze, spanyol, van egy rakásra való hangzatos neve, de mit akar?" Bolondos ruhába bújt tréfamesternek látszott, ám Conner érezte, hogy a színpompás jelmez szellemi és fizikai erőben egyaránt bővelkedő férfin feszül. Nem volt nehéz vasakaratot, célt és értelmet sejteni cselekedeteiben.

– Hová megyünk? – kérdezte a fiatalember.

– Felfelé.

– Minek?

– Hogy megmutassam, ki vagy.

"Hát ez. mit jelent? – töprengett ismét Conner. – Hisz tudom, ki vagyok. A MacLeod-klánbéli Conner MacLeod, Glenfinnanból. Mi egyebet kéne még tudnom? Miféle titokba avathat be ez az idegen?"

Akadhatnak velem kapcsolatban olyan kérdések, melyekre a választ én magam sem ismerem...?"

– Tudom én, ki vagyok! Olyan ember, mint te!

– Ember vagy, valóban. Olyan, akár én, csakugyan. De nem olyan, mint más emberek! Mi különbözünk tőlük, MacLeod! Ezt csak érzed, nem?

"Nem érzi-e magát mindenki különlegesnek?" – ötlött fel Connerben. Kérdését fennhangon is elismételte.

– De hisz neked meg kellett volna halnod, MacLeod – mondta Ramírez. – Holtan kéne heverned a föld alatt! Ez az apróság egy cseppet sem zavar?

– Próbálok nem gondolni rá. Rég történt már...

– Muszáj gondolnod rá. Ami akkor történt, az létezésed lényege.

Az idegen szavai felébresztették Conner kíváncsiságát; noha a válaszokat nem találta kielégítőnek. Némelyik még meg is rémítette. Ha nem olyan, mint a többi ember, akkor másféle, ez kétségtelen. De miféle vajon?

– Nem lakozik bennem ördög! – kiáltotta. – Nem vagyok a pokol szülöttele!

– Hát ilyesmivel vádoltak? – kacagott Ramírez. – Ó, nem, MacLeod, a démonokhoz csakugyan semmi közöd!

– Mi vagyok hát?

– Ki tudná pontosan megmondani? Én sem ismerem a választ minden kérdésre. Ezer ember közül egy lógó szájunak vagy kancsalnak születik. Egymillió ember közül egy férfi vagy nő lángésznek. Ki tudja, miért? Nem állíthatom, hogy megsúgta nekem az Isten... És...

– És?

– És minden ötvenmillió emberből egy olyannak születik; mint te meg én. Mi különleges adottsággal jöttünk a világra. Ez az adottság véletlenszerűen életünk egy bizonyos pontján teljesedik ki bennünk...

– Minden ötvenmillióból...?

– Azért választottam éppen ezt a számot, mert elég nagynak tűnik. A pontos értéket nem ismerem. Túl sokat kérdezel. Várnod kell...!

A viharfelhők áradatként özönlöttek odafent. Ramírez felpillantott.

– Nem vagyunk, a pokol szülöttei – mormolta. – Ámbár egyikünk akár az is lehetne....

– Micsoda? – kérdezte Conner.

– Mindent a maga idejében! – hangzott a válasz. A dombtetőre értek. Sziklaplató nyújtózott itt, leszálltak a nyeregből. Ramírez kipányvázta a lovát, Mennydörgés csattant Conner megborzongott. Mi lesz velük idefent, hisz közeleg a vihar! Ki ez a Ramírez? Mit akar?

– Nem kéne fedél alá mennünk – kérdezte. – Itt a vihar!

Mintha szavainak akart volna nagyobb nyomatékot adni, villám lobbant a völgy túlsó végében. Mennydörgés követte.

– Nem kell elbújnunk – mondta a spanyol. – Erre a viharra vártam, jó néhány héten át. Ma reggel láttam, hogyan vonul felfelé délről... Azt szeretném, ha a fejed fölé emelnéd a karodat!

Conner, a veszélyt felmérve, hátrahőkölt. Ramírez kivonta különös kardját.

– Azt teszed, amit mondok, különben itt helyben leváglak! – Pengéje villant egyet, Conner érezte, hogy nyomában apró hasíték tátong az elején.

– Mi lesz? – kérdezte homlokráncolva Ramírez. Pengéje most Conner arca előtt villant el, a skót érezni vélte hidegét, ám ezúttal még nem kapott sebet.

– Fel a kezet! – parancsolta a spanyol. Conner engedelmeskedett.

Néhány pillanattal később lecsapott a villám, s a fiatalember karján, testén átcikázva érte el a földet. Conner statikus elektromosság telítette. Ott vibrált körülötte, ott rezgett tagjaiban, fájdalmas rángást előidézve világította be egész lényét. Minden idegszála megfeszült. Reszketett. Szemei előtt sosem látott színek villództak. Koponyájában sugárzó, fehér fény lobbant. Láta immár, hogy a dombok lélegeznek, hallotta, hogyan gyűjti a szelet tüdejébe a föld. Talpa alán lüktetett a talaj, hegynyi szívek dobbantak egy ütemre az övével.

– A Serkentés az, amit érzel! – kiáltotta Ramírez.

Az égbolt kitárult, bezárult, kitágult és összezárult megint. Conner agyában oda nem illő, egyszerű mondat kongott: "A serkenők – és a holtak. A serkenők – és a holtak!"

Azután a földre roskadt. Előbb gyengének érezte magát, ereje azonban fokozatosan visszatért.

– Ki vagy te? – kérdezte rekedten a spanyolt. A villámcsapás, ahelyett hogy összeégette, megölte volna, új erővel töltötte el! Amint föltápáskodott, a villám ismét belevágott, a rándulás kipréselt tüdejéből minden levegőt.

– Egyformák vagyunk, MacLeod! – kiáltotta Ramírez.

Megeredt a zápor, végigkorbácsolta Conner testét. Mennydörgés reszkettette meg az eget.

– Testvérek! – szállt a kiáltás.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Brenda Wyatt nem az a nő volt, aki a különös eseményeket csak átéli, anélkül hogy igyekezne kideríteni, mi a fene folyik körülötte valójában. A Brenda lényében rejlő acélos elszántság szinte fedezékbe kergette a legtöbb férfit. Kivéve természetesen a Bedsoe-féléket, akik vagy mazochisták voltak, vagy első hangos szavára készenek mutatkoztak kerekét oldani.

Az építkezésen lezajlott kardpárbajt követő reggelen Brenda tűnődve öltözködött. Agyában csak úgy rajzottak a kérdések. Mi ütött abba a két felnőtt emberbe, hogy avított fegyverekkel egymásnak estek? A pallos pont olyan idejétmúlt; mint a tubákosszelence. Úgy tetszett, készek megölni egymást. Miért nem rántottak szépen revolvért, és intézték el a dolgot úgy, ahogy más, tisztességes bűnözők...?

Az ám, csak hogy MacLeodnak nincs is bűnözőképe. Persze tévedhet is az ember. Ő, Brenda, tévedett már azelőtt is, ha férfiáról volt szó, csak hogy... Ő, a fenébe, mi haszna a találgatásnak?! Lehet, hogy mindkét pasas a bolondokházából szökött. Az a nagydarab – Jézusom, hát persze! – beillett volna ápoltnak bármelyik elmeegógyintézetbe... Ha legalább belesandíthatna Nash aktájába...

Feljebb húzta a harisnyáját. Macskája sóváran bámult, a karmait eregette.

– Ne merészd! – sziszegte a lány. – Ez az egyetlen, amit meghagytál! – Az ajtóból egy párnát hajított az állat felé. Az fanyar képpel elszelelt.

Ebédidőben Brenda eljött a laborból, felment Frank Moran szobájába. Moran épp telefonált,

– Tényleg? Nos, sokat már aligha tehetek, ember!

Intett Brendának, hogy üljön le, tekintetét az égre emelte. A lány elmosolyodott.

Moran tenyerével eltakarta a mikrofont.

– Látod, minek vagyok kitéve...?

Brenda a homlokát ráncolta.

– A pasas vietnami szomszédja megette a galád kutyáját – folytatta Moran. Elvette a kezét, és egy "Aha!"-t sóhajtott a kagylóba.

Miközben a hadnagy beszélt, Brenda szétnézett az asztalon. Felfedezett egy dossziét. Felemelte volna, de Moran a sarkánál fogva visszahúzta, mondván: "Ez bizalmas anyag..." A kagylóba meg így mormogott:

– Egen, egen....Nézzé, mit mondhatnék még? Nekik a kutya csemegének számít. A tehenet csak babusgatják. Maga viszont megeszi a marhasültet, ugye...?

A beszélgetés továbbdöcögött, míg végül Moran letette a kagylót:

– Hogy vagy, Brenda? Hogy mennek a dolgok odalenn a törvényszékin?

– Álmosan – felelte a lány.

– Mit szólnál egy ebédhez?

– Jó ötlet...

– Ki fizeti?! – csapott le Moran.

– Tudod jól, hogy rajtam a sor – vont vállat Brenda. – Másként aligha kérdeznéd!

– Ahogy te se jöttél volna fel – nevetett Frank –, ha nem kéne valami. Mi kell?

A lány laposan rámosolygott.

– Olykor elkésersít a bizalmatlanságod, Frank! Adni jöttem, nem kapni!

Moran hitetlenkedve bámult rá. A lány ártatlanul pillogott.

– Jut eszembe, azok a szörszálak a Moretti-ügyben...

– No?

– Stimmelnek!

Moran a kezét dörzsölte.

– Mit mondtam neked? Frankie, Frankie, megint igazad volt! – Kinyitotta az ajtót, előreengedte a lányt. Félúton jártak már, amikor Brenda felkiáltott:

– Ó, a nyavalyába! Bent felejtettem a táskámat!

– Mi?

– Menj előre, Frank, majd lenn találkozunk!

– Oké – mondta a férfi, altári bekiáltott az ügyeleti szobába: – Garfield, enni megyek Brendával! – Azzal kiment.

A lány visszament az irodába; fellapozta az asztalon heverő dossziét. Nem ezt kereste. Gyorsan körülnézett. Az iratszekrény tetején egész rakás dosszié hevert. Leszedegette és végiglapozta őket. Nash dossziéja a harmadik volt. Amint felütötte, MacLeod fotója sandított rá.

– Felföldi... – mormolta Brenda – Alias Russel Nash.

Átnézte a többi dokumentumot is, aztán helyretette a dossziét. Csöngeni kezdett a telefon: A lány sejtette, hogy Moran hívja odalentről: nyilván arra kíváncsi, hol késlekedik... Nem vette fel a kagylót; kisietett az irodából.

– Merre jártál? – érdeklődött Frank, amint leért.

– El kellett intéznem egy telefont. Bocs...

Moran bólintott.

– Na, tudod mit, ma rákot falok! Állod?

– Mit szólnál egy adag sült kutyához? – évődött Brenda. – Úgy tudom városszerte ez a sláger!

Frank fintorgott.

Míg Brenda nyomozott, érdeklődésérték alanya is utánanézett egy-két apróságnak. A városházi nyilvántartóba ment, a délelőtti apró-cseprő információk gyűjtögetésével töltötte. Egy érdekes momentum azért akadt: a lány apját, Peter Wyattot érdekelték (még mindig érdeklik?) az antik fegyverek.

MacLeod megkereste a betűrendes, könyvtári katalógust. Meglelte a keresett mikrofilmtekercset, és az olvasókészülékbe helyezte.

WENDLE: WILLIAMS. "Aha, WYATT!" Egy egész falkányi WYATT. Peter Wyatt egy se. De valami érdekesebb: BRENDA J. WYATT: A KARDKÉSZÍTÉS TÖRTÉNETE A FÉMMEGMUNKÁLÁS TECHNIKÁJÁNAK TÜKRÉBEN.

Conner a megadott kódszám alapján megkereste a polcot, két példányt talált a könyvből. Az egyiket magához vette; érdeklődve szemlélte a védőborító hátsó részén a némiképp ifjabbnak tetsző Wyatt kisasszonyt.

Hazavitte a könyvet, és olvasni kezdte. Az első fejezet negyedénél felrezzent. A legutolsósorban ez állt: ...a fegyver egyensúlya..."

Ez emlékezetébe idézett egy öt évszázada elhangzott beszélgetést.

– Némelykor, MacLeod – mondta Ramírez –, nem elegendő a legélesebb penge sem! – Előhúzta fegyverét, egyik ujjára fektette. – E-G-Y-E-N-S-Ú-L-Y!

MacLeod tropikus akváriumában egy guppi farkcsapása zavarta meg a víztükör nyugalmát.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Ramírez evezett, a csónak könnyedén siklott a tó csendes vizén. Conner, aki még mindig nem fogta fel egészen, miért kereste fel a spanyol, épp azon töprengett, mi dolguk erre felé. Villámlás készül megint? Az égbolt tisztán kékllett. Mennyire bízhat vajon e fura jövevényben...? Ma legalább magával hozta a saját kardját. Ha a spanyol újabb trükkökkel próbálkoznék, egy jól kiegyensúlyozott pengénél többre lesz szüksége, hogy mentse a bőrét!

Conner nem minden feltékenység nélkül idézte fel, milyen könnyedén sikerült Ramíreznek Heather jóindulatát megnyernie. A lánynak tetszik ez az alak! Előző este, míg a tűz mellett üldögéltek, a spanyol különös emberekről, messzi országokról mesélt: Heather csak ámult. Ramírez lágy, simogató hangja, gesztusai valósággal hipnotizálták. Modorát elragadónak találta. Hogy ez az ember megpróbálta hamuvá égetni az ő Connerjét...? Fátylat rá! Ramírez ELBÜVÖLŐ úriember!

Mégis szép nap ez a mai! Conner felegyenesedett, és végigtekintett a tájon, nézte a tópartig nyújtózó fenyveseket, látta a legmagasabb hegyek hófödte csúcsait. Szép nap ez...

– Vigyázz, te...!

Ramírez finoman himbálta a csónakot.

– Egyensúly – mondta.

– Rühellem a csónakokat! – kiáltotta Conner. Mindkét kezével az evezővillákat markolta.

– Miért? – érdeklődött a társa.

– Mert rühellem a vizet! Ember vagyok, nem hal!

– És vég nélkül panaszkodsz – sóhajtott Ramírez. Pávatollakkal ékes köpönyege alól ezüstszelencét húzott elő. Felnyitotta, egy csipetnyi fehér port szippantott belőle.

– Parancsolj! – kínálta oda szelencéjét a fiatalembernek.

Conner rámeredt.

– Úgy nézel ki... Úgy viselkedsz, mint valami asszony, te ostoba haggis!

Ramírez a fejét ingatta.

– Haggis? Mi az a haggis?

– Hússal meg árpagyönggyel töltött juhgyomor!

– És mire való?

– Arra, hogy megegyék! – vágta rá Conner megütődve.

Társa megborzongott, újabb csipetnyit szívott fel a fehér porból.

– Ez undorító – jegyezte meg, azután hátravetette fejét, és jókorát tüsszentett. A csónak erősen billegett, Conner csaknem a vízbe zuhant. Pánikba esett, le akart ülni, de a csónak úgy mozgott, hogy állóhelyben egyensúlyozni kényszerült.

– Maradj nyugton, az ég szerelmére! – förmedt a spanyolra. – Még felborulunk!

– Hát aztán?

– Hát aztán?! Nem tudok úszni, te spanyol páva!

Ramírez a vízbe merítette a lapátokat, ismét evezni kezdett. Töprengve nézte Connert, csak azután felelt:

– Igazában nem vagyok spanyol. Egyiptominak születtem.

Conner igyekezett talpon maradni.

– Azt mondtad, Spanyolországból jössz!

Ramírez nem felelt.

– Hazug! – rikoltotta a fiatalember.

– A modorod – mondta erre Ramírez, az egyiptomi spanyol –, akár egy kecskéé! Úgy bűzlesz, akár egy trágyadomb, és ráadásul fogalmad sincs, mire vagy képes! Most aztán – kiáltotta; a csónakot jócskán megdöntve – kifelé!

Conner érezte, hogy kifordul a csónakból. A víztől való iszonyatában a levegőbe markolt, mintha ott akarna megfogódzni. Mikor vizet ért, olyan erővel borzongott, hogy a lélegzete is elakadt.

Belélegezte a vizet.

Amikor a felszínre bukkant, a könnyedén kifelé evező Ramírez után bömbölt:

– Segíts...!

Kapálódzva és csapkodva alámerült ismét. Zöld víz kavargott körülötte, meg egy csomó buborék, rengeteg fehér buborék. Küszködése szülte őket. Megint a felszínre bukkant, mert félelmében úgy csapkodott lábával, mint még soha.

– Segíts! Segíts, megfulladok!

– Nem fulladhatsz meg, te bolond! – szállt feléje Ramírez unott hangja.

Conner merülni kezdett.

– Halhatatlan vagy! – kiáltotta a spanyol.

Conner nyelte, nyelte a vizet, lassan a tó fenekére süllyedt. A homályos közeg mind hidegebb és hidegebb lett. Közönyös, a legkevésbé sem kíváncsi halak cikáztak körös-körül. Mikor Conner az iszapos fenékre ért, mindent eltakaró löszfelhőt kavart fel. Akkor aztán érdeklődni kezdtek a halak! A Conner által felkavart iszapban értékes tápanyagmorzsák lebegtek. Legalul kövek hevertek. Conner elrugaszkodott az egyikről, ismét felfelé tartott. Újra a víztükör fölé bukkant, azután, anélkül hogy lélegzetet vett volna, alámerült megint. Ezúttal nem süllyedt egész a fenéig, valahol félúton lebegett. Az áramlás továbbsodorta kissé; s egy idő után ráébredt, hogy bár tüdejében ott pislákol a fájdalom zsarátnoka, fellángolásától nem kell tartania. A feje tiszta volt. Élt!

"Lassan haldoklom – gondolta. – Könnyűnek érzem a fejemet. Az elmém már másfelé tekint. Lelkem elhagyta porhüvelyét..."

Világéletében úgy hitte, a haldoklás fájdalmas lesz. Inkább olyannak találta, mint az elszunnyadást: mellkasában valami kellemetlenül hűvöset érzett. Semmi többet. Az igazi agónia elmaradt.

Meg-megragadott víz alatti növényzárakat: a fenék mentén a part felé indult. Lehetséges volna, hogy életben marad? Lehetséges volna, hogy fulladásos halált halni lehetetlen? Az emberek bizonyára úgy tudják; megfulladhatnak, és félelmükben halnak meg. A rémülettől eláll a szívverésük. A víz alatt igenis LEHET lélegezni. Ezt csinálja ő is éppen... Az emberek csakugyan olyanokká lehetnek, mint a halak, ha egyszer rászánják magukat!

Juan Sanchez Villa-Lobos Ramírezre meglepetés vár... Éri majd valami hamarosan. Conner, aki épp az imént jött rá, hogy megél a víz alatt, rögvest próbára teszi az egyiptomi-spanyol piperkőcöt: vajon sebezhetetlenek bizonyul-e egy skót klémorral szemben?

Amikor a fiatalember végre kilábolt a vízből, Ramírez a hátát matatta neki. A felföldi ellenfeléhez botorkált a köveken, kivonta kardját. A spanyol magában motyogott:

– Nos hát, kíváncsi lennék, mit mondott az én ifjú barátom a halacskáknak...?

Conner mögéje lopakodott, csapásra emelte fegyverét. A vágásba minden erejét beleadta, mégis csak a rönköt találta a penge azon a helyen, ahol az imént még Ramírez üldögélt.

Egy kardpenge érintette most a fiatalember torkát. Annak az ostoba kis fegyvernek a pengéje, amelyet Ramírez mindig magánál hordott. Éles penge volt.

Amellett – s ehhez kétség sem férhetett – rendben volt az egyensúlya.

– Esetlen vagy, és lassú, klánbéli! – jegyezte meg Ramírez. – A támadásod nem volt veszedelmesebb, mint holmi ügyefogyott gyerkcé. Derekasabban kell próbálkoznod!

Rövidke pengéjével Connerébe kötött, s a klémor már ki is repült a skót markából. Csendülve zuhant a kövek közé.

– Ehhez mit szólna, hékás?

Conner csak ámult.

– Hát ezt hogy csináltad?

Ramírez rámosolygott:

– Az ördög műve! – rikoltotta a fiatalember.

– Sajátos módon vonzódsz ahhoz az alakhoz – elmélkedett Ramírez. – Nemigen értem, miért. Tán valami démon kiskorodban a fejedre ejtett? Ez sok mindent megmagyarázna...

Conner lehuppant, a földet nézte. Számos dolog akadt, amire magyarázatot várt. De, átkozott legyen, ha magyarázatot kér ettől a Ramíreztől! Hallgatott. A spanyol levelet szakított egy bokorról, a vízbe hajította, nézte, ahogy tovalebeg.

– Nem halhatsz meg, MacLeod! Nyugodj bele!

– Rühellek! – fakadt ki a skót hevesen.

– Jól van! – nevetett a spanyol. – Kezdetként tökéletes! – Várt. – Egy közönséges ember megfulladt volna az imént, nemdebár?

– Egen – felelte Conner, eltökélvén, hogy eztán mindent ráhagy.

– Ezek szerint te nem lehetsz közönséges ember. Én sem vagyok az. Halhatatlan vagy, akárcsak én. Amíg...

– Amíg micsoda?

– Amíg el nem veszíted a fejedet:

– Micsoda? Ha méregbe gurulok...?

– Okosabb, ha soha nem teszed. De nem erre gondoltam. Azt akartam .mondani, ha lefejeznek, meghalsz. '

– Pont az előbb mondtad, hogy halhatatlanok vagyunk!

– Amíg a fejünk a nyakunkon van, igen. Akad azonban sebezhető pontunk. Ez az Achilles-nyak... – tette hozzá ajakbiggyesztve.

– Micsoda?

Ramírez, látván, hogy tréfája kárba veszett, felsóhajtott:

– Mindegy. Jegyezd meg, amit mondtam. Mások is akadnak, akik ismerik ezt a gyengédet, sebezhető pontodat. Ha rád bukkannak, kihasználhatják, hogy rossz vívó vagy!

– Kihasználhatják...? Az a félnótás is ezzel próbálkozott, aki öt éve az életemre tört?

Ramírez úgy ingatta a fejét, mintha egy egészen fiatal süvölvénnyel lett volna dolga.

– Nem volt az félnótás! A Kurgan volt az, és egy kicsit eljátszadozott veled. Ó, végül a fejedet vette volna persze, ha a rokonaid el nem cipelnek! Semmiképp se nevezhetjük félnótásnak őt. Inkább fekete lelkű; hatalomra áhítozó bugrisnak!

– Azt mondtad, kihasználhatják! Akadnak még olyanok, akik az életemre törhetnek? Miért tennék?

– Megmondtam: mindent a maga idején. Akadnak közöttünk hozzám hasonló, nagyszívű, nagyszerű fickók, akik szeretik a pajtásaikat. Hogy marad-e belőlünk hírmondó a Gyülekezőig, majd meglátjuk... – Elvigyorodott, fejébe nyomta lengedező karimájú, ostoba kalapját.

– Mondd, hogyan kezdődött ez? – kérdezte Conner. – Hogyan történt, az isten szerelmére?

– Miért kel és nyuszik a nap? – mutatott Ramírez széles mozdulattal kettejüköré. – Avagy meglehet, hogy a csillagok tűhegynyi lyukak csupán az éj függönyén...? Ki tudná megmondani? Csak azt tudom, hogy amiért másfélének születél, az emberek rettegni fognak tőled, igyekeznek majd elüldözni maguk közül, ahogy falubeli rokonaid tették. Gyere, hazamegyünk; Heather már vár a főztjével...

Később, estefelé, a tűzhely kékeszöld lángnyelveit bámulva tovább beszélgettek. Conner számos kérdést tett fel, ám Ramírez nem tudott mindre választ adni:

– Az összes kérdést én sem ismerem még – vallotta be. – Ha ismerném mindet, a Mindenható Úristen lennék, és aligha társalognék veled idelent...

– A fővesztés az egyetlen gyengénk? Mi történik, ha a falubeliek aznap megégetnek?

– Semmi kedvem nincs megpróbálkozni az ilyesmivel – mondta őszintén Ramírez. – A lenyakazás az egyetlen gyengénk; amiről tudunk. De lehet, hogy akad több is. Meglehet, a tűz elemésztette volna a kötelékeidet, te pedig elsétáltál volna onnét...

– Mint egy rakás hamu...

Ramírez vállat vont.

– Bárhogyan is, nem haltál meg. Rám vár a feladat; hogy felkészítselek a... Ó, a vacsora!

Heather elébük rakta a pástétomot. Mind ez ideig odakint ténykedett, semmit nem hallott. Ramírez már korábban azt tanácsolta Connernek, ne említse a lány előtt különleges képességét, legalábbis egyelőre.

A fiatalember most átkarolta párja derekát. – Mit szólna az asszonyomhoz, Ramírez?

– Csodálatosan szép! Szerencsés ember vagy!

– Valóban – mosolygott Conner.

Heather elpirult, ellökte a kezét.

– Jaj, eressz már! – mondta. – És edd a vacsorádat, míg ki nem hűl!

Miután Heather nyugodni tért, Ramírez közelebb telepedett a tűzhöz, olvasgatni kezdett a fénynél. Connerben felébredt a kíváncsiság.

– Mi az ott, a kezében?

A kötet megviselt bőrgerincén ujjnyomok sokasága látszott.

– Ez a kard könyve – felelte a spanyol. – Egy olasz írta, a firenzei Cesare Lorenzo de Orazio. Megtalálhatók itt a kardcsiszárok legféltettebb titkai: hogyan finomítható a fém, hogy minősége a velenceiekével vetekedjék, hogyan edzhető gyémántkeményre a penge... Lenyűgöző munka!

– Ugyan! – fitymálta le Conner. – A klémorom éppen megfelel nekem!

– Akkor persze te is csak a klémorodhoz lehetsz méltó!

– Hát ez meg mit jelent?

– Csak annyit, barátocskám; hogy akár a rozsdamarta pengéd, magad is sok helyütt hibádzol! Egyetlen jókora csapás bizony megtörne mindkettőtöket!

– Igazán? – Conner felpattant.

– Ülj le, ülj csak le! Csak nem esel nekem a saját házában? Heather odafent alszik! Lesz módod arra, hogy próbára tedd az ügyességedet. Nemsokára. Hozd magaddal azt a vasdarabot, amit a kardodnak hívsz, én majd a magam fegyverét használok. Meglátjuk, melyik állja tovább a próbát. Egyébiránt... – a spanyol hangja suttogássá halkult – ... jó lesz megtanulnod, hogyan használd ki különleges adottságodat, urává kell válnod minden képességednek, legkésőbb a Gyülekező idejére!

– Miféle Gyülekezőről beszélsz?

– Mikor már csak maroknyian maradunk, ellenállhatatlanul vonzódnak majd egy messzi ország felé. Odasietünk mind, hogy megküzdjünk egymással a Jutalomért...!

TIZENHATODIK FEJEZET

A rákövetkező hónapok folyamán Ramírez beavatta tanítványát a kardforgatás, valódi művészetébe. Ügyessége Conner minden elképzelését felülmúlta.

– Hogyan tudtad mindezt megtanulni? – álmélkodott egy napon, miután Ramírez hetedszerre is lefegyverezte.

– Temérdek időm és megszámlálhatatlan oktatóm volt-felelt a spanyol. – Mestereim olyan országok fiai voltak, melyeknek neve mit sem jelentene neked.

Conner bólogatott.

– Kérdeznék, még valamit!

– Halljam!

– Ha a halhatatlanok a Jutalomért küzdenek, bár azt mondtad, magad sem tudod, miféle Jutalom az, akkor idővel elkerülhetetlen lesz, hogy mi ketten is megverekedjünk. Miért segítesz hát nekem?

Ramírez a kardjára támaszkodott, képén szomorkás kifejezés terült szét, ahogy végigtekintett a fennsíkon.

– Jó kérdés... Bizonyos nem vagyok benne, de gyötör egy érzés... Valami azt súgja, hogy én már nem leszek ott a Gyülekezőn. Benyomásom ez csak de határozott. Egyike leszek azoknak, akik az útfélen maradnak. Azt hiszem, máris túl sokáig éltem: Az élet nem tartogat nekem több meglepetést...

– Félsz a haláltól?

– Túlságosan nem vagyok elragadtatva tőle, de tudom, hogy hasznos célt szolgál. Néha úgy érzem, mi vagyunk a szerencsétlenek, mi, a természet torzszüleményei, hisz tovább szenvedünk, mint a közönséges emberek: És most-tette hozzá, hüvelybe dugva kardját – következzen a szokásos vágta a tengerparton!

– Rühellem ezt a sok futkosást! – fintorgott Conner.

Ramírez hajlíthatatlan maradt.

– Rendelkezel egy képességgel, amely odabent lappang a testedben. A legkevesebb, amit megtehetsz, hogy a testedet kitűnő kondícióban tartod! Kardforgatónak lenni legalább annyira erőnlét, mint ügyesség kérdése... Mit sem ér az adottság kemény munka nélkül!

Feldobta Conner klémorját, a skót pedig tüstént elkapta s Ramírezre rontott abban a reményben, hogy készületlenül találja.

A spanyol azonban hárította a csapást, azután gáncsot vetett a fiatalembernek. Conner dühösen ugrott talpra, súlyos csapások záporát zúdította Ramírezre. A spanyol rendre hárított, azután újra lefegyverezte ellenfelét.

– Sose veszítsd el a mértéket! – intette csendesen. – Ha a fejed elválík a nyakadtól, vége mindennek!

Ismét hüvelybe dugta kardját.

– Gyerünk! Le a partra! – Azzal nekiiramodott. Conner berzenkedve követte.

– Nyomás, MacLeod! Miért én vagyok folyton az élen? Nem tudsz talán lepipálni egy vénembert? Hisz a nagyapádnál is hússzorta öregebb vagyok...!

A szurkálódások mindig megtették a magukét, noha a fiatalember sejtette, hogy épp ezért folyamodik ilyesmihez Ramírez. Skót lévén azonban nagyobb igyekezetre sarkallták a büszkeségét sértő, ingerlő szavak. Egy klánbéli becsülete érzékeny jószág, a spanyol sorozatos támadásai könnyen bemocskolták. Conner csak rohant, rohant és rohant...

Miután végigloholtak a part hosszában, a sós levegő megtöltötte a fiatalember tüdejét, a permet meg lehűtötte arcát. Máris jobban érezte magát, Noha a versenyt Ramírez nyerte megint, sikerült behoznia valamit a spanyol előnyéből. Kezdte már látni, érezni a tréning hatását.

A part menti erdőcskében, a fákat pajzsokul használva ismét megküzdöttek. Egy alkalommal Conner úgy érezte, szakszerűen tért ki egy csapás elől, mikor a vékony fácska, amely mögött fedezéket keresett, egyszerre rádőlt. Conner elkeseredetten bámult Ramírezre. A spanyol kacagott.

– Ne légy olyan levert MacLeod! Majd sikerül legközelebb! Állandóan túlhajtod magad, nagyon nekihuzakodsz minden vágásodnak! Egyensúlygyakorlatokkal segítünk majd a dolgon!

– Egyensúly, egyensúly! – füstölgött Conner. – Folyton az egyensúly!

– Folyton – erősítette meg Ramírez. – Örömmel hallom, hogy legalább olykor eszedbe jut!

Útban vissza a tanyára, felloholtak a domboldalon. Ramírez jóval hamarabb ért célhoz. Heather mosolyogva várta ziháló emberét.

– Nahát, Conner... – kuncogott, míg a skót kimerülten végigdőlt a kövön.

– Heather, nagyon kérek...!

A lány vállat vont, és otthagya. Conner rövidesen utánaódalgot. Ramírez már odabent falatozott.

– Egyél! – parancsolt a fiatalemberre. – Ülj le! Gyarapítsd az erődöt!

Conner a faszékre roskadt, enni kezdett. Bár sose akadt volna össze ezzel a spanyollal! A pokolba kívánta.

– Ha kettőnkre kerülne a sor – kezdte evés után –, a fejemet vennéd?

Ramírez felállt, odament hozzá. Előhúzta kardját, és feléje nyújtotta, fél térdre ereszkedett. Lehajtotta a fejét. Conner ostobának érezte magát, ahogy ott ült, kezében a fegyverrel. Heather egyikükről a másikukra pillantott. A skót tudta, hogy most egyetlen csapással minden nyűgétől megszabadulhatna...

Az asztalra dobta a kardot. Ramírez felállt.

– Megelégszel-e ezzel a válasszal?

– Nem! Mi van, ha tévedsz? Mi van, ha megéred a Gyülekezőt?

– Akkor majd harcolnunk kell – mondta Ramírez –, míg csak egyikünk marad. Ez minden, amit tudok. Ha nem küzdesz velem, nem lehetsz te az egyetlen túlélő!

– Micsoda beszéd ez! – fakadt ki Heather. – Nem is értem! Hisz barátok vagytok! Ezt még a félszemű birge is láthatja! Vívjatok csak, amennyit akartok, ha egyszer muszáj, de szót se többet a gyilkolásról! Miért nem öleltek össze, ahogy testvérekhez illik, miért nem mutatjátok ki az érzéseiteket? Miért tesztek úgy, mintha ellenségek volnátok? Rajta, két fajankó!

Ramírez Connerre nézett, kitérte karját. A skót az asztalt bámulta.

– Conner! – szólt rá a lány:

A skót látta, hogy párjának megfeszül az ajka. Feltápáskodott, közben esetenül felborította székét. Lehajolt, hogy felállítsa.

– Hagyd most! – csattant fel Heather.

Conner előrelépett, s a férfiak összeölelkeztek.

– Testvérek vagyunk – mondta Ramírez.

– Testvérek...

– Nohát! – szólt Heather vidáman. – Nem volt olyan rettentő, igaz-e? Most pedig segítetek rendet teremteni ezen az asztalon!

Két napra rá a két férfi megint a parton loholt. Az erdőszéltől egy szarvas figyelte őket.

– Érezd a szarvast! – kiáltott hátra Ramírez Connernek. – Érezd... hogy ver... a szíved Érezd, hogyan... száguld... a vére! Érezd...

Conner összpontosított, s néhány pillanat múltán elméjét elöntötte a száguldás gyönyöre. Fáradtsága elillant, lábait, tüdejét friss erő töltötte el. Az ő szíve szarvasszív, a szarvastüdő az ő tüdeje!

– Érzem! – kiáltotta a szélbe.

– Rajta! – rikoltotta Ramírez.

– Érzem!

– Igyekezz már!

– Hisz jövök...!

És megismerkedésük óta első ízben Conner megelőzte a spanyolt!

– Futás, haggis!

Ramírez kacagott.

– Itt lihegek a nyomodban! – kiáltotta.

A skót mellé zárkózott, s párban futottak szembe a széllel. Szívüket meghatározhatatlan öröm töltötte el. Az élet öröme volt ez...

– Ilyen... a Serkentés! – zihálta Ramírez. Vágtájuk végén mindketten a vízbe rogytak, s miután kilubickolták magukat, ádáz vívásba fogtak a sekélyesben.

– Ez az, ez az végre! – kiáltozott Ramírez. – Megfelelő lelkiállapot kérdése az egész! Most, pendejo, most!

A pengék összecsaptak. A küzdők szemébe, hajára sós permet szitált. A víz patakokban folyt végig hátukon. Bokáig süppedtek a laza homokban, mégis tovább verekedtek, egyikük sem bírt felülkerekedni.

– Megy ez neked! – kiáltotta a spanyol. – Remek! Egyensúly! Egyensúly!

Védés, visszavágás. Kizárás, különválás.

Conner magában érezte a nagy egész minden összetevőjét: a tengert, a szárazföldét...

– Kipróbáljuk-e, mivé fejlődöttél? – kérdezte Ramírez, azzal támadásba lendült. A pengék egymásnak feszültek... Conner egyszerre hátralépett, kitért, és kiütötte a spanyol markából a fegyvert. A szamurájkard átcikázott a levegőn, hegye a fövénybe fúródott. Conner ellenfele torkának szegezte fegyverét. Így álltak pár pillanatig. Akkor a skót leengedte kardját és kezét nyújtotta Ramíreznek.

– Testvérem – mondotta.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Jedburgh a Déli Felföldre vezető utak elágazásánál, a Cheviot-domboktól északra feküdt. Havonta egyszer vásárt tartottak itt, a környéklakói pedig mérföldekről idezarándokoltak kupeckedni és csereberélni. Még az angolok is – hisz a határ nem volt túl messze – felhajtották olykor marháikat meg juhaikat. Heather szerette a vásárnapokat. Csupa élet, csupa. zaj volt ilyenkor a vidék. Mindent megkaphatott, amihez hozzájutni egyébkor bajos lett volna. Szövetet is! Efféle anyag csak nagyritkán jutott a Felföld falvaiba. A két férfitől közrefogva árustól árusig járt hát a fiatalasszony, örömmel alkudozón a kínált cikkek mindegyikére.

Keresetlenségét Ramírez nyilvánvalóan elbűvölőnek találta, hisz ideje nagyobb részét azzal töltötte, hogy Connerrel vitázott, megvehetné-e ezt vagy amazt Heathernek?

– Ajándékot vásárolni az én dolgom! – szólt keményen a skót.

– Értem én! Nem mutathatom ki hálámat a vendégszeretetéért, ugyebár? Egyem tán tovább a főztjét, anélkül hogy megköszönném?

– Megköszönheted nekem – mutatott rá Conner.

– Az azért nem éppen ugyanaz – mondta Ramírez.

– Ugyan, miért nem?

– Mert te ronda vagy, És hogyan hódíthatnám el tőled Heathert, ha megtiltod nekem, hogy ajándékokkal halmozzam el? Az ifjúságomat már bajosan kínálhatom neki, csak a tele erszényemmel hathatok rá!

Heather megrántotta a spanyol karját.

– Ugyan, ugyan, jó uram! Nem vagy te olyan vén! Nagyon nemes a profilod. Olyan büszke...!

Ramírez rámosolygott.

– Köszönöm, kedvesem. Vagyis a pénzre nincs szükségem, tehát el kell költenem! És mi egyébre fordíthatnám, ha nem...

– Ne próbálj engem megalázni a sima nyelveddel, Ramírez! – fenyegetődzött Conner. – Vagy úgy jársz, mint az a két kölök ottan!

A piactérsarkán öklöztek: egymás képét igyekeztek pépesre verni. Ramírez megvetően fújta.

– Barbár dolog!

– Hát a másikba kardot mártani nem az? – érdeklődött Heather,

– Az attól függ, mennyire járatosak a felek a kardforgatás művészetében. Ha csak rozsdás klémorokkal vagdalkoznak, ahogy az urad is tette valamikor, akkor azt mondom, igen, az barbár dolog. Ám ha egy magamfajta vív egy hozzá hasonlóval, párbajuk pompás, mozgalmas tablók sorozata, melynek láttán da Vinci tüstént az ecsetjéért nyúlna, hogy vásznán örökítse meg őket.

– Ó, csupa kibúvó! – vágta rá Heather, és eleresztette őket. – Nem kérek semmit se. Megyek, veszek inkább vacsorának valót! – Azzal a csirkéskofák felé indult.

Miután elvegyült a sokadalomban, Ramírez nagy komolyan így szólt:

– El kell őt hagynod, MacLeod!

– Mi? Megbolondultál?

– Nem... – A spanyol hangja most szomorú volt. – Nem vagyok én bolond.

Conner előbb azt hitte, barátja ugratja, ám Ramírez képe elárulta, hogy ezúttal nem erről van szó. A fiatalember megzavarodott. Miért kéne elhagynia Heathert? Elmagyarázta Ramíreznek: ígéretet tett a lánynak, hogy örökre vele marad.

– Épp ez az – Felelte az idősebb férfi. – Számodra létezhet örökké, de Heather számára nem. Megöregszik, meghal majd...

– De mi családot alapítunk!

– Nem lehet családod... A magunkfajta nem képesek gyermeket nemzeni...

Conner elámult ennek hallatán.

– Heather nem örül majd, ha megtudja, erre mérget vehetsz!

Conner elkomorodott. A sátrak közt jártában elkeseredetten rugdosott a földbe. Odébb Heather épp kifizette a csirkét. A magasba lendítette és felkiáltott:

– Vacsora!

"Hogyan hagyhatnám el? – töprengett Conner. – Lehetetlen! Ramírez ezt meg sem értheti. Ez a spanyol, esetleg egyiptomi vagy akármi legyen, mostanra annyira életunt már, hogy egészen elfelejtette, milyen érzés asszonyt szeretni. Kérj inkább arra – gondoltó a skót – hogy tépjem ki a tulajdon jobbomat...! Mennyivel könnyebb volna!"

Heather odasietett hozzájuk, s Conner kétségbeesve a karjába kapta, megcsókolta. A lány félreértette szándékát, és nevetve kiszabadította magát.

– Csak úgy pezseg benne az élet! – mondta Ramíreznek. – Most megyek, és veszek magamnak valami anyagot, egy új ruhához... Itt a vacsora! – Conner markába nyomta a csirkét. – De el ne szaladjon!

Felkerekedett megint, a piactér túlsó végében felvert sátrak felé. Conner a csirkét szorongatta, a lány vékonyka alakját nézte, kísérté a sokadalomban. Pár gyerek rajzolt körülötte, és Heather felkiáltott:

– Eriggyetek, ördögfiókák!

– Olyan szép! – szólt a fiatalember fennhangon.

– Mégis el kell hagynod, testvér! – ismételte a spanyol.

Conner ellépett mellőle.

– MacLeod! – szólt utána Ramírez. – Gyere, és hajts fel egy sert vélem... – Melléje zárkózott, és a padok felé terelte. Egy-egy korsó sert vettek, aztán kortyolgatták, nem néztek egymásra.

– Neked fogalmad sincsen... – kezdte Conner.

Ramírez felemelte a kezét.

– Csak ezt ne! Ne mondd ezt nekem! Igenis tudom. Ezért figyelmeztetlek arra, amit tenned kell. Kétezeröttszáz évvel ezelőtt jöttem a világra... hozzávetőleg. Ez idő alatt három feleségem volt. Az utolsó Shakiko, egy japán hercegnő. Az apja, Masamune, lángész hírében állt. Ő készítette nekem ezt a fegyvert. Krisztus előtt 593-ban. A maga nemében egyedi, akár Shakiko volt...

Ramírez újra kortyolt seréből. Homlokát ráncolta, hangja valódi szomorúságról árulkodott.

– Amikor Shakiko meghalt, bennem minden összeomlott. Téged szívesen megkímélnék ettől a fájdalomtól.

– Kisebb volna a fájdalom, ha most nyomban elhagynám? Nem, nem hiszem! Miért szenvedjek, ha nem muszáj? És miért okoznék szenvedést neki? Ennek semmi értelme!

– Heather mindenképp szenvedni fog. Te fiatal maradsz, ő pedig megvénül. Az öreganyáddal akarsz együtt élni? Gondolod, hogy ez tetszeni fog neki? Ha egyszer elborítják arcát a ráncok, a te képed meg sima és ifjonti marad, még meg is gyűlölhetsz téged. Erre nem gondolsz?

Conner a fejét rázta.

– Nem, és nem is számít. Ha most elhagynám, tüstént meggyűlölné. Úgy látszik, nem győzhetek. Szeretem, mert olyan, amilyen...

– Épp az előbb mondtad, hogy gyönyörű.

– Igen, és komolyan is gondoltam. Most épp szép testben él, de én szeretni fogom akkor is, ha...

Ramírez megvonta a vállát.

– Megtettem minden tőlem telhetőt. Nem hibáztathatlak. Én ugyanígy éreztem. Három ízben követtem el ugyanazt a hibát. Azt reméltem, te erősebb leszel, de ugyanolyan erőtlenek vagyunk mindketten.

– Egy újabb gyenge pont... Az asszonyok miatt is elveszíthetjük a fejünket – mondta kényszeredett mosollyal Conner.

– Úgy van, de ne gondold, hogy e gyengeség minden halhatatlan sajátja! A Kurgan például magáévá teszi a nőt, de utána nyomban elvágja a torkát, ahelyett hogy maga mellett tartaná.

Egy alak furakodott oda, egy ketrecaljára való kacsát kínált nekik: Conner a fejét rázta; és elhessegette az árust. Arra a pillanatra gondolt, ott, a csatamezőn, amikor szembe találta magát a Kurgannal.

– A fekete lovag – mormolta. – Újra megvívni vele, most, hogy kitanultam minden fortélyt!

– Meglesz a lehetőség – válaszolta Ramírez. – Mégpedig hamarosan. Még ha újabb ezer évet kell is várnod, úgy telik majd el, akár egy pillanat! A Kurgan miatt kutattalak fel éppen.

– Kiféle ez a Kurgan? – kérdezte Conner. – Honnét jön?

– Ősi nép fia, s a nép az Oroszországnak nevezett föld sztyepéki élt. Szórakozásból hajigáltak gyermekeket kiéhezett kutyák közé, vermekbe, hogy az állatok a húsért verekedjenek. Ez a Kurgan... – Ramírez kivárt, úgy tetszett, gondolataiba merül – ...valamennyiünk közt a legerősebb. Ő tökéletes harcos. Ha ő nyeri el a Díját, a halandó emberekre egy örökkévalóságig tartó sötétség borul...

Miután Heather megvette a ruhának valót, felkerekedtek, visszaindultak a tanyára. Szállingózott a hó, közeledett a tél. A földeken itt is, ott is foltok fehérlettek, lágyabbá; barátságosabbá formálták a szilaj tájképet. A dombok asszonyi kontúrokkal dicsekedve gömbölyödtek. A szarvasok délnek, legelésre alkalmas földek felé tartottak, hangtalanul rúgtattak a fehérén alázúduló hófüggönyön át. A leveleiket vesztett fák komor csoportokban magasodtak. Az örökzöldek őrizték körvonalait a fehér lepel alatt. A vidék tiszta volt, mintha épp most gyónt volna, s befelé fordulván lerázta volna magáról a világ minően szennyét. A dombok közt az elzárkózás áldozatai – állatok, madarak – éhes csoportokba verődtek.

– Hogyan küzdhetünk egy ilyen vademberrel? – kérdezte Ramíreztől Conner, mikor Heather hallótávolságon kívülre került.

– Kivel?

– Hát a Kurgannal...

Ramírez felsóhajtott.

– Szív kell hozzá, elszántság meg acél.

– Ennyi elegendő?

Erre a kérdésre nem kapott választ. Ramírez sem tudott Connernél többet.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Mire hazavetődtek, a tél acélkemény szorításába kapta már a hófödte tájat. A fagy beálltával meggémberedett a világ. Conner vadászni indult, kettesben hagyta Heather meg Ramírezt, hadd etessék meg a jószágot, rakják meg a tüzet.

A tanya egy ódon erősség, horzsakőből összerótt kilátóféle köré épült. Valami ősi skót népcsoport húzódott ide valaha, miután a római légiók kiűzték őket völgyeikből. Bizonytalan tákolmány volt, de a szélről védett, alkalmas volt arra, hogy rossz idő esetén menedéket nyújtson az állatoknak is. Nem kétséges, dicsőbb napokat látott már: dűledező falain kívül és belül egyaránt össze-összecsendültek a fegyverek; Kijutott neki a sérülésekből, védelmében emberek hullották. A vén kőfalak most pókok, denevérek búvóhelyeül szolgáltak, óvtak a hidegtől, a tömbök közti repedésekbe, résekbe szívós növények gyökerei kapaszkodtak. Félhomályos menedék volt, kő csigalépcső vezetett tetejére, a keskeny kilátóablakokig. Heather nemigen szeretett egyedül időzni itt, tartott a szellemektől, ezért Ramírez segített neki széttergetni a szénát a hideg padlón, segített megaknálni a tüzet is, mely messzire űzte a réseken bemerészkedő telet.

Heather kissé aggasztotta a férfiak titkolózása, s elszánta magát, kideríti, mi folyik, míg Conner odavan. Tudta, hogy emberét kifejezett céllal kutatta fel a spanyol, egy darabig ennyiben is hagyta a dolgot, ám

mostanra komolyan aggódott kettejük jövője miatt. Attól tartott, Ramírez egy nap magával viszi Conner-t. Tudni akarta; mi oka lehet rá, hogy ha arra kerül a sor, egyenlő feltételekkel küzdhessen érte. Ez a Ramírez olyan befolyást gyakorolt Connerre, ami túllépett már a barátság hétköznapi keretein. Különben sem voltak igazi barátok, nem emiatt jöttek össze. Meglehet, időközben barátok lettek, ám ez nem szándékuk szerint, inkább a körülmények folytát alakult így. Heather a valódi szándékokra volt kíváncsi. Milyen megfontolás, milyen terv készíthette Ramírezt, hogy ekkora utat tegyen meg az ő embere kedvéért?

Egy kevés szalmát dobott most a toronyban lobogó: tűzre: értékesebb tüzelőt nem szívesen pazarolt a jószágok menedékében. Ramírez a közelben üldögélt, a kardját köszörülte.

– Miért hallgatott annyira Conner, útban hazafelé? – kérdezte a lány.

Ramírez felpillantott.

– Nem tudom.

– Nem mondtál... valamit neki? Nem bántottad; még valamivel?

– Sok mindent mondtam neki, mellre szívhatta közülük bármelyiket. Tudod, milyen érzékeny...

– De nem mondtál semmi különöset? – erősködött a lány. – Semmit, amit nekem is elmondanál?

Ramírez befejezte a köszörelést, és felállt. A lányhoz ment, átölelte a vállát. Heather érezte karja súlyát, de az ölelés gyengéd, bátorító gesztus volt, semmi több. A lány tovább babrált a tűzzel, a szalmarakást bámulta. Most! A spanyol valami szörnyűséget készül mondani. Máskülönben nem viselkedne így. Tréfálokna, mint mindig, valahányszor elbeszélgettek. Heather szíve szaporábban vert. Ó, Istenem, ne engedd, hogy valami szörnyűséges legyen! Nem akarom elveszíteni az én Conneremet. Ha őt, hadd bűnhődjünk együtt, Uram! Ha beteg, melléje fekszem és vele halok. Csak hadd legyünk együtt, édes jó Istenem, hadd maradjunk együtt!

– Igyekeztem rávenni, hogy hagyjon el téged, Heather.

A lány sikoltani szeretett volna, ehelyett azonban halkán csak ennyit kérdezett:

– Megtudhatom, miért?

– Nem lesz könnyű megérteni.

– Tudnom kell, miért! – Kezei jócskán remegtek már, csak ügyel-bajjal tudta folytatni a házimunkát. A legszívesebben a piszkavassal csapott volna a spanyolra. Meg kellene ölnie, hogy el ne ragadhassa mellőle Conner-t!

– Heather, ő meg én rendkívüli emberek vagyunk. Torzszülöttek. Az igazság az, hogy nem halhatunk meg, természetes úton legalábbis nem. Nem öregszünk tovább; Conner néhány száz évig is élélhet, ha óvatos. Arra intettem, hagyjon el téged, mert tudom, mit érez majd, míg te megvénülsz és meghalsz, miközben ő fiatal és egészséges marad. Átéltam már ezt az iszonyatot. Mindkettőtöket meg akartalak kímélni ettől a kintől.

– Mindkettőtöket megrontottak? – Heather lázasan töprengett a hallottakon. Egyszerű parasztlány volt, őrizte még a pogány elődök hagyományait, készen állt elfogadni a tényt, hogy akadnak dolgok az életben, melyeket nem könnyű megmagyarázni. A természet sötét oldala olykor-olykor megmutatkozhat... Keresztény volt persze, de a pogány tanok nehezen felejtődnek a világnak ebben a zugában.

– Ki tudja? – vont a vállát Ramírez. – Nem tudok éleget ahhoz, hogy erre megfeleljek, bár az a véleményem, hogy ami velünk történt, a természet szeszélye, nem pedig átok, amit valami mágus, démon, netán az Úristen mondott ki ránk. Épp velünk történt meg, ugyanolyan véletlenül, ahogy egyesek bibircsókkal születnek, mások meg nem...

– Hát Conner? Igazat adott neked? Menni akar...?

Ramírez erős, kérges kezével megcirógatta a lány aranybarna haját.

– Sajnos nem, kedves Heatherem... Nem akar megválni tőled. Az azonnali elválás éles, hamar múltó fájdalma helyett az együttéléstartós kínját választja, pedig tudván tudja, hogy nem halhattok meg együtt...

Bár a gondolat elszomorította Heathert, az elválásnál mégis jobban tetszett neki. Meg is mondta, és Ramírez rábólintott.

– Számítottam rá, hogy így érzel majd. Ki váгна bele abba, ami késleltethető, különösen, ha élete végéig késleltethető? Nem hibáztatlak. Sajnálak ugyan, de nem hibáztatlak. Tudod-e, hogy Conner képtelen gyermeket nemzeni?

E tény a lány, lévén sokkal kevésbé fenyegető, mint embere távozása, egykönnyen elfogadta.

– Soha nem beszélek többé gyermekekről neki.

Ramírez a homlokát ráncolta.

– Úgy gondolta, nem örülsz majd, ha ezt megtudod.

– Csakugyan nem örülsz. Nagyon szerettem volna gyermeket Connertől. Mindkettőnkért vágytam rájuk. De ha Conner nem tud gyermeket nemzeni – sóhajtott –, meg kell lennünk nélkülük. Sokaknak súlyosabb megpróbáltatásokat kell kiállniuk, hogy együtt maradhassanak...

Ramírez bólintott.

– Csodállak mindkettőtöket!

– Ne! – kérte Heather. – Önzők vagyunk, ez minden. A szerelem önzővé tesz. Bensőjében nagyobb boldogtalanság támadt annál, amit hajlandó volt kimutatni, ám akaraterőben ugyancsak bővelkedett. McDonaldnak született, s klánja tagjai sosem hátráltak meg a nehézségek elől. Megkerültek, áthidaltak minden akadályt.

– Mi történt Glenfinnanban? – kérdezte.

– A falubeliek rájöttek, hogy az urad... halhatatlan – felelte Ramírez. – Meg akarták égetni őt.

– De a pap nem engedte? – Heather ösztönszerűen választotta a leginkább logikus magyarázatot.

– Nem így történt. A pap nem tudta összeegyeztetni pogány hitét keresztény tanításaival. Végignézte volna, ahogy megégetik, ha kínlódva is. Számára legalább olyan szerencse, hogy nem került rá sor. Élete hátralevő részét gyászban tölthette volna, abban a meggyőződésben, hogy pokolra jut.

– Igenis odajut majd! – kiáltotta Heather mérgesen.

– Ne ítélkezz túl keményen felette! Nem könnyű tudomásul venni a halhatatlanságot: A keresztény ember elpusztul, ha halálos sebet kap. A pap szemében Conner gyógyulása az ördög műve lehetett...

– Hát ezért lesz Conner mindig olyan mogorva, ha azt találom mondani, hogy az ördög bújta belé! – jajdult Heather. – És én nem értettem! Szegény Connerem! – Várt. – Szerettél te is valaha?

– Jó párszor, kedvesem... – kacagott Ramírez. – Egy alkalommal egy magamfajtától kellett egy hölgyet megmentenem. Olyasvalakitől, aki az életemre tört. Tudod, elpusztíthatjuk egymást, de hogy hogyan, nem árulom el:

– Nagyon veszedelmes lehetett!

– Nos, nagyon szerettem a hölgyet, kedves Heatherem. Csak őrá gondoltam, a veszedelemre nem. Egy szál rózsát kaptam a fogaim közé, övembe tűztem a kardomat, úgy másztam meg egy erődítmény ötvenméteres falát. Egy kótélen ereszkedtem alá a tetőről, hogy aztán belendülhessek nyitott ablakán.

– Olyan romantikus!

– A hölgy már nem volt ott! – nevetett Ramírez.

– Mihez kezdte akkor?

– Bemutakoztam annak a hölgynek, aki ott volt. Felettébb segítőkésznek mutatkozott, remekül elidőztünk...

– Ramíreznek hirtelen eszébe ötlött valami. – Mit szólnál egy kevéske borhoz? Akad még a nyeregtáskámban.

– Biztosan megfagyott már...

– Akkor felolvasztjuk, sőt, fel is Forraljuk! – Ramírez kiment, a lány hallotta csizmatalpa alatt ropogni a havat. Heather megkönnyebbülést érzett, most, hogy a nehezén túlesett. Nem lesz könnyű mindennek tudatában élni, de végeredményben rosszabbra számított. Attól tartott, hogy a megsebzett vetélytárs, akiről Conner érkezésekor beszélt, meghalt, s a falubeliek; most az ő emberéért jönnek, hogy felakasszák. Persze a párviadalt Conner csak kitalálta, nyilván nem akaródzott beismernie, hogy övéi ördögösséggel vádolták... Igaza volt: ha beismeri, az öreg biztosan elzavarja. Így meg kitűnően elboldogultak egymással, noha Heather apja nehéz ember hírében állott...

Ramírez visszatért a borral. Töprengeni látszott.

– Mi a baj?

Ramírez lerázta a havat csizmájáról.

– Nem tudom – szólt homlokráncolva. – Azt hiszem... De a találgatásnak semmi értelme. Meglehet, tévedek. Rossz érzésem támadt.

– Conner? – kérdezte Heather ijedten.

– Nem, nem hiszem, hogy baj érte. Élemedett korom, hisz több mint kétezer esztendő voltam, kifinomította ösztöneimet, de vajmi keveset árul el e megérzések okairól. Lehet, hogy nincs semmi veszély... Hajtsuk fel a bort!

A torony magasában tanyázó kacsák hirtelen, vad szárnycsapkodással felrebbentek. Heather és Ramírez meglepetten összenéztek.

– Talán valami vadállat közeleg? – találgatta a lány.

– Talán...

Ramírez váratlanul sarkon fordult, az ajtóra meredt. Kivonta kardját.

– Heather, eredj innét! Fuss! – Mi a baj?

Mielőtt a spanyol felelhetett volna, deszkaropogás hallatszott, s az ajtó korhadt gerendái közt hatalmas kardpenge tört magának utat. A deszkákra egymás után zúdultak a csapások, s az ajtó beszakadt. Heather felsikoltott. A nyílásban, éles kontrasztot formálva a háttér hófehérjével, hatalmas termetű, feketébe öltözött férfi állt. Mosolygón.

A lány felugrott, és a torony sarkába menekült. Ramírez a helyén maradt. Néhány pillanatig csak a tűzifa ropogása meg a gulyás bugyogása hallatszott. A spanyol markából kihullott a borospalack, összetört, tartalma skarlátszínűre festette a szalmát.

– Kurgan! – szólt Ramírez, majdhogynem higgadtan. – Jobban kellene bíznom az ösztöneimben. Vagy mondjam inkább, hogy a szaglásomban?

– Még mindig ez a simanyelvű csipkelődés, mi, Ramírez? – röhögött a Kurgan. – El kéne már választanom azt a nyelvet a testedtől, a fejeddel együtt!

– Megpróbálkoztál már vele, de nem sikerült!

– Igaz. Ám most eljöttem, hogy újra megpróbáljam. Az az érzésem, ezúttal nem lesz olyan szerencséd!

– Nem annyira a szerencse kérdése ez, inkább a hozzáértésé!

– Erősebb lettem – mondta a Kurgan.

Ramírez feléje szimatolt.

– Vettem észre! Az itáliai érlelt sajt sem állná veled a versenyt! Előfordulhat, hogy a szívedtől kifelé egyre sebesebben rothadsz?

Miközben beszélt, a Kurgan előrelendült, és egyetlen kardcsapással kettészelte az egyik lócát. Ramírez fürgén a csigalépcső első fokára ugrott.

– A felföldi! – hördült a Kurgan. – Hol rejtőzik?

– Elkéstél! Már felkészítettem ellened!

– Az idődet vesztegetted!

– Nem hiszem...

Összeérintették fegyverüket, s megkezdődött a küzdelem. Heather a sarokba kucorodott, míg a csapások körülötte cikáztak. Rémületet érzett. Ki ez a szörnyeteg? Mit akar Connertől?

A Kurgan hirtelen hátratántorodott, a torkához kapott. Szájából, ujjai közül vér csordult. Vért köpött Ramírez arcába. Amikor egy pillanatra elvette a kezét, Heather láthatta, hogy a spanyol pengéje mély sebet ejtett a nyakán. Ha eleddig nem is hitt igazán a halhatatlanok létezésében, most megváltozott a véleménye. Ez a vágás minden közönséges embert megölt volna.

– Kis híja volt, Kurgan! – mondta Ramírez. – Még elvesztetted a fejed!

A Kurgan hangja félig-meddig rekedt bugyborékolásba fúlt:

– Nem, Ramírez... Ez volt az utolsó lehetőség! A te fejed gurul majd a porba!

A pengék ismét összeecsaptak, a Kurgan valami különös nyelven átkozódott közben, Heather nem értette. A tűzhely beomlott, ahogy a kardok a téglákba ütköztek. Forró gulyás ömlött végig a földön, egy juh leroskadott, mikor a Kurgan pengéje lemetszette egyik hátsó lábát. Az állat szánalmasan bégetett egy darabig, aztán

egy második, Ramíreznek szánt csapás széthasította a koponyáját. A jószágok szétszaladtak, páran a torony falait igyekeztek megmászni, a többi az ajtónyílás felé iramodott.

Míg a harc folyt, tomboló hóvihar kezdődött odakint, s hogy a felfordulást növelje, a szél hópelyhek tömegét sodorta be, táncoló kristályokkal árasztva el a torony belsejét.

Ramírez, a Kurgan magassági fölényét kiegyenlítendő, feljebb hágott a kilátóba vezető kőlépcsőn. Ellenfele módszeresen feljebb és feljebb szorította az ablakok mellett, melyeken hó özönlött befelé. A látási viszonyok egyre romlottak, Heather csak homályosan vehette ki a lépcsőn küzdő férfiak mozdulatait. Látta, hogy Ramírez torkon rúgja a Kurgant.

Az óriás felüvöltött kínjában.

– Fáj, mi?! – rikoltotta Ramírez elégedetten, azzal ismét belerúgott. Húszméteres magasságban járhattak már, a Kurgan elveszítette egyensúlyát, és lezuhant, rongycsomóként, mozdulatlanul hevert a földön.

"Istennek hála!" – gondolta Heather. Remélte, az óriás minden csontja eltörött, s hogy még a kisujját se lesz képes többé mozdítani.

Reményei rövid életűeknek bizonyultak. A Kurgan megmoccant, s mire Ramírez a lépcső aljára ért, talpra állt már.

– Nem győzhetsz! – gurgulázta, kezét torkára szorítva, az óriás. – Én vagyok az legerősebb!

– A vágásom jót tett a kiejtésednek! – rikoltotta Ramírez. – Trillázol, barátocskám! Nem éppen úgy, mint egy énekesmadár, de a fejlődés kétségbevonhatatlan!

– Élcelődsz még?! – hörgött a Kurgan.

– Túl sokáig éltem már ahhoz, hogy komoly legyek...

– Igen, túl sokáig éltél már – hagyta helyben a Kurgan. Meglendítette kardját, és iszonyú erővel csapott le a lépcsőket tartó gerendázatra. A düledező alkotmány, mely amúgy is híjával volt minden kötőanyagnak, engedett. Heather feje körül a falból kifordult kötömbök hullottak. A lány felsikoltott, egészen a sarokba lapult.

– Menekülj, Heather! – kiáltotta Ramírez két hárítás között. – Menekülj innét! Fuss! Fuss!

A Kurgan megvadult, kardjával a torony falait csapkodta, fém csendült, szikrák záporoztak. Minden vad csapás újabb támasztékot döntött ki. A növekvő foghíjak miatt már az egész torony összeomlással fenyegetett... Emberderéknyi kötömbök gördültek alá a lépcsőkön, hullottak a hóba odakint. Az égbolt feltárult a küzdők előtt, s a hóvihar belevetette magát az ütközetbe, ott kavargott, tombolt a cikázó pengék körül. Heather látta elvonulni a sötét fellegeket az ellenfelek feje felett: Ramírez és a Kurgan immár a lépcső legtetetjén vagdalkoztak. Sorra-rendre leomlottak a falak, kiszolgáltatva őket az elemek dühének.

Ramírez egyik döfése váratlanul utat talált, s a penge az óriás gyomrába mélyed. A Kurgan felordított, de erős bal kezébe kapta, visszatartotta a szamurájkardot.

Heather mellett újabb kötömb ért földet. A lány felsikoltott, a Kurgan ugyanekkor tépte ki a sebből a fegyvert, és elhajította:

– Ó! – mondta. – Ez fáj!

Aztán lenézett, honnét jön a sikoly.

– Az asszony kicsoda?

– Ő az enyém! – mondta az immár fegyvertelen Ramírez.

– De már nem sokáig!

A Kurgan kardja lecsapott. Ramírez mellkasán vágott mély sebet.

– Kóstolj bele te is a fájdalomba... – szólt az óriás.

Ramírez nyugodtan állt. Heather nem látta az arcát, de ráébredt, hogy a spanyol nem menekülhet. Csapdába esett. Villám csapott a kövek közé a két férfi között. Úgy fogadták, mint a szelíd napsütést.

– Ma éjjel a pokolban hálsz! – mordult a Kurgan. – Nem maradhat, csak egyetlenegy!

A kard megint villant, s valami aláhullott Heather mellé. A lány először azt hitte, egy újabb kő, oldalán holmi fűcsomóval. Aztán megpillantotta az előremeredő, vak szemeket, és felsikoltott. Ramírez feje volt. A hó fehérjén feketének látszó haj vékonyan terült szét, a nyak rángatózott még.

Heather hevesen öklendezett.

A Kurgan lefelé indult a lépcsőn. Előbb lomhán, azután sebesen mozgott; amint a lány felugrott, és a kötörmeléken át az ajtó felé iramodott.

Egy messzi fenyőfacsoport felé szaladt, mikor a villám belecsapott a megrokkant toronyba, megfékezve a Kurgant. Heather megtorpant és visszaneézett, azt remélte, az istennyila végez a férfival. Ám a Kurgan, noha megtorpant minden villámcsapásra, továbbra is a lány nyomában maradt. Úgy tűnt, a villámok nem tesznek kárt tenné, sőt, ereje-mintha gyarapodott volna minden találkozás után. Meglehet, az Úr Heather oldalán állt, igyekezett meggátolni, hogy az óriás kezébe kerüljön, erőfeszítései azonban elégtelennek bizonyultak. A szörnyeteg egyre közeledett.

A lány vergődött a mély hóban, menekülni igyekezett, elérni a facsoportot, ahol elrejtőzhet, beleolvadhat a sötétségbe, mikor egy durva kéz vállon ragadta, visszapenderítette.

– Szervusz, szépségem! – dörmögte a Kurgan. Heather sikoltozott, míg visszavonszolták a toronyhoz. Mikor a falak közé értek, az óriás felszedte Ramírez fejét, és a lány arca elé tartotta.

– Itt a szerelmesed – mondta. – Miért nem hentesz egyet vele?

Heather megpróbálta összekarmolni a fenevad képét, de az csak röhögött.

– Ó, el is felejtettem! Hisz nincs meg a teste. Be kell érned az enyémmel. Úgyis különb vagyok, mint ő... – Leszaggatta a lány ruháját, hanyatt lökte a hóba, Heather vacogott.

– És most – mondta a Kurgan, miközben ránehezedett –, egy kis jutalom Ramíreznek!

A lány lúdbőrözött bűzös leheletétől, csak hevert ott, míg a vadállat hörögve beléhatolt. Hatalmas volt a kín, testileg és lelkileg egyaránt. Azt kívánta csak, hogy az óriás befejezze és eltűnjön, mielőtt Conner visszatér...

Mikor Conner hazatért a vadászatból, Heather Ramírez holtteste mellett ülve találta. A lány a torzó nyakára illesztette a fejét, de Conner látta, hogy nem tartoznak többé együvé.

– Mi történt?! – kiállt, és ledobta zsákmányát, egy fiatal szarvas tetetnél. Magához szorította a lányt. – Jól vagy, kedvesem? Nem esett bajod?

Heather a fejét rázta, erősen hozzásimult.

– Nem, Conner, semmi bajom. Elrejtőztem az erdőben. De Ramírez meghalt...

– Igen – szólt Conner. – Azt látom.

– Egy nagydarab ember ölte meg. Fekete ruhában volt. Ramírez Kurgannak nevezte. Úgy harcolt, mint az eszeveszett. Azt hittem, maga az ördög. Ő volna az, Conner? Az ördög maga?

Conner átölelte.

– Lehetne az is. Istennek hála, hogy nem esett bajod!

– Elfutottam, amikor összecsaptak. A Kurgan keresett utána, de jól elrejtőztem. Aztán elment, hála az égnek!

Conner ajka megvonaglott.

– Megölte a barátomat. Egy nap megettem vele a kardját ezért. Ha kezét emelt volna rád...

– De nem tette! – vágta rá gyorsan Heather.

– Jobb is. A világ pereméig hajszoltam volna érte!

Ramírezt másnap a torony padlata alá, jeltelen sírba temették: Itt is kemény volt a föld, de nem vaskemény, mint odakint. Heather imát suttogott, és magában megátkozta a Kurgant azért, amit a spanyollal és vele művelt. Igazán örült annak, amit Ramíreztől megtudott: nevezetesen, hogy a halhatatlanok képtelenek gyermeket nemzeni.

Míg vadászott, Conner komolyan elgondolkodott mindazon, amit Ramírez a maga tapasztalatairól mondott, de valahányszor Heatherre gondolt, megsajdult a szíve. Végül úgy határozott, hogy amíg a lánynak szüksége lesz rá, vele marad.

A Kurgan sosem tért vissza Skócia déli Felföldjére, így Conner és Heather békésen, zárkózottan élhetett a tanyán. Connernek évről évre látnia kellett, hogyan öregszik az ő Heatherje: a kemény élettől sokkal gyorsabban vénült, mint a módosabb sorú asszonyok. Heather is beláthatta, hogy embere csakugyan nem

változik: ifjú, lendületes, életerős marad. Mégsem szólt. Conner olykor-olykor megfedkezett a korkülönbségről, hosszú sétákra vitte őt a dombok közt, alig várta, hogy elérje ezt vagy azt a magasságot. Akkor vette csak észre, hogy asszonya milyen nehezen lélegezve, mennyire lemaradva vánszorog a nyomában.

Egy napon – Heather haja már megőszült, arca is megfonnyadt már – Conner az istállóban, a fejőedény mellett heverve lelta őt. A kunyhóba vitte törékeny testét, s arra az ágyra fektette, melyet saját kezével készített kettejüknek. Heather feltekintett, mosolygott rá, a haját cirógatta, akárha az anyja lett volna.

– Ó, én erős uram! – suttogta. – Ígérd meg, hogy nem bánkódsz túl sokat a te Heathered után...

Conner magához ölelte.

– Lányka, lányka! – zokogott a keblére borulva. – Ne hagyj el ilyen hamar! Félek... Szükségem van rád!

Heather eltolta megereszkedett kebleitől.

– Nézz rám! – mondta. – Vénasszony vágyok. Te életed virágában jársz, Conner MacLeod. Én nem kívánok tovább élni. Elég időt töltöttünk el együtt, s ez csodálatos volt. Ne tegyük tönkre a megbánással. Isten adott egymásnak minket, tőle kaptalak ajándékba. Most, hogy mennem kell, köszönetet gondok Neki, hisz, hálás vagyok, mert engedte megismernem az igaz szerelmet...

– Jobban leszel, meglásd! Gondosan ápollak majd... Jobban leszel, lányka, meglásd!

Az öregasszony tenyerébe fogta Conner arcát.

– Nem úgy. Mennem kell. Hát nem érted? Valamikor csak meg kell történnie. Nem maradhatok örökké. Nem hasonlítok hozzád. De várni foglak, én uram, Conner. Találkozunk majd megint. Ezer, de tízezer esztendő is egy pillanat csupán ott, ahová én készülök. Ne felejts el, Conner MacLeod. Akadnak majd más asszonyok...

– Soha! – kiáltotta a férfi vadul.

– ...lesznek más asszonyok, és, minek hazudnék neked, máris féltékeny vagyok rájuk. De, ameddig akad számomra egy zug a szívedben, nem hagyom, hogy a féltékenység megkeserítsen. Gyenge vagyok, mint afféle asszony, Conner, magamnak akarom azt, ami az enyém. Ne feledd hát a te Heatheredet, élj bár mindaddig, míg kilobban a nap...

Conner megérintette párja arcát. Heather hangja egészen elhalkult már:

– Megmaradtál... Kitartottál a te Heathered mellett, bár vénasszony lett belőle...

– Nem olyan öreg még... Szeretlek, éppúgy, ahogy az első napon, mikor találkoztunk!

– Én is szeretlek... – suttogta Heather.

Rohamosan gyengült már.

– Nem akarok meghalni – panaszkolta. – Itt szeretnék maradni, veled...!

– Én is ezt szeretném...

– Megteszel... nekem valamit... Conner?

– Mit tegyek, kedvesem?

– Eztán minden évben... gyűjts egy gyertyát... és gondolj velem... a születésem napján.

– Így lesz, így lesz, szerelmem!

– Gyermeket szerettem volna... tőled.

Hirtelen szörnyen elsápadt. Conner az ágyra borult, ott hevert mellette.

– Fogd a kezem, Conner. Tarts erősen...

Conner így cselekedett, arcát párjához szorította, mígnem Heather hűlni kezdett. Mellette maradt mégis, az éj leszálltaig. Akkor kiment a romba dőlt toronyhoz, s megállt Ramírez sírjánál.

– No, öreg barátom – mondta –, azt hiszem, most irigyellek. Melléd temetem az én Heatheremet, hogy vigyázhass rá, helyettem... – Hangjába némi szenvedély lopódzott. – Vigyázz rá helyettem, páva, hallod-e?

Azután ásóért ment, és újabb sírt ásott a spanyol mellett. Az éjszaka folyamán, egy olajlámpa fényénél, fenyőfa koporsót ácsolt, belefektette Heather testét. Végül keresztet véselt a torony egyik kövébe, s a kettős nyughely fölé helyezte.

– Legyen kettőtöké – suttogta. – Nem bánám, ha megosztoznátok rajta.

A következő két esztendő még a tanyán töltötte, azután úgy határozott, világot lát. Leköltözött Edinburghba, ahol tíz esztendeig élt; megtanulta az olvasás, a betűvetés mesterségét, gyarapította tudását. Azután Londonba ment. De bárhol telepedett meg, pár esztendő múltán tovább kellett költöznie, hisz új ismerősei kerülni kezdték tekintetét, suttogni kezdtek képességéről, melynek segítségével örökifjú maradt.

Akadnak háborúk – folyvást csak a háborúk! – amelyekben harcolt, és amelyekbe belefáradt, noha igyekezett a jó oldalt szolgálni. Gyakorta megesett az is, hogy nem látta át, melyik oldalon az igazság. Ilyenkor távol maradt a vérontástól, amíg tehetett.

Akadnak asszonyok is, ám Conner visszafojtotta az erős érzelmeket. Azok mellett döntött, akik – tudta jól – egykettőre ráunnak majd; hogy odébbálljanak egy másik fiatalemberrel.

A XVIII. század folyamán nagyobb utazásokat tett, felkereste a Távol-Keletet, ismerkedett a másféle kultúrákkal. Két ízben akadt össze magához hasonló emberrel. Egy alkalommal harcolnia kellett, s végül lefejezte ellenfelét a szamurájkarddal, melyet Ramírez halála után, a torony tövében, a dudva közt talált.

Sokszor kívánta, bár köznap ember lehetne, olyan, aki képtelen megfékezni az öregedés folyamatát, mint általában a földi halandók. Meghalni nem kívánt – de öröklétet se akart.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Brenda Wyatt érdeklődését persze felkeltette Nash, alias MacLeod – esetleg MacLeod, alias Nash? –, és az is foglalkoztatta, hogy vajon mi áll a lefejezések, a New York-i utcákon zajló párbajok háttérében. Nem döbönt rá, de magának sem vallotta volna be, hogy nagyon is érdekli a jóképű régiségkereskedő. Meggyőzte magát, hogy kutató elméjét csupán a véres talány foglalkoztatja.

Az építkezésen vívott párviadalt követő szombaton Brenda vásárolni indult, s mintegy véletlenül a NASH ANTIKUITÁS felé vette az irányt. Miután beszerzett egy kevés élelmet, bókászott egy darabig egy nagyáruházban, ahol a ruhák ugyan megfelelték volna az ízlésének, de a pénztárcájának nem. Kávéját már a régiségkereskedéssel szemkötti vendéglőben fogyasztotta.

Megfigyelt pár kifelé és befelé tartó vásárlót, mire a tulaj is befutott. Brenda hamar felhajtotta a kávéját, fizetett, és keresztülvágott az utcán.

Semmi különös nem látszott a Hudson Streeti bolt kirakatán. Éppolyan volt, mint más régiségkereskedéseké. Ha illegális tevékenység leplezésére szolgált, igencsak jól álcázták. A lány látott is egy-két üzletet létrejönni az elmúlt órában. Vajon mit takargathatnak? Miért ölik egymást az emberek? Ha kábítószerügy húzódik meg a háttérben, és az árut régiségekkel együtt vagy azokban elrejtve csempészik az országba, miért ódon pallossal rendezik a nézeteltéréseket? Miért nem teszik el egymást az útból úgy, ahogy a bandaharcokban szokás? Autóbalesettel vagy a jól bevált, koponyába küldött golyóval? Miért tartják magukat a XVIII. századi párbaj formaságaihoz? Elképzelte, amint Nash ilyesfélét magyaráz neki: "Egy történetkedvelő társulat tagjai vagyunk, a kardpárbajok érdekelnak bennünket leginkább. Eredetiben szeretjük a dolgot. Végigcsináljuk..."

Brenda belépett az üzletbe, és körülnézett. Nash nem volt sehol, csak egy nő ült a pult mögött.

– Segíthetek?

A nő negyven-egynéhány évéhez képest elég csinos volt, és Brenda képtelen módon féltékenységet érzett. Van valami köze ennek a teremtésnek Nashhez? Azután gondolatban bokán rúgta magát butasága miatt. Effajta gondolat csak egy férfi agyában születhet ilyen ártatlan szituációban! A nő Nash alkalmazottja, és kész.

– Mr. Russel Nashsel szeretnék beszélni.

A nő elmosolyodott.

– Rachel Ellenstein vagyok. Segíthetek valamiben? Biztos lehet benne, hogy...

– Bocsánat, de személyesen Mr. Nashsel kell beszélnem. Kihívná, kérem?

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és a Rachel nevű nő egy "Pardon!" kíséretében felemelte a kagylót. Rövid párbeszédet folytatott valakivel, azután újra Brenda felé fordult.

– Attól tartok, Mr. Nash pillanatnyilag nincs bent.

– Igazán? – vonta össze szemöldökét Brenda. – Akkor kit lehetett az, aki besétált ide pár perccel ezelőtt? Bizonyos Mr. MacLeod netán?

Rachel enyhén zavartnak tűnt, papírokat kezdett tologatni, asztalán.

– Felhívhatnám Mr. Nasht otthon? – próbálkozott újra Brenda. – Feltétlenül beszélnem kell vele, még ma!

Rachel mostanra enyhén elpirult, de zavara alábbhagyott, amikor a bolthelyiség hátuljába nyíló ajtó felé pillantott.

– Ó, attól félek, ez kivihetetlen...

– Nem hinném! – vágta rá Brenda. – Nyilván bent van a hátsó szobában!

Nash ekkor lépett elő egy függöny mögül, feléjük indult.

– Jó reggelt! – mondta.

Rachel megint elpirult.

– Hm... A hölgy Brenda Wyatt, Mr. Nash!

A férfi bólintott.

– Már ismerjük egymást, Rachel...

– És én még azt mondtam, nincs bent!

– Épp ezt kell mondania a látogatóknak! – Nash Brendához fordult. – Mindenféle csodabogár bevetődik ide, vacakokkal, amikről azt hiszik, milliókat érnek. Rachel a szűrőm. Ne nehezteljen rá, amiért füllentett magának. Láthatja az arcán, milyen neheztelésre esik!

Brenda hirtelen ellágyult a másik nő iránt, belátva, hogy a látogatók visszatartása kellemetlen, ám nélkülözhetetlen feladat.

– Miben lehetek szolgálatára? – kérdezte most a férfi.

Brenda egyenesen a szemébe nézett. – Tanácsot szeretnék kérni.

– Olyan nő maga, aki megfogadja a tanácsokat?

A lány elfordult, felemelt egy elefántcsontból készült afrikai szobrocskát. Sima volt, és meglepően könnyű. Aztán letette, mert ráébredt, hogy Nash még mindig a válaszára vár.

– Az attól függ...

Vajon bosszantja a férfit ez a játék? Úgy látszik, igen.

– Milyen tanácsot szeretne? Brenda mély lélegzetet vett.

– Mit tudna mondani nekem egy százkilencvenöt centiméter magas eszeveszettéről, aki egy pallossal vagdalkozik New Yorkban hajnali egy órakor, 1985-ben?

Rachel, aki mind ez idáig ott állt és figyelt, hirtelen felragadott egy rakás irományt, és a bolthelyiség túlsó végébe indult. Bejött egy vásárló, s Brenda érezte, Ellenstein kisasszony fenntartás nélkül örül neki, amiért kiment a kellemetlen helyzetéből.

Nash az állát dörzsölte.

– Hát nem mondhatok sokat. Maga is ott volt. Nyilván egy bekábítószerezett örült lehetett. Megesik olykor az ilyesmi.

– Mostanában elég gyakran. Jó, hagyjuk ezt. Mi a véleménye egy időszámításunk előtt 600-ból származó japán kardról? A penge fémanyagát kétszázszor hajtogatták!

– Ó, végre kilyukadtunk a régiségeknél! – mosolygott Nash. – Mutathatok néhány különlegesen szép XVIII. századi ezüstműt?

Brenda növekvő ingerültséget érzett.

– Nem ezért jöttem – sziszegte –, és ezt maga tudja a legjobban!

– Tud főzni? – kérdezte a férfi.

Brenda meglepetten hátrahőkölt, a visszatérő Rachel halványan rámosolygott.

– Miért? – kérdezte Brenda.

– Arra gondoltam, együtt vacsorázhatnánk – mondta Nash.

– Igazán? – Igazán.

A lány agya lázasan dolgozott. Megbízhat vajon ebben az alakban? A fenébe is! Valami nagyon furcsa ügybe keveredett. Hogy megnyerőnek találja a férfit, még nem elég ok arra, hogy megbízzon benne. Segítségre, fedezetre lesz szüksége...

– Rendben – szökött. – Szívesen készítek egy vacsorát kettőnknek. Mikorra?

Nash megnevezte a napot meg az időpontot, s ez Brendának is megfelelt. Azután a lány elment.

HUSZADIK FEJEZET

Miután Brenda Wyatt távozott, MacLeod visszament a szobájába, és folytatta a számlák átvizsgálását, amiben a lány érkezése megzavarta. Ügyelnie kellett az üzletmenetre is.

Ebédidőben a lakására men. Egy bevetődő idegen könnyen azt hihette volna, hogy a lakó nem különíti el üzleti dolgait a magánéletétől. A nagyszoba kör alaprajzú volt, a falak mentén könyvespolcokkal és olyan tárgyakkal, melyek első pillantásra régiségeknek látszottak: Valójában személyes emléktárgyak voltak MacLeod pályafutásának korábbi szakaszaiból. A kávézóasztalon álló rózsafa dobozban Heather egyetlen ékszerét őrizte: egy feszületet, apró bronzkeresztet, beledolgozott féldrágakövekkel. MacLeod maga készítette, a féldrágaköveket maga szedegette fel egy patakmederből Ben Law lejtőjén, ahol marokszám hevertek, akár a kavicsok. A keresztet műhelyében kovácsolta. Heather imádta a feszületet, és szavát vette, hogy megtartja, ahelyett hogy vele temetné.

MacLeod a konyhába ment, kávét készített. Volt idő, mikor hűtlen volt Heatherhez abban az értelemben, hogy ritkán gondolt rá, s ha mégis felötlött benne az emlék, elfojtotta, mert fájdalmas volt visszatekintenie. Mostanában azonban visszatalált régi álmaihoz, azokhoz, amelyek közvetlenül Heather halála után gyötörték. Vajon miért alakult így? Egyik kezében kávéspoharával a rózsafa dobozkához men, elővette a feszületet, és nézegetni kezdte. Milyen otrombának tűnt most a kidolgozás! Mégis, valahányszor a kezében tartotta, elárasztották a múlt emlékei. Újból érezte a Felföld semmihez sem hasonló illatát, az ajtóban hozzásimuló Heather tartánjának érdes mintázatát. Együtt állodagáltak ott gyakorta, a hegyeket nézték, el-elismételve, milyen szerencsések, hogy a Felföldön születtek. Conner újból érezni vélte a füstszagot a lány hajában, meg testének illatát, miután durva szoknyáját felhajtva szeretkezett vele odakint valami rejtett zugban.

Most felsóhajtott. Romantikus ostobaságok, gondolta. Elfeledkezel persze a kemény telekről, az ínségről, a pokoli tetvekről... Az efféléket századok múltán; New York-i lakása kényelmében hajlamos volt kivetni emlékei közül:

Helyére tette a feszületet.

Hirtelen ráébredt, mi juttatta eszébe Heathert, és büntudatot érzett, amiért ehhez indítókra volt szüksége. Az a lány az oka, Brenda Wyatt. Arcformája, hajszíne némiképp Heatherére emlékeztetett.

Különös dolog az emlékezet. Sokkalta élénkebben éltek MacLeod elméjében a világban töltött első ötven esztendeje emlékei, mint jó pár később történt eseménye. Egy kivétel akadt. Elevenen élt benne a nap, mikor megtalálta Rachelt.

A második világháborúban akadtak össze, a németországi Rajna-vidék szívében, egy lebombázott gyártelepen. A romok közt kóborolva Conner egy rongyrakást vett észre. Egy kislány kuporgott ott az üvegcserepek, deszkamaradványok halmán.

A lányka előbb megrémült a jövővénytől. Amint MacLeod felkeltette, tágra nyílt szemmel elhúzódtól tőle. A férfi elég ijesztően festhetett: borostás képére, kiült a fáradtság, Napok óta szorították már hátra az SS-egységeket, e szívós náciakat nehezebb volt kifüstölni, mint a patkányokat.

– Psszt! – szólalt meg Conner, igyekezve megnyugtatni a gyermeket. – Minden rendben... Nem bántalak.

A kislány persze nem értett angolul, de a szavak zenéje – ahogy később elmondta – megnyugtatta.

– Hogy hívnak? – kérdezte a férfi. – Nemen? Ó... Wie heissen Sie?

– Rachel....

Conner igyekezett összeszedni kevéske német nyelvismeretét.

– Wo... deiner mutty... mama?

– Tot. Alle...

– Olyan vagyok, mint te – szólt MacLeod halkán. – Senkim a világon...

Lehajolt, és karjába vette a kislányt.

Ekkor egy SS-egyenruhát viselő német tiszt rontott be az ajtón, gépfegyverét célzásra emelve, Tétovázás nélkül, a gyerekekkel mit sem törődve tüzet nyitott. Rachel szerencséjére felfelé: a golyók MacLeod felé süvítettek, három közülük a mellébe fúródott. A skót sóhajtva omlott a földre.

A német odafutott, megállt fölötté és rámeredt. Oldalba rúgta áldozatát: Conner ezt az alkalmat használta fel, hogy csizmáját megragadva kibillentse egyensúlyából. A náci markából kihullott a fegyver, MacLeod felvette. A tiszt ámulva nézett rá.

– Felállni! – parancsolta a skót.

A férfi feltápászkodott, leporolta egyenruháját. Ugyanolyan kimerültség, elcsigázottság rítt le róla, amelyet MacLeod érzett, ám szemében még mindig erőszakos önelégültség izzott.

– Gyerünk! – mordult fel Conner, megmozdítva a gépfegyver csövét.

A tiszt a helyén maradt. Talán elege volt már. Ha a halottak is talpra állnak, az ember eltöpreng, miféle ellenséggel áll szemben, s hogy hogyan a nyavalyába győzhetne a fekete mágia ellenében...

– Nein! – A tiszt eliramodott az ellenkező irányba, mit sem törődve a ténnyel, miszerint saját fegyvere veszi célba.

– Ahogy akarod – sóhajtott fel MacLeod. – Te lennél a felsőbbrendű faj! – Lenyomta a ravaszt; a tiszt megperdült a sarkán, jó néhány sebből vérezve a földre zuhant. Mozdulatlanul hevert.

Rachel a tetemet nézte, mintha arra számítana, hogy az bármelyik pillanatban felpattanhat, ahogyan MacLeod az imént tette. Vajon megtörténik újra a dolog, csak épp megfordítva? Később bevallotta a skótnak, hogy azt gyanította, varázslat történt. S mikor a férfi úgy érezte, felkészült már – jóval azután, hogy adoptálta a lányt –, elmondta neki, valójában kicsoda-micsoda.

– Nem tévedtem – mondta Rachel. – Varázslat volt! MacLeod úgy nevelte fel, akár a saját lányát, magányos életének új célt adott a szülői szerep. Rachel mostanra csaknem kétszer olyan idősnek tűnt, mint ő. Conner mindent elmondott neki Heatherről is, s ez egyszer jólesett a vallomás, jó volt beszélni valakinek a múltból, olyasvalakinek, akiben tökéletesen megbízhatott. Olyan volt, mint újra együtt élni Heatherrel, e kapcsolatból azonban hiányzott a feleség, a szerető elvesztésének tudata. MacLeod persze tudta, fájdalmas lesz elveszíteni Rachelt, de nem olyan fájdalmas, mintha a szíve összetörne: Könnyebb lesz talán az elválás...

Kopogást hallott most odakintről. Conner az ajtóhoz ment, kibámult a kukucskálónyíláson. Rachel volt az.

– Csak beugrottam, hogy megkérdezzem, nincs-e szükséged valamire...

– Nincs, megvan mindenem. Itt maradsz egy italla?

– Maradnék, köszönöm... – Rachel bejött, egy csókot nyomott Conner képére. – Fáradtnak látszol.

– Tudod, miért...

– Muszáj mindennek így történnie... ezen a Gyülekezőn?

– Nem tudom, hogyan parancsolhatnék megálljt a dolognak.

A férfi a bárszekrényhez ment, mindkettejüknek töltött a skót whiskyből. Mikor megfordult, észrevette, hogy Rachel furcsán néz rá.

– Mit vettél észre, Rachel?

– A tarkódon is van szemed, mondd?

Conner biccentett.

– Különös, mi?

– Kérdezősködnék felőled az emberek – mondta Rachel.

– Igen?

– Mit mondhatnék nekik?

– Mondd hogy halhatatlan vagyok – felelte Conner fanyarul. – Mondd el, hogy láttál meghalni, de utóbb felálltam és elsétáltam...

– Jó rég történt...

– Neked úgy tűnhet. Szerintem a Bostoni Teadélután történt régen.

Úgy tűnt, Rachel kezdi elveszíteni a türelmét.

– Megtennéd; hogy egy pillanatig csak rám figyelsz? – Leült, hosszú, fekete fürtjein, sötét szemeiben megcsillant a fény. – Előlem hiába titkolod az érzéseidet – mondta. – Túl régen ismerlek már!

– Milyen érzésekről beszélsz? – kérdezte Conner halkán. Nem kívánta hallani Rachel mondókáját. Úgy érezte, tudja, mi következik.

– Például a magányosságról.

– Nem vagyok magányos. Itt vagy nekem te. Mindenem megvan, amire szükségem lehet.

– Nem igaz. Nincs meg mindened. Ez jól látszik. rajtad. Senkinek nem engeded, hogy szeressen!

– Hát te nem szeretsz, Rachel? – mosolygott MacLeod.

– Nem úgy gondoltam.

– A romantikus szerelem a költőknek való... – Conner megcirógatta pártfogoltja arcát. – Gyógyíthatatlan romantikus vagy, Rachel!

Az asszony mosolygott.

– Mindig is az voltál – tette hozzá a férfi.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Brenda Wyatt nem szégyellte igénybe venni a testületet saját biztonsága érdekében. Mi értelme a zsaruknak dolgozni, ha attól is visszariad az ember, hogy kihasználja őket...? Morant nem akarta zavarni, úgyhogy félretette a büszkeségét, és Bedsoe-hoz ment.

– Brenda! – rezzent fel a tar feje Bedsoe, és felborította az íróasztalán árválkodó kávéspoharat. – Mit tehetsz érted?

A lány riadtan nézte az asztal lapjáról lefelé csurgó kávéfolyamot.

– Nem kéne előbb ezt feltörölni?

Bedsoe asztalán jelentések tornyosultak, melyeket nyilván olvashatatlanná változtatna egy meg nem fékezett barna áradat...

– Ó, persze, persze...! – A férfi papírtörülközőket kotort elő, és felitatta velük a kávé nagyját. Az átázott rongycsomókat a szemétkosárba hajította, aztán nyugtalanul felegyenesedett, fegyvertáskáját babrálta.

– Szóval, miben segíthetek, Brenda?

A lányban kétely ébredt, csakugyan jó ötlet volt-e elibe belevágni. De ha már idáig eljutott...

– Egy szívességet szeretnék kérni tőled, Walt.

– Rendben lesz a dolog!

– Még azt se tudod, mire kérlek!

– Nem számít – mormolta Bedsoe ostoba mosollyal.

– De semmi elkötelezettség, oké?

A férfi kiábrándult képet vágott, s Brenda szánni kezdte, de Bedsoe megint elmosolyodott. A gesztust az elmaradhatatlan "Ó, persze, persze!" követte. Értelmetlen lett volna táplálni az illúzióit.

– Meghívtam valakit vacsorázni ma estére. Nasht. Russel Nasht.

– Azt a palit, akit a Gardenben elcsíptünk? Hé, Brenda, ő még nem tisztázta magát! Nincs bizonyítékunk ellene, de ez nem jelenti azt, hogy nem ő az emberünk! Mexikót sem bízám egy ilyen alakra!

A lány türelemmel várta, hogy Bedsoe befejezze. Tudta, végig kell hallgatnia a "Nagy-Testvér-vigyáz-rád" típuszöveget, mielőtt újra szóhoz juthat.

– Vigyáznod kéne az ilyen palikkal, Brenda! – Igazad van, Walt. Pont ezért jöttem hozzád. Bedsoe kihúzta magát, szorosabbra húzta fegyvertáskája szíját, és az asztal sarkára telepedett. Egyenest a kávéócsába. Brenda összeresztett.

– Szeretném – mondta –, ha kéznél volnál ma este. Ha netán segítségre lenne szükségem. Ki szeretnék húzni a paliból egyet-mást, és ha te odalélt volnál közben, nem érezném magam akkora... veszélyben.

Bedsoe-t egykönnyen bolonddá tették a nők, de olyankor nem, amikor melóról volt szó.

– Tud erről Moran? Nem nálam kéne kezdened, Brenda, tudod; ugye?

– Ennek semmi köze az ügghöz, Walt. Régiségekről van szó. Ismersz, sosem kontárkodnék a ti dolgokba!

– Beszéljünk nyíltan, jó? Ki szeretné húzni ebből a, Nash nevű paliból egyet-mást régiségekkel kapcsolatban, de ennek semmi köze a mi ügghöz... A történetek után viszont biztonságosabbnak érzed, ha akad valaki a közelében; ugye?

– Pontosan Walt.

Bedsoe körbejárta asztalát, dobolt az ujjával.

– Még, mindig úgy érzem, szabályellenes, Brenda. Morannak nem tetszene a dolog!

– Ha férfi lennék – csattant fel Brenda –, vajon ugyanilyen szabályellenesnek éreznéd?!

– Nem... Ó, a fenébe! Oké. Mikorra legyen ott? A lány megkönnyebbült. Már-már azon volt, hogy hagyja az egészet.

– Félt kilencre. Ó, nem, jobb volna, ha egy kicsit korábban jönnél. Mondjuk nyolcra. Ma este.

Az irodából a szupermarketbe ment, beszerezte a vacsorához szükséges dolgokat. Azután visszament dolgozni.

Mikor kora este hazaért, elrendezett még pár apróságot. Apja, mielőtt Floridába ment volna, egy 38-as Smith and Wesson forgópisztolyt vett neki, mondván, az ember sosem lehet eléggé óvatos New Yorkban, ahol minden sarkon perverzek nyüzsögnek. A fegyverbe, most első ízben, töltények kerültek: Brenda az íróasztala felső fiókjába tette. Apja régi szivardobozába kazettás magnetofont rejtett. Azután hozzálátott a főzéshez.

Nyolc órakor, mikor kinézett az ablakon, nyugtázta, hogy Walter kocsija ott áll már az utca túloldalán. A jó öreg, megbízható Walt... Brenda büntudatot érzett, amiért így kihasználta. Igaz, Bedsoe számtalanszor végzett már hasonló munkát. Számára akár üdülésnek tűnhet az egész.

Az ajtócsengő nyolc óra tizenhét perckor szólalt meg.

– Egy pillanat! – kiáltotta a lány. Levette a kötényt, és bekapcsolta a magnót. Az ajtóhoz ment, előbb kikukucskált a nyíláson, hogy megbizonyosodjék, csakugyan Nash az érkező.

A férfi az előszobába lépett.

– Jó estét!

– Hello! Hadd akasszam fel a kabátját! – Nem túl készséges, gondolta közben. Nem túl oldott. Ez a pali sejtí, hogy valami nincs rendjén ezzel a vacsorával.

Egy darabig csak állt és nézte, nemigen tudta, mit mondhatna még.

– Köszönöm, nem veszem le a kabátomat – mondta a férfi.

"Tényleg nem? – töprengett Brenda. – Vajon mit gondol, mit csinálnék azzal a vacakkal? Kihajítanám az ablakon?"

– Rendben – mondta.

– Itt eszünk az előszobában, vagy beljebb megyünk? – érdeklődött Nash.

– Jaj... Fáradjon beljebb!

A férfi bement és leült, felszedett egy képeslapot, amit a lány a földre dobott. A szomszédos székbe hajította.

– Keverne egy-egy italt? – kérdezte a lány. – Én befejezem addig a vacsora előkészületeit!

– Jól van. Maga mit kér?

– Egy száraz martinit. A bárszekrény szemben van. Ott megtalálja az olajbogyót is!

Azzal Brenda a konyhába ment. Kicsit később Nash kihozta neki a martinit, mire ő azt mondta, köszönöm. Mikor elkezdte becipelni az ételt a nappaliba, a férfi már az ablaknál állt, lebámult az utcára... Mit csinálhat, a fene enne meg? Hát azt tudod-e, hogy te mit csinálsz – tette fel magának a kérdést.

– Szép a kilátás – jegyezte meg a férfi. Brenda, kicsit túl csilingelőn, felnevetett.

– Az ám, a jó öreg New York-i panoráma!

Amint Nash elsétált az ablaktól, elismerően biccentett a szobabelsőre.

– Tetszik a lakása, Brenda.

– Csak három hónapja lakom itt – magyarázta a lány. – Még ügködöm a berendezéssel. Azelőtt az apámmal laktam, de ő most visszavonult. Floridában él.

– Szerencsés flótás.

A lány nevetett.

– Különös nézőpont! Nincs neki szerencséje. Várt, míg megöregedett, és kész!

– Ez minden, amit csinált?

Brendát feszélyezni kezdte a beszélgetés, úgy döntött, témát vált.

– Az a nő, akit az üzletében láttam...

– Rachel?

– Igen, ő. Nagyon szép asszony.

– Ugye? És maga eltöprengett, van e közünk egymáshoz a magánéletben is...

– Nem! – tiltakozott Brenda hevesen.

– Dehogynem. És ha erre gondolt, nem is tévedett. Régóta élünk együtt. A nevelt fia vagyok.

Brenda gondolatban bokán rúgta magát. Miért feltételez folyton rossz szándékot?

– Az anyja az alkalmazottja?

– Lát benne kivetnivalót?

Hogy Brenda belegondolt, belátta, a dolog csakugyan rendjén való. Ha a fickó anyja a nevelt fiának akar dolgozni, ugyan, miért ne tehetné?

– Maga nem említette még, mivel foglalkozik – mondta Nash

Ó, Jézusom! Most jön az ügy rendőri része.

– Én... a Metropolitan Múzeumban dolgozom. A beszerzési részlegnél. Ezért akartam magával beszélni.

– Ó! Ez megmagyarázza, miért érdeklik a régi fegyverek!

– Az ám! – bólogatott a lány mérgesen.

Nash megemelte poharát.

– Nem bánja, ha töltök magamnak még egyet?

– Töltsön csak!

– Köszönöm... – A férfi újabb adag konyakot töltött, Brenda meg kezdte kiporciózni a vacsorát. A fickó nagyon is könnyen bedőlt a mesének. Lehet, hogy mégsem lesz ez olyan nehéz meló? Ha megkaparinthatná ezt a kardot... Apja extázisba esne. Eltöprengett rajta, vajon mit jelent a fegyver Nash számára, ha egyáltalán az ő birtokában van. De ha az övé, emlékeztette magát, akkor ő ölte meg Fasilt a Garden parkolójában. Akkor pedig gyilkos, hacsak... Hacsak nem önvédelemből cselekedett, ugyanúgy, mint amikor a pallossal felfegyverzett óriás rontott rá. Brenda szívesebben hitte volna el ezt a változatot. Meglehet, Nash épp hazafelé tartott, vagy az üzletébe, a karddal. Arra járt azonban egy alak, akinél történetesen volt egy Toledo-Salamaca, s aki úgy döntött, kirabolja... Ó, a nyavalyába, hát hinni AKARTA, hogy ez a Nash rendes fickó! A részletek azonban csak nem akartak összeállni.

Végeztek az első fogással, s a lány kibontott egy üveg bort, hogy majd elfogyasszák a másodikhoz.

– Én inkább a konyaknál maradok, jó?

– Ahogy jónak látja. Mit szólna, ha pohárköszöntőt mondanék a samurájkardra...?

Nash fölvonta szemöldökét.

– Ez különös pohárköszöntő lesz. Én inkább erre a konyakra innék – mondta, poharába szimatolva. 1783-ban palackozták!

– Jó régi – mondta a lány.

– Az 1783-as nagyszerű esztendő volt-felelte Nash csendesen. – Mozart megírta a Rekviemet. A Montgolfier testvérek felszálltak első léggömbjükkel, Anglia pedig elismerte az Egyesült Államok függetlenségét.

– Tényleg?

– Igen. És most...

Esőkabátja zsebéből csomagot húzott elő, és az asztalra tette.

– Ez mi? – kérdezte a lány.

– A magáé.

– Kibonthatom?

– A legtöbb csomagnak ez a sorsa.

Brenda érezte, hogy könyv van a csomagban. Elámult, vajon mit hozhatott a férfi. Egy kardokról szóló szakmunkát? Hisz nem ismeri eléggé ahhoz, hogy valami mással lepje meg...

Letépte a csomagolópapírt.

Nem tévedett, a könyv csakugyan kardokról szólt. A saját könyve volt az.

– Maga piszok! – fakadt ki elkeseredetten. – Hol találta?!

– Elfelejté, hogy ezen a területen dolgozom. Nem volt túl nehéz. – Felállt és az ablakhoz ment, félrehúzta a sötétítőt; lenézett az utcára.

– Az a fura, hogy az életrajzában nem említik, hogy a múzeumban dolgozik. Ott az áll, hogy a rendőrségnél van, törvényszéki szakértőként. Megpróbálnak csapdába csalni Morannal?!

– Nem Morannak dolgozom. Nem közvetlenül neki... – Brenda, mintegy véletlenszerűen, az íróasztal felé araszolt. Gyomrát ólomnehéznek érezte.

– Miért meredezik akkor – kérdezte Nash – a kopasz rendőr odakint? Miért figyeli a lakását?

A lány felvetette fejét, arcára kiült a "nem-tudom-mi-az-ördögről-beszél" kifejezés.

Nash merőn nézett rá, elmosolyodott. – Nem tudja?

– Ennek semmi köze Moranhoz! Én kértem meg Bedsoe-t, hogy figyelje a lakásomat ma este, míg maga fenn van. Az igazság az, Mr. Nash vagy Mr. MacLeod, vagy hívják bárhogyan, hogy nem bízom magában. Miért is kéne bíznom? Semmit sem tudok magáról... – Elhallgatott, amikor a férfi az ablaktól az asztalhoz tért vissza. A fiók egész közel volt már. – Mit akar csinálni?

Nash mosolygott.

– A kérdés az, mihez fog maga? Kikapcsolja a magnót, vagy belém lő a harmincnyolcasával?

Brenda rámeredt.

– A francba!

Ez az ember kihúzogatta a fiókokat, belenézett a szivardobozba, míg ő a konyhában bíbelődött a vacsorával! Érezte, nincs joga hozzá, mégis vádló hangot ütött meg:

– Maga kutatott a holmimban!

A férfi felemelte egyik kezét.

– Bűnös vagyok! De a fehérneműjét nem bántottam... Egyelőre!

Brenda a szék támlájára csapott mérgében.

– Miért olyan átkozottul nyílt?! Ha egyszer gyilkos... – Gyorsan felpillantott, hogy lássa, hogyan reagál

Nash. – Nem a gyilkost keresem – mondta. – Hanem a kardot!

– Melyiket?

– Amelyikkel Fasilit kinyírták. Megtaláltam a szilánkjait a Garden alatti parkolóban. Csak a szamurájkardra vagyok kíváncsi!

– Miért?

– Mert az a fegyver egyszerűen nem létezhet! Egyike a régi világ mítoszainak! – Brenda hangjából kiütközött a szenvedély. – A kormeghatározás szerint a szilánkok időszámítás előtt 600-ból származnak. A fémet kétszázszor hajtogatták össze.

– És?

– És a japánok nem készítettek ilyen kardokat, egészen a középkorig! Honnan a nyavalyából származik ez akkor? Ha bebizonyíthatnám, hogy az a fegyver, létezik... ez olyan lenne... mintha felfedeztem volna egy Boeing-747-est, ezer évvel azelőtt, hogy a Wright testvérek először repültek!

– Ez örülség! – Nash felállt, gyorsan megfordult és az ajtó felé indult. Brenda hirtelen méregbe gurult. A fenébe, ez az alak meghívhatja magát vacsorára, és még a második fogásba is alig kezdett bele! És hátravan még a barackos lepény...

– Várjon egy percet! – kiáltott utána.

A férfi oly hidegen bámult, hogy Brenda megrémült tőle.

– Eszébe se jut, hogy ha az a kard az enyém volna – de csak ha az volna! –, az én felfedezésem volna, nem pedig a magáé?!

Kinyitotta az ajtót, utóbb bevágta maga mögött. Brenda felsóhajtott. Nos, semmi értelme tovább, várakoztatni Waltot odalent... Az ablakhoz ment, jelzett neki.

Bedsoe tíz perccel később rontott a szobába.

– Itt van még?! – rikoltotta.

– Nyugi, Walter! Elment. Nem láttad?

– Nem én. Biztos a lifttel ment. Én a lépcsőn jöttem... – Csak állt ott, játékkutyaszemével méregette a lányt.

– Ha már itt vagy – kezdte Brenda –, nem ennél egy kis barackos lepényt? Rendszerint elrontom, de most az egyszer és éppen ma jól sikerült. A vendégem meg itt hagy, mielőtt feltálahatnám...

Bedsoe egy negyedórát maradt, elpusztította a lepényt, aztán hazament. Brenda leült, hogy megnézze a tévéhíradót. Lefejezésekről ez egyszer nem esett szó.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Miután Brenda Wyatt lakásáról eljött, MacLeod egyenest egy bárba sietett, és rendelt egy whiskyt. Kísérőnek a konyakhoz, gondolta. Eltöprengett, vajon mit tett volna Brenda, ha rájön, hogy a kard mindvégig ott lapult az esőkabát alatt... Ramírez, öreg barátom, a fegyvered több gondot okoz nekem, mint az eretnekeknek a spanyol inkvizíció.

Conner otthagyta a bárt, földalattira szállt. Ilyen késő éjjel különösképp a lefejezések óta, alig néhány utas akadt csak. Felszállt az első szerelvényre, mely egy bizonyos Sanchez Domingo tulajdonában állt, legalábbis a belsejét éktelenítő irkafirkák tanúsága szerint. Conner tetszését elnyerte a munka, melynek zömét fantasztikus hátterekre mázolt pufók betűk alkották. Sejtette, hogy a firkálás az ellenőröknek nem csekély fejfájást okoz. A Domingo névvel persze találkozott már más szerelvényeken is, és megsejtette, hogy úgynevezett "városszerte-művész" az illető, akit szereti minden létező vasúti kocsiban viszontlátni a nevét.

A következő megállónál beszállt valaki a kocsí túloldalán. Népviseletbe öltözött fekete pasas, valamelyik afrikai országból: További két megálló után egy fiatalokú banda dülöngélt be. Heten voltak.

Vezérük – egy Puerto Ricó-i – látható undorral szemlélte az irkafirkát.

– Micsoda pasas ez a Domingo! Ha egyszer elkapom, kiszaggatom és szétszórom a belit, ember!

MacLeod felderült.

– Nem tetszenek a rajzok?

Hét arc fordult feléje.

A bandavezér odakacsázott, és koszos bakancsát a MacLeod melletti ülésre helyezte. A kocsí túlsó végében utazó fekete pasas oda se hederített. Conner nem hibáztatta érte.

– Egen – mondta a suhanc. – Nem teccenek. Miért van az, hogy bárhova megyek, ennek az alaknak a nevét látom az orrom előtt? A francba! Hát ki az isten ez, hogy olyan helyekre meri odaírni a szaros nevét, ahol a Caligulák láthatják?

– Ezek szerint ti volnátok a Caligulák – bólintott MacLeod a többiek felé. Az egyik véznább srác rugós kést vett elő, azzal kezdte lekaparni a mázolmányokat. – Elég ijesztő név!

– Fenemód igaz! Ez egy Caligula-szakasz! – A suhanc bakancsára mutatott. – Ahol ez a surranó van, ember, az már Caligula-szakasz, világos?

– Azt hiszem.

A suhanc hátrahőkölt a meglepetéstől.

– Akkor mér' üldögélsz még mindig itten, ember? Nem érted, miről pofázok?! Ez is – rúgott a Conner által elfoglalt ülés párnájába – a Caliguláké! Értem?!

– Úgy érted, azt szeretnéd, ha felállnék? Álljak fel, mikor egy csomó üres hely akad a túloldalon?

A vezér bandája felé fordult, akik mostanra egy sor különleges kézifegyvert szedtek elő, bicikliláncból a bokszerig. Az egyik kölyök kezében apró gázpisztoly csillant.

– Gyors a fölfogásod, ember. Nem igaz; fiúk? Tényleg gyors a fölfogása neki...

MacLeod a helyén maradt, nem törődött velük. A suhancok nemigen tudták, mihez fogjanak legközelebb. Az emberek sok mindenre képesek, ha fenyegetve érzik magukat, de nyugodtan tovább üldögni rendszerint nem szoktak.

A vezér megint ellejtett MacLeod előtt.

– Akkor állj föl, ember!

– Kopjatok le! – válaszolta a skót. Bár nem sértésként használta a kifejezést, a suhanc hátraugrott, mintha arcul csapták volna.

MacLeod jókedvűen nyugtázta, hogy a banda vitába merül, miközben a szerelvénnyel továbbszáguldott a sínen.

– Biztos fegyvere van – mondta az egyik srác. – Nem volna pofája pimaszkodni, ha nem vóna fegyvere...

Ekkorra a szerelvénnyel a túlsó végén felszállt néger férfi már ott ült a skóttal szemközt ülésen. Rámosolygott.

– Hogy vagy mindig, felföldi?

– Te vagy az, Kastagir? Kérdeznem se kell, mit csinálsz itt New Yorkban. Találkoztál már a nagy emberrel?

– Hát te?

– Igen, épp a múlt éjjel... De várjunk csak! Úgy tűnik, egy kis problémánk adódott...

A Caligulák főnöke megint elébe állt. Egyik férfiről a másikra bámult.

– Hát nem gyönyörű?! – acsargott. – Két haver, aki együtt vérzik el...!

– Lehetséges az egyezkedés? – kérdezte Kastagir.

– Hogy mifene? Hogy mi a kicseszett egyezkedés... – A suhanc böllérekést húzott elő a zekéje alól. – Fölszeletem a tököd...

MacLeod és Kastagir felugrottak, hátukat a falnak vetették. Megbizonyosodva arról hogy áldozataik fegyvertelenek, a suhancok közelebb nyomultak, fenyegetően hadonásztak, szitkokat ordítottak feléjük. Vezetőjük vigyorgott, gyér szakáll keretezte képén vörös lékként virított szája.

– Kész? – kérdezte MacLeod.

– Ha te már igen... – vont vállat Kastagir.

Mindketten előrántották, megvillantották kardjukat. A csillogó pengék látványa megfékezte a közeledőket.

– Ó, a rohadt életbe! – fakadt ki a gázpisztolyos suhanc.

A bandavezér az előtte táncoló, hosszú pengékre bámult, azután taktikai jelentőségű döntést hozott.

– Hohó... – kezdte idegesen vigyorogva. – Tudom má', kifélék maguk! Az a! Olyanok, mint a "Városi bosszúállók"! Látták Bronsont is a Bosszúvágyban, mi? No nézzék, mink nem akarunk itten semmi bajt. Ezt szépen visszateszem... – Bölléréjét visszadugta zekéje zsebébe. – Aztán ideülök – egy üres helyre zökkent –, és törődök a saját dógommal, ember. Ha elszánták magukat, hogy főszeletelnek, vagy akármi, csak tessék. Nem kapálózok én, ember...

A banda tagjai sietve rakták el fegyvereiket, hasonlóképp cselekedett a két halhatatlan is, mert a szerelvény már fékezett. Egy csapat színházlátogató szállt be itt, gyanakodva méregették a fiatalok bandáját. Ám a suhancok csak ültek a helyükön, a padlót meg a mennyezetet bámulták, tán még a tej is megaludt volna a szájukban. A következő megállónál leszálltak.

Kastagir felkelt az ülésről.

– A következőnél eltűnök én is. Majd találkozunk, MacLeod!

Conner hirtelen ráébredt, hogy nem akar ezzel az emberrel megverekedni.

– Figyelj rám, Kastagir! Miért nem csevegünk egyet?

A néger arckifejezését tanulmányozta.

– Semmi értelme. Nem maradhat, csak egyetlenegy.

– Találkozunk a Central Parkban, holnap fél háromkor!

– Rendben van! – sóhajtott Kastagir. – Amúgy sincs sok értelme egymásnak esni, míg el nem intézzük a nagy embert: Nem hiszem, hogy külön-külön elbírnánk vele...

A szerelvény ajtóit sziszegve feltáruultak, s Kastagir kilépett a kocsiból, hátraszólva még:

– Fél háromkor. A hídon!

MacLeod beleegyezően intett neki.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Kastagir. MacLeod legutóbb az 1879-es zulu háborúban akadt össze vele. Fekete Afrika lakói ez idő tájt – Amerikában élő, rézbőrű sorstársaik példáját követve – úgy határoztak, hogy elkergetik a francba a fehéreket. A zuluk azonban, tekintélyes létszámuknak; jól kiképzett csapataiknak köszönhetően, ha rövid távon is, sokkal sikeresebbeknek bizonyultak a szíűknál. Hosszú távon csak a halál vagy az adók kergethették vissza a fehéreket oda, ahonnt jöttek.

MacLeod önkéntesként szolgált a 17-es lándzsásoknál. Kapitányuk csapdába vezette őket a Singasi folyónál. Cetewayo legkiválóbb hat regimentje fogta gyűrűbe őket. A tizenheteseket valósággól szétmorzsolták, a túlélők csapata mindössze ötven főt számlált.

A harmadik nap hajnalán azután megindult a végső roham. A zuluk, a Rourke's Driftnél szerzett tanulságokból okulva, úgy döntöttek, többé nem játsszák meg az úriembert. Nem látták okát, miért engedjék mindig futni ezeket az alakokat, akik még arra is képtelenek, hogy a klímának megfelelően öltözzenek. Csaknem az utolsó emberig lemészárolták a tizenhetesek maradékát. Utolsónak MacLeod maradt. Mikor elült a por, s a zulukra már csak az eldobált fegyverek összegyűjtése várt, észrevették persze, hogy az egyik fehér ember valahogy életben maradt. A zuluk megcsodálták a kitartó katonát, s ketrecbe zárva magukkal cipelték. Háromnapos, erőltetett menettel érték el táborukat a bozótos mélyén, az afrikai galagonyák gyűrűjében. A foglyot persze nem cipelték egész úton, egy idő után együtt kellett loholnia a többiekkel. Százötven mérföldet hagytak maguk mögött e három nap alatt, s Conner kimerült kissé, mire célhoz értek.

Éjszaka, míg ketrecében heverve aludni próbált, a tábor a győzelmi tánc robajától zengett. A bózótország kemény földjéhez talpak csapódtak, a dobok a diadal egyhangú ritmusát verték. A babérokat természetesen Cetewayo aratta le, noha személyesen meg sem jelent az ütközetben: A példát bácsikája, Chaka statuálta, s ugyanő volt az, aki pár jelentéktelen törzset olyan nemzetté kovácsolt, melynek katonái rettenthetetlenségükben, kötelességtudásukban már vetekedtek a régi spártaiakkal. Kiképzésük tökéletes volt, Chaka és Cetewayo pedig úgy vélték, a babér minden körülmények közt a dalszerzőt, nem pedig az előadót illeti.

Eltekintve attól az aprócska kígyótól, amely ketrecébe lopódzott, MacLeod nyugodtan töltötte az éjszakát. Másnap reggel a tábor asszonyai érdeklődésének középpontjába került. A nők böködték őt a rácsok között, és fecsegték valamit saját nyelvükön, melyet a férfiak sem ismertek. (MacLeod úgy vélte, kizárólag arra szolgált, hogy megtárgyalhassák szerelmi ügyeiket annak veszélye nélkül, hogy unalmasan maradi férjeik megneszelhetnék a dolgot.)

Tíz óra tájt, amennyire a nap állásából következtetni lehetett, a harcosok kezdtek feltápáskodni onnét, ahol az éjszaka leheveredtek. Levánszorogtak a vizesgödörhöz, hogy leöblítsék a fejüket.

A fogolynak egy tányér megcsócsált élelmet meg némi vizet löktek: mindkettőt hamar elfogyasztotta. A következő pár nap alatt, mivel az asszonyi érdeklődés hamar elapadt, békében hagyták, csak táplálékát lökték rendre oda neki. Tűzött a nap. Úgy tetszett, a zuluknak öröme lelik abban; hogy ügyet se vetnek rá, és a skót megismerkedhetett az elfeledettség érzésével, melyet csak a középkori várkastélyok tömlőceibe zárt, a rácsok közt behulló szeméten tengődő foglyok tapasztalhattak.

Ordítozni kezdett, a fából készült rácsokat rázta.

A zuluk megtorpantak, ámulva nézték, a fejüket rázták, aztán tovább foglalatoskodtak.

Egy nap, alkonyattájt, míg a légből rőt por kavargott, egy magas férfi jött oda, és rábámult a rácsokon át.

– Ki az ördög vagy te?! – kiáltotta MacLeod.

A harcos izmos, inas testén számos forradás éktelenkedett. Néhány pillanatig egy úri szabó komoly érdeklődésével tanulmányozta a skótot. Mikor elunta, MacLeod szemébe nézett, és elvigyorodott. Magára mutatott, azután a fogolyra bökött, azzal összefonta két hüvelykujját. Biccentett.

Ebből MacLeod megértette, mi következik. Azért hizlalták fel, hogy párharcot vívjon ezzel az alakkal. Milyen lovagias. Rendben. Szétmarcangolja a négert. Akkor talán kiengedik ebből az ostoba ketrecből...

– Gondolod, hogy győzni fogsz?

A hang megdöbbenette, nem azért, mert angol szavakat mondott, hanem mert ismerősnek tetszett, pedig tollakkal körülűzdelt harcos támaszkodott összefont karokkal ketrecének.

– Kastagir! Te volnál az, ebben a maskarában?

– Először van igazad, MacLeod!

– Mikor jöttél el a nyugat-indiai szigetvilágból?

– Amilyen hamar csak tudtam. Nem kedvelem a mezei munkát, tudod. Egy csomót izzadtam. Hát te?

– Nos, az 1800-as évek óta Londonban lézengek, kivéve a kontinensre tett kirándulást, Wellingtonnal.

Miután a formaságoknak eleget tettek, Castagir így szólt:

– Ezúttal nagy bajba kerültél!

– Hogy érted ezt?

– Az a zulu... Ő közülünk való!

– És ezt el is higgyem? – kérdezte MacLeod, a rácsokba markolva. – Hogy két ember legyen egyazon törzsben, mikor csak egy maroknyian vagyunk mi, halhatatlanok?

– Elfelejtet – vigyorgott Kastagir –, hogy én nem innét jöttem. Etiópiában születtem. Afrika jókora. Ez az ember közülünk való, elhiheted! Láttam már ütközetben.

– Jól van. Ahogy mondod, bajban vagyok. Új ember? Vagy tudja már, mire képes?

– Tudja bizony!

– Hogy lehetsz ilyen biztos ebben?

– Ő verekszik Cetewayo minden párviadalában, és amíg ő fejszét kap, ellenfelei kezébe lándzsát nyomnak. Lándzsával nem lehet senkit lefejezni!

– Igazad van, nagy bajban vagyok...

– Gondoltam, figyelmeztetek, mi vár rád. Kösz.

Kastagir magára hagyta Connert. Az esti levegőben rovarok döngtek, nyugat felől esőszagot hozott a szél. Olyan száraz, olyan friss volt a lég, mint mindig a csendes éjszakák előtt. MacLeod lekuporodott

ketrecében, gondolkodni próbált.

Talán megkérdezhetné volna Kastagirt, mit csinál erre felé, de úgy találta, tudja a választ: a fekete ember törleszteni igyekszik, és a fehérekre vadászik.

Az éjszaka folyamán Conner nekiesett a rácsait tartó háncsoknak: fogaival marcangolta szét őket... Már csak kiszabadulni, menekülni akart. Egész éjszaka küszködött; egyenként rágtá át a hurkokat, míg napkelte idejére sikerült az egyik rudat meglazítania.

Félretolta, s keresztülerőltette a résen hajlékony testét. Szerteszét szunnyadtak azok, akiknek nem akaródzott a kunyhókba vonulni: ők inkább a szellősebb küszöböt kedvelték: Néhányan ezek közül gyermekek voltak; mindig ők keltek legelőször. Itt-ott máris testek moccantak a korai hőségben. Csirkék kapirgálták a kemény talajt, ott zajongtak az alvók körül.

A nap nagy vörös korongja felfelé kúszott a síkság felett: Megtépett, elefántok által lekopasztott fák látszottak, jó félmérföldnyire: Ezek felé indult Conner, remélve, hogy az elefántcsorda majd eltakarja a falubeli bámészkodók elől.

Még egy tucat lépést sem tehetett, mikor egy gyerekhang játszani hívta. Conner integetéssel, mosollyal igyekezett elhallgattatni a kölköt, de az izgatottan szaladgált körülötte; sőt barátait szólította, hadd játsszanak ők is a ketrecből szökött emberrel.

Hamarosan az anyák is felébredtek, aztán az apák; s mikor MacLeod futásnak eredt, kinyitotta szemét, talpra szökkent az egész tábor: a zuluk átjárhatatlan fekete útvesztővé tömörültek, s csapdába ejtették a skótot.

Minden harag nélkül, nevetgélve, tréfálkozva vitték vissza a ketrecébe. Az epizódot, mely a fogoly futkosásával, fejetlen csirke módján botladozó menekülésével, sarokba szorulásával végződött, ellenállhatatlanul mulatságosnak találták. A zuluk humorérzéke mindig csodálatos volt. Mikor megpillantották a szétrágott háncsfonatokat, vidáman közölték vele, hogy mivel már reggelizett; több táplálékra nem is lesz szüksége a küzdelem előtt.

Odajött Kastagir is.

– Nem volt szerencséd – csóválta a fejét. – Újabb lehetőség aligha lesz!

– Köszönöm – gúnyolódott MacLeod –, hogy időben szóltál!

– Az én hibám tán, hogy ebben a ketrecben ülsz?

– Nem.

– Na ugye! Legalább elszórakoztattad őket egy kicsit, mielőtt... Nos, reméljük a legjobbakat. Ha nyersz a párviadalban, szabadon engednek.

– Valóban?

– Igen, de ismerjük el, a győzelmed valószínűsége elég csekély!

– Igazad van – ismerte el MacLeod, visszasülyedve a levertségbe.

Délután kettőkor, valamivel azután, hogy a. nap elmozdult a zenitről, érte jöttek. Iszonyú volt a hőség. A zulu nézőközönség ideiglenesen emelt napellenzők árnyékában hullámozott körös-körül. Cetewayónak és tisztjeinek természetesen díspáholy dukált, mindenütt szolgák Futkostak. MacLeodnak, ha a király szelíd ábrázatát nézte, emlékeztetnie kellett magát arra, hogy ez az ember egész zulu hadseregeket vezényelt a szakadékokba, csak hogy hűségük felől megbizonyosodjék. Olyan ember volt, akit aligha lehetett pusztán fizimiskája alapját megítélni.

A dobok, mint rendesen, döngeni kezdtek, s a skótot rabtartói a kijelölt terület közepére vezették. Markába, ahogy Kastagir előre megmondta, rövid nyelvű, széles hegyű dárdát, assagait nyomtak. MacLeod megforgatta a Cetewayo bácsikája, Chaka által kigondolt fegyvert, ujjával tette próbára az élet. Megállapította, hogy a dárdát készítői közelharcra, döfésre, nem pedig vágásra szánták. A dobokat mostanra lázas tempóban verték, s a magas, inas férfi, akivel MacLeod korábban már szembenézett, melléje szökkent a gyűrűbe, s nekifogott, hogy körbetáncolja őt. A tömegből mennydörgésszerűen tört fel az üdvözlő; az ő bajnokuk volt ez, ráadásul félhold alakú, kettős pengével ellátott fegyvert, afféle fejszét lóbált.

A skót megvárta, hogy az ellenfél megrohanja, ám az nem készült még fel erre. Egyre táncolt, mutogatta csodás, ébenszín testét.

Végre a dobok is, a zuluk is elnémultak. A két férfi egymásra meredt. MacLeod két kézre kapta az assagait,

akár valami kardot, remélte, meg tudja sebezni annyira az ellenfelét, hogy a fejszét megszerezhesse.

Ugrádozás, hadonászás következett mindkét fél részéről. A skót rájött, nagyon fürgének kell lennie, hogy elkerülje a csapásokat, és bár jó néhányszor ledőfhetne volna a zulut, inkább az assagai élével próbálkozott, hátha átvághatja a férfi torkát. Egy ízben el is érte a zulu vállát, de a dárdahegy még a fekete bőrt sem sértette fel.

MacLeod hátáról már veríték csorgott. Mindketten lendületet vettek, aztán összezsúrtak. A skót eleresztette a dárdát, igyekezett elragadni a fejszét, sikertelenül. Fegyvertelenné vált. A vigyorgó zulu újult erővel támadott, a fiatalembernek kezeivel kellett védenie a csapásokat, számos sebet kapott közben.

A zulu egyre hajszolta. MacLeod oldalt lépett, gáncsot vetett. A fekete észrevette a cselt, és ugrott. Megfordult, nekilódult újból. MacLeod rávetette magát, a fejszéért másodszor is birkózás kezdődött. A zulu inas, mozgékony fenevad – kisiklott a skót szorításából.

MacLeod egyszerre a földön találta magát, már-már lesújtott rá a fejsze. Elrántotta fejét, a penge épp a füle mellett csapódott a földbe.

A fiatalember végső kétségbeesésében a maga fegyveréért rohant, felragadta, sarkon fordult, és a zulu mellkasába döfte.

Nagy sóhaj szállt fel a tömegből. Gatewayo talpra szökkent. Mindenszem MacLeod ellenfelére szegeződött.

A férfi előrebotorkált, szája tágra nyílt. Ujjaival az assagaihoz kapott, egy utolsó alázatos pillantást vetett királyává, azután a földre bukott, és mozdulatlanul hevert.

Nyilvánvalóan halott volt.

MacLeod döbbsen állt. Hát nem azt mondta Kastagir, hogy ez az ember halhatatlan?

Kastagir!

A skót körülnézett, de nem látta sehol, egészen addig nem, míg Cetewayo elé hurcolták: Az etiópiai ott állt a király mellett.

– Cetewayo úgy véli – kiáltotta Kastagir –, hogy jó harcos vagy. Csodál téged!

A király, mintegy megerősítésképpen, rábólintott.

– Nagyon köszönöm – felelte MacLeod gúnyosan. – Ezen a módon félórája is megölhettem volna, csak hát becsaptál. Azt hazudtad; halhatatlan a fickó!

– Vicceltem – mosolygott Kastagir, és noha a király nyilván nem értette a szavait; hevesen bólogatott; és zulu nyelven kiáltott valamit. Népe lelkesen helyeselt neki.

– Hisz tudod: mi, zuluk, nagy tréfamesterek vagyunk – mondta Kastagir.

MacLeodot ketrece felé vezették.

– Hé! – üvöltötte a skót. – A párviadalt megnyertem! Szabadon kell engedniük!

Kastagir a fejét rázta.

– Á, azt is csak kitaláltam! – rikoltotta kedélyesen.

Ezen az éjszakán, a sötétség leple alatt, kiszabadította ketrecéből a skótot, és elkalauzolta észak felé, ahol brit csapatok állomásoztak. MacLeod ekkor látta utoljára, persze a New York-i földalatti történetek előtt.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A rákövetkező verőfényes napon MacLeod elsétált a Central Park hídjához: Már messziről észrevette a korlátnak támaszkodó Kastagirt, aki éles szemmel figyelt, nincs-e a közelben a Kurgan. Ahogy maga mondta: semmi értelme egymással verekedniük, míg egyikük le nem győzi a vadembert.

– Jó napot, Kastagir! – köszönt rá MacLeod.

A fekete arcon feltűnt a mosoly.

– MacLeod! Örülök, hogy újra látlak... Miután tegnap éjjel elváltunk, épp arra gondoltam, száz éve nem láttalak!

A skót megragadta, megrázta a feléje nyújtott kezét.

– Legalább száz éve nem... És emlékezhetsz, mit műveltél velem akkor, te széltoló!

Kastagir felkacagott.

– Emlékszem én! Ide hallgass, nem járunk egyet?

– Dehogynem!

Kart karba fűzve lépkedtek, akár XIV. Lajos két. udvaronca a-Versailles-i palota parkjában.

– Hogy boldogultál? – érdeklődött MacLeod.

– Ó, egész jól. Pár év itt, pár év amott... Ilyen az életformám.

Mindketten nevettek.

– Most jut eszembe – szólt Kastagir. – Némi itókát hoztam! – Kaftánjába nyúlt, egy üveget kotort elő.

– Mi ez? – kérdezte Conner.

– Hát Bumm-bumm.

A skót a fejét ingatta. Kastagir kiábrándultnak tűnt.

– A magad fajta, nagy és erős férfinak nem szabad megijednie egy kis Bumm-bummtól!

De MacLeod jól tudta, hogy bármit fogad el Kastagirtól, tudnia kell, több lehet az pár korty italnál. Lehet valami tréfa, de lehet sokkal komolyabb trükk is. Nem akaródzott próbát tennie.

– Nem bízol bennem, MacLeod?

– Nem bízom én senkiben.

– Okosan teszed. Megpróbálhatnálak megmérgezni – nevetett Kastagir. – No, jó... – Azzal visszadugta az üveget kaftánja zsebébe.

Pár gyerek szaladt át kettejük közt. Eleresztették egymást, és nem is fogództak újra össze. Olykor a bozótos felé sandítottak mindketten, bár tudták, a Kurgan bolond lesz rájuk rontani, míg együtt vannak, amikor elintézheti őket egyenként is.

– Szóval itt a Gyülekező... – mondta Kastagir. – Lassan itt a végkifejlet ideje is, haver!

– Valóban? – MacLeod a négert fürkészte. – Gondolod, hogy mindenképpen folytatnunk kell? Kastagir elmosolyodott.

– Te is belefáradtál tán az életbe? Valamennyien átesünk ezen tudod-e? Elkövetkezik az idő, amikor már nem tartogat meglepetést az élet. Hiába az új és új felfedezések, a magunkfajta csak unatkozik tovább. Végignéztük a fejlődést a kardoktól az atomrakétákig. Semmi nem izgat minket többé. De mégis élni szeretnénk, igaz-e, MacLeod?

A skót rábólintott.

– Ezt nem értem az egészben! Fáraszt és undorít az egész, mégsem akaródzik megválni az élettől...

– Még többről van szó!

– Igaz. Minden tudásunkkal küzdünk, hogy megőrizzünk valamit, pedig nem is akarjuk igazán...

Kastagir nevetett.

– Pillanatnyilag tehát nem vagy szerelmes?

– Egyetlenegyszer voltam szerelmes életemben, ennyi elég nekem. Nem a szerelemből persze, hanem az elválásból. Nem kívánom újra átélni az elválást.

– Nem volt jó az asszonyod mellett?

– A feleségem volt, a mindenségem. Már csak felerészben élek önélküle.

Kastagir egy pillanatra elkomolyodott.

– Szóval így... Megértelek. Egy ízben magam is... – Ám nem akart egészen kitárulkozni MacLeod előtt. Egy darabig csendben sétáltak tovább. Körülöttük családok, egyedülálló alakok barangoltak, párok, csoportba verődött fiatalok, gyerekek és öregek nyüzsögtek. Nem tartoztak az ő világukba. Idegenek voltak ezek közt az emberek közt, nem születésük okán, hanem amiatt, ami valamikor azután történt velük.

Kastagir hátba vágta MacLeodot.

– Száz év múlt el! Azt hiszem, úgy százévente egyszer mindig összefutunk. Ez ám a rendszeresség, igaz-e, MacLeod?

– Az, rendszeresség... – hagyta helyben a skót.

– A zulu-epizód előtt Bostonban jártunk. A híres párbajod! Emlékszel?

MacLeod elmosolyodott.

– Partit rendeztünk-mondta Kastagir. – 1793-ban történt.

– Nyolcvanháromban, nem kilencvenháromban – helyesbítette a skót. – Persze részeg voltál.

Kastagir felemelte a mutatóujját.

– Ha jól emlékszem, te is, barátocskám! Én legalább elég józan maradtam ahhoz, hogy ne sértegessem egy hírhedt kardforgató feleségét!

– Csak azért történt, mert...

– Értem én! – vágta rá Kastagir.

MacLeod tudta, hogy az etiópiai valóban érti. Kastagir akkoriban valami keleti hercegnek adta ki magát, s egy alkalommal együtt báloztak egy bostoni bíró házában. A bor és a brandy meglehetősen bőven ömlött, s MacLeod egyszerre azon kapta magát, hogy a város első úriemberének – egy Bassett nevű gazdag hajótulajdonosnak – a neje a szerelmével üldözi.

A skót megtett minden tőle telhetőt, hogy szépszerével szabaduljon az asszonytól, de amikor Bassettné követte a hálósobába is; ahová bemenekült, mi több, vetkőzni kezdett, végül egy bizonyos néven nevezte. A nő elsápadt, kivágta, hogy Conner nem úriember, és elrohant a férjéért.

Mr. Bassett kesztyűvel a kezében lépett a hálósobába. MacLeodhoz lépett, és arcul csapta vele.

– Kard – mondta a skót, aki túl részeg volt ahhoz, hogy bármi egyebet kinyöggjön.

– Mikor?

– Nyomban.

– Hol?

– Helyben.

– Nem megfelelő. A bostoni mezőn.

– Rendben.

MacLeod valahogy kibotorkált oda, ahol a párbajt megbeszélték. Szekundánsai nem voltak, és kijelentette, hogy nincs is szüksége rájuk. Túl akart lenni a dolgon, hogy az eszméletvesztésig tovább ihasson, vagy hazamehessen ledőlni.

Bassett hozott magával orvost, két szekundánst meg az inasát, Hotchkisst. A párbajtörök is előkerültek, Bassett választott közülük.

– A nehezebb pengét ajánlom, Mr. Bassett! – tüsténkedett az inas.

– Én vívok, Hotchkiss, és nem maga! – felelt a gentleman türelmetlenül.

Próbára tette a fegyver erejét, hajlékonyságát. A szekundánsok megvizsgálták a talajt a vén tölgyfa alatt (bár ezerszer megvizsgálták már, hisz ez a hely hírhedt helyszínnek számított). Meggyőződván arról, hogy kötelességüknek-eleget tettek, jelt adtak Bassettnek és MacLeodnak, noha az utóbbi nemigen hederített rájuk. Egy mátyásmadarat figyelt, amely éppen ott ült a tölgyfa ágán. Conner igen szépnek találta a kelő nap fényében.

– Felkészült, uram? – szólt oda neki Bassett.

– Hogy? Micsoda?

– Nézzék meg, felkészült-e a félnótás... – szólt oda Bassett sóhajtvá szekundásainak.

Mr. Jones lépett Connerhez.

– Mr. Bassett tudni szeretné, Felkészült-e uram...

– Naná, hogy készen vagyok, uram! Én vagyok az, akit várakoztatnak!

– Volna szíves akkor felvenni a fegyverét? Odakínálták neki a megmaradt pengét, a kardot. A tört Bassett vette el.

– Védje magát!

A pengék összezsaptak. Mr. Bassett megvillant, MacLeod szívébe fájdalom nyilalt, ahogy a keskeny penge áthatolt rajta. (A fájdalmat valamelyest enyhítette a vérében oldott alkoholmennyiség!) A sértetlen gentleman elsétált a helyszínről.

MacLeod lerogyott, talpraállt, és ellenfele után kiáltott, aki már hátat fordított neki:

– Hé! Párbajozunk vagy nem?!

Bassett megtorpant, ámuldozva nézett vissza. Szekundánsai szintén meredten bámultak.

– Ó, istenem... – suttogta Hotchkiss. – Bizonyára elhibázta, Mr. Bassett!

– Biztosíthatom, Hotchkiss – sziszegte amaz –, hogy nem hibáztam el. Láttam, hogy a töröm a mellébe fúródik. Biztosan nem ért létfontosságú szervet: Meg kell hát tennem újra!

MacLeod előrebotorkált, hogy összemérje vele kardját. Parókája a szemére csúszott.

– Jézusom! – kiáltotta. – Megvakultam!

Mr. Bassett pengéje, simán és tisztán másodszor is átjárta a szívét. MacLeod a földre rogyott. Bassett sarkon fordult, hogy távozzon, a vért törölgette pengéjéről. MacLeod talpra állt. Hotchkiss felvisített. A szekundánsok elszedültek.

– Hé! – szólt a skót. – Mi lesz?!

Bassett indulatosan dobbantott.

Ismét előrelendült; és egyszer, kétszer, háromszor is MacLeod szívébe döfte törét. A skót mindannyiszor felbukott, de fel is tápáskodott megint.

– No, most aztán...

Bassett máshová irányozta a szúrásokat, minden kudarc után egyre idegesebb lett. Megharagudott Hotchkissra is, aki ott ugrándozott látómezeje peremén.

– Ez az, Mr. Bassett! Oda meg oda! Ó, jaj! Talpra állt megint, uram! Próbálja újra! Így! Nem, lejjebb! A bordák alá! Nagyszerű, uram! De nem! Nem használ, attól tartok...

Már a szekundánsok is elunták az öldöklést, mely még öldöklésnek se volt jó.

– Hagyja abba, uram! – kiáltott fel végül MacLeod. – Megkövetem önt. Elfáradtam, és ki is józanodtam kissé. Egyikünknek nyernie kell. Elnézését kérem, amiért himlőhelyes ribancnak neveztem a feleségét, és kívánok önnek jó napot...

Sarkon fordult, és elsétált onnét.

Hotchkiss kiragadta a pisztolyt az egyik szekundáns kezéből, és Bassett markába nyomta.

– Lője le, uram!

Bassett ügyet sem vetett rá, elhajította a vívótört.

– Muszáj lelőnie, uram! – erősködött Hotchkiss, gazdája körül ugrándozva. – Mielőtt lőtávolon kívülre ér!

– Hotchkiss, hagyja abba! Hagyjon békében, nagyon kérem!

De az inast nem lehetett leállítani. Ekkorra teljesen nekivadult már. Vérré szomjazott, MacLeod vérére. Hisz a gazdája rászolgált hogy végül kionthassa...

– Lője le, uram! Le kell lőnie!

– Hotchkiss, én istenemre... – mordult fel Bassett.

Hotchkiss egy darabon MacLeod után szaladt, úgy mutatta:

– A hátába, uram! Hamar! Lőjön! Lőjön!

Mr. Bassett ekkor csakugyan tüzelt, de a fájdalomkiáltást nem Conner, hanem az inas hallatta, aki a hátsójához kapott, úgy rohant, táncolt tovább a mezőn.

– Au, uram – vonított. – Uram, én...

– Az volt ám a párbaj! – mondta Kastagir. – Elmesélhetném az unokáimnak, ha már volnának unokáim...

– Ne beszélj a gyengéinkről, Kastagir, amikor az erőmre van szükségem!

– Hát ez mit jelent?

– Azt, hogy ez a mi halhatatlanságunk megfosztott bennünket a lehetőségtől, hogy egy sokkal hétköznapiabb módon váljunk halhatatlanokká. Lehetetlen utódot nemzenünk!

– Ezt fogod fel gyengeségként?

– Pontosan.

Egy darabig csendben folytatták útjukat, hirtelen rádöbbenek, hogy nem sok mondanivalójuk akad egymásnak száz esztendő után. Ennyi idő alatt túl kevés, avagy túl sok minden történt. Nem akadt mondanivalójuk többé. Felidéztek egy régi találkozást. Két régi találkozást, a párbajt is beleértve, s most nem mondhattak egymásnak semmi mást.

Némán kezet ráztak, s külön-külön indultak a park kijárat felé.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A Kurgan kedvelte a modern városokat. Csupa erőszak, lappangó, kitörni kész indulat feszítette valamennyit. Kedvelte az utcák lázas nyüzsgését, a New York-i utcákét különösképp. Itt minden a félszín közvetlen közelében zajlott. Ha fülelt, hallhatta a báros ezer meg ezer torokból feltörő, ezer- meg ezerhangú sikolyát. Érezhette a feszültséget a levegőben. Érzékelhette, hogy a feszültség, bármely pillanatban kipattanhat. A csillogó külsőségek mögött mindig ott lappangott a kétségbeesés. A részegek, akik olykor-olykor megsejtenek valamit a mélyebben fortyogó indulatokból, megkísérlik néha figyelmeztetni a többieket, de a kutya se hederít rájuk. Az emberek úgy gondolják, az ő kezükben a gyeplő. Aztán ha nagy néha történik valami – például pár nyakazás –, kiderül, hogy mégsem. Ilyenkor a hétköznapi, csendes pánik hisztériára vált.

Az Ansonia Szálló halljában egy kereskedelmi ügynök beszélgetett Kennyvel. A pulton halomban heverték a megnyomorgatott sörösdobozok.

– Mi a francot csinálnak ilyenkor a zsaruk?

– Az! – erősítette Kenny, és úgy nyomta össze a következő dobozt, mintha ujjnyi vastag acél, nem papírvékony alumíniumlemez lett volna. Kenny azt képzelte, ő az egyik legkeményebb fickó a környéken.

– ...Így fest a napokban New York közérzete – szavalt a tudósító. – Dühös város ez, ott vergődik a félelem szorításában! A rendőrség folytatja a nyomozást, egy sor ígéretes nyomon. Egy Fejvadász-Forródrót áll mindazok rendelkezésére, akik netán...

– Egy sor ígéretes nyom! – kiáltott fel a kereskedelmi ügynök. – Azok az alakok nem találnák meg a saját töküket se!

– Van nekik egyáltalán? – morogta Kenny. – Nem is tudtam.

A Kurgan párbeszédük legnagyobb részét jól hallotta szobája vécépapírvékony falán át. Most kilépett, bevágta az ajtót. Szokás szerint ócska fekete bőrruháját viselte. A kard már a kocsiban volt. A mai éjszaka a fejvadászoké...

Szobája kulcsát Kenny pultjára hajította.

– Hé, Rockefeller – szólt oda neki a srác lustán. – Remélem, jól megvoltál ma Cukival! Azt mondta, múlt éjjel kicsit... hm, furán viselkedtél!

A kereskedelmi ügynök felhorkant, kortyolt söréből.

A Kurgan megtorpant, megfordult az ajtóban. A szétnyomkodott sörösdobozokra meredt. Egy acél hamutálca hevert mellettük, ezt kapta fel, és egyik kezével a dobozokhoz hasonlóra nyomorgatta. A halom tetejére dobta; Kenny és társa mereven bámultak.

A Kurgan a pulton áthajolva Kennyhez fordult.

– Sose szólj többet hozzám!

– Nézze... – hápogott a srác. – Nem akartam én...

A Kurgan átnyúlt a pulton, és galléron ragadta, felemelte a levegőbe. – Nem figyelsz, Kenny! Soha többé ne szólj hozzám!

Kenny bölcsen hallgatott. Fuldokolt már.

– Megértetted? – suttogta az óriás.

– Meg...

– Az a jó! – sziszegte a Kurgan, és talpra állította. Ekkorra a kereskedelmi ügynök felszívódott már, a jelenet egyetlen szemtanúja a bejáratnál üldögélő öreg mólés volt. A Kurgan elcsörtetett mellette. Kenny utána bámult. Mikor az óriás hallótávolságon kívülre ért, utánabömbölte:

– Remélem, a te fejedet is lenyiszálják, te valag!

A vén mólés felröhögött.

– Pofa be! – ordított rá Kenny.

– Bármit megteszek önér' Mr....

– Kuss! – bömbölt Kenny, és öklével verte a pultok. A sörösdobozok szétrepültek, néhány a padlóra hullott.

– Kemény fiú – bólogatott az öreg néger. – Kemény fiú...

Az idő tájt, mikor a Kurgan elhagyta a szállót, egy kocsi cirkált már New York utcáin. Csomagtartójában három Remington gépkarabély, négy vadászkés, egy 1911-es automata Colt, hét teli tár, meg egy Harrington-Richardson 32-es, visszarúgásmentes vadászpuska lapult.

Az első utasülésen egy Schmeisser MP-40-es félautomata gépfegyver hevert, mellette egy 303-as lövedékekkel teli harminckettes banántár, plusz egy másik a kesztyűtartóban. A kazettás magnó vietnami harci indulókat harsogott, s a sofőr együtt zümmögött vele a maga-ingerlékeny módján.

Kirk Matunasnak hívták, és széltiben ismerték, mint fegyverbuzit. Vietnami veterán volt, aki éppolyan veszedelmesnek minősítette a New York-i utcákat, mint az ázsiai őserdőt, ahol valaha küzdött. Úgy találta, egy italbolti látogatás éppoly kockázatos, mint egy hosszú járőrözés a Vietkong területén. Tizenhétszer nézte meg a Rambót, ötször rágta végig a Fullajtárokat; kedvenc nótája a Viszlát, Saigon volt, Billy Joeltől.

– Az ember sose lehet elég óvatos – mondogatta barátainak, szomszédainak és barátnőinek. – Ebben a városban védekezned köll! Itt mindennap ölnek...

Kirk Matunas éppolyan üldözési mániás volt, mint egy rókafermon élő nyúl.

Gyanakodva méregette a járókelőket, amint végigszáguldott a nyálkásra ázott, az átvonult eső után csillogó, szűk utcákon. Még az a kis öregasszony is kézigránátot dugdoshat a macskaeledel között papírzacskójában... Az ember sosem lehet elég óvatos!

Egy sor kurva mellett húzott most el, az öklét rázta feléjük. Odaát Saigonban olyan ajándékot kapott egy kurvától, amelytől még a penicillinkúra ellenére is alig szabadult.

Egy sikátor mellett haladt el, besandított.

A sötétség mélyén megvillant valami.

Mi a fene lehet ez...?

Matunas fékezett, rükcvercbe kapcsolt.

Visszatolatott, és kikapcsolta a magnót.

Bebámult a sikátorba. Két alak küzdött ott, s amint Matunas letekerte az ablakot, meghallotta mordulásait meg a fémnek csapódó fém csendüléseit.

– Itt történik valami... – mormolta Kirk.

Felragadta a Schmeissert, és kiszállt a kocsiból. A kiképzés napjainak szellemében cikcakkban futott keresztül az úton, és meglapult a saroknál...

A sikátorban két férfi karddal harcolt. Egy néger meg egy nagydarab fehér. Matunas látta, hogyan csillámlanak a pengék egy szemközti neonreklám fényében:

Kardok? Ez mi a fene? Darabokra akarják tán, metélni egymást?

Matunas kísértést érzett, hogy visszamenjen egy komolyabb fegyverért, de-aztán úgy döntött, nem teszi. A géppisztoly épp elég lesz.

– Jobban teszik, ha nem kezdenek velem! – sziszegte maga elé. – Kettéfűrészelem a rohadékokat! Szíjat hasítok a hátukból. Majd jól meg...

Elakadt a szava, amint az egyik fegyveres a másik gyomrába rúgott, és belemetszett ellenfele bal karjába. Bár a küzdelem nem maradt abba, Matunas pár szemétkuka mögé vetődött, hogy jobban áttekinthesse a terepet.

A vívók egyike egy tűzlétrát talált el, a záporozó szikrák egy pillanatra bevilágították a helyszínt.

– Jézusom! – suttogta Matunas. Előbb arra gondolt, hogy ez a két alak bolondja az önvédelmi sportnak. Melyik is a legkeményebb? A kendo? Lehet, hogy csak gyakorlás az egész... De látta, hogy megsebzik egymást, tehát nem erről van szó... Komolyan gondolják! Beavatkozzon, és a legközelebbi rendőrhöz cipelje őket? Bármiert verekednek is, az amerikaiak nem így intézik az ügyeiket. Az importált harcmodor bosszantotta Matunast. A hazai módszereket részesítette előnyben. Mi rossz van egy lendületes orrbavágásban? Ha pedig valakinek tartós sérülést akar okozni az ember, miért nem puffantja le az illetőt? Ez az ugrándozás, kézzel pofozkodás, mezítlásbas rugdosódás, bot- és kardvívás a buzeránsoknak való.

– Oké, tengerész! – mormolta magában. – Ennek fele se tréfa! Gyerünk!

Szinte megbénította az összecsapó kardok látványa. A küzdők néma elszántsággal igyekeztek felaprítani egymást. Lábmunkájuk és fegyverforgató tudományuk egyaránt csodálatos volt, már amennyire Matunas filmélményei alapján megítélhette. Hallotta, hogyan füttyölnek a keskeny acélpengék, a neonreklám tükröződő fénye elvakította.

– Mi a francot csinálnak?! – üvöltött fel hirtelen.

Nem kapott választ.

– Hogyan? Jobban tennék, ha felelnének!

Semmi válasz. A harc folytatódott.

– Utoljára kérdezem...

Rá se hederítettek.

Miközben Matunas üvöltözött, észrevette, hogy az egyik fegyveres fáradni kezd. A néger. Háromszor vagy négyszer lecsapott ellenfelére, aztán megingani látszott. A nagydarab fehér pali diadalmasat rikoltott, előrelendült, feje fölé emelte roppant pallosát.

– Várjon! – ordította Matunas.

A penge azonban alázúdult már. Átvágta a néger férfi nyakát. A fej megingott, azután nagy csattanással a kukák közé zuhant. A szemébe gördült pár rothadó zöldséggel teli, széthasadt doboz mellett.

– Uramisten! – sikoltotta Matunas.

Gyomra felkavarodott, a rosszullétet együtt küzdötte le a feltámadó rémülettel. Az életben maradt fegyveres rábámult odabentről. Matunas felállt, hátrált pár lépést. Felemelte a géppisztolyt, és kioldotta a biztonsági reteszt.

– Hé, te! – mordult rá a gyilkos. – Gyere!

– Az anyád úristenit! – hörögte Matunas, és meghúzta a ravaszt. Percenként 500-as tempóban golyók süvítettek a sikátor mélyébe. Matunas nem egész négy másodperc alatt ürítette ki a 32-es tárat. Gyakorlatilag minden lövedék eltalálta valahol a nagydarab fickót. A gyilkos megingott az ólompörölyök csapásai alatt.

– Nesze! – kiáltotta Matunas izgatottan.

A sikátor bejáratánál emberek tünedeztek fel.

A szemtanúk nem mindig azt látják, ami valóban történik. Mikor valami rendkívüli megy végbe, az agy megtagadja annak tudomásulvételét, ami ott zajlik a szemek előtt; azt fogadja el, amit valós és pontos képnek vél. Az agy olyan szerv, melyet az elvárható dolgok felfogására kondicionáltak. Lázás izgalmaiban azután Matunas is azt látta, amit látni akart. A huszonöt darab 303-astól átluggatott, nagydarab férfit látta a földre zuhanni, mozdulatlanul heverni korábbi ellenfele, fejetlen áldozata mellett. Ezt látta Matunas, aki nyomban ezután nekiindult, hogy szemügyre vegye az esetet.

Aztán valaki elállta az útját.

A børszerelésbe öltözött nagydarab férfi volt az, pallossal a kezében.

Matunas a földre meredt. Csak egy tetem hevert ott. A veterán megrázta a fejét. Valami rendkívüli történik körülötte...!

– Meg kellett volna halnod! – suttogta az útjában álló óriásnak.

– Tudom – mosolygott az. – Kiábrándító, mi?

– De hát hogy a fenébe lehet ez?! Megspékeltelek ólommal!

– Elügyetlenkedted – mosolygott az óriás.

Matunas a néger teteméhez ment.

– Hát ez kicsoda?

– Kastagir. Kastagir volt.

Matunas még mindig nem értette a dolgot. Megfordult, hogy tovább kérdezősködjön, mikor valami furcsát érzett a gyomrában. Lepillantva látta, hogy a nagydarab fickó kardja beleszaladt. Az óriás még mindig mosolygott rá. Matunas, amint a fájdalom a tudatáig hatolt s fellángolt, elejtette géppisztolyát.

– Hé... – nyögte: Megragadta a pengét, és megpróbálta kihúzni, ám a másik férfi egyre befelé taszította. Matunas érezte, hogy a: kard éle az ujjait is felhasítja.

A sikátor bejárata felől sikolyok, kiáltások visszhangzottak, de senki nem sietett Matunas segítségére. Az emberek mintha valami véres melodrámat bámultak volna, eszükbe se jutott, hogy a színészeket megzavarják.

– Ez a tiéd! – rikoltotta az óriás.

Matunas érezte, hogy a nagydarab ember magasan a feje fölé emeli, mint valami megszigonyozott halat. A fájdalom elviselhetetlen volt. Igyekezett elkerülni, hogy még lejjebb csússzék a pengén, de pillanatonként elveszítette, majd visszanyerte eszméletét.

A sikátor túlsó végéből ismét sikolyok szálltak.

– Ereszd el, te mocskok! – ordította valaki:

Az óriás Matunas szemébe nézett.

– Azt akarják, hogy letegyelek. Hát nem kedves tőlük?

Matunas csak nyögött. Lábai lánogni érezte. Szeme előtt fények villództak. Agya nem uralta teste többi részét.

Aztán megérezte, hogy repül. Néhány szeméttel teli kartondoboznak vágódott jókora puffanással, a sikátor fala mellett. Gyomrára tapintott, észrevette, hogy kikandikál valami a trikójából. Visszatolta, hátha a bele az...

E pillanatban a neonreklámok sikátorszeme felrobbantak, üvegtörmelékkel hintették be a bámészkodókat. A fényreklámok mögötti ablakok betörték, a cserepek aláhullottak az utcára. Valahol elől a levegőbe repült egy kanálisfedő, mint valami rakéta; s forgott, akár egy felpöccintett érme.

A pallossal felfegyverzett óriás üvöltött.

– Dögölj meg, te szemét! – hörögte Matunas, remélve, hogy prédája megkapja végre a magáét.

A sikátor falai mentén villámok cikáztak, megmegperzselték a nedves téglákat. További fényreklámok robbantak szét. A közelben működésbe lépett, dobogni kezdett egy áramfejlesztő. Utóbb felrobbant az is.

– EZ AZ! – rikoltotta az óriás.

Egy kiszolgált kocsí motorja szikrákat lövellt a hűtőn át, akárha lövedékeket hajított volna valaki tűzbe. Ezután úgy tetszett, az óriás összeszedi magát. Leengedte a kezét, és futásnak eredt a sikátor kijárata felé. Az emberek igyekeztek kitérni előle, kiabáltak és sikoltoztak.

A Kurgant Kastagir elpusztítása új erővel töltötte el. Egyetlen ellenfele maradt csupán: MacLeod. A díj karnyújtásnyira rémlett. Még egy lépés, egy gyors fővétel, és a díj az ölébe hull.

Félrelökdöste a sikátor bejáratánál nyüzsgőket.

– El az utamból! – hörögte.

A báméskodók nem ellenkeztek. Mihelyt kardját megpillantották, egymás sarkára hágtak igyekezetükben, hogy utat nyissanak neki.

Odébb az úton egy idős pár kocsija vesztegelt: a férfi meg az asszony kukucskálni próbált a tömeg feje felett, hogy megtudja, mi történik. A távolból szirénabőgés hallatszott. A Kurgan úgy döntött, haladéktalanul eltűnik a tett színhelyéről.

A kocsihoz lépett, megragadta és leszakította a vászontetőt. Két rémült arc bámult fel rá.

– Mi folyik ott, fiatalember? – érdeklődött az asszony remegő hangon.

– Hogy mi folyik? Épp most vágtam le egy alak fejét, ennyi az egész! – Kardjával feléjük bökdösött.

– Jaj nekem... – nyögte az idős férfi, még mindig a volánt markolva. – Gondolom azt kívánja, hogy elvigyem innét!

– Mondhatjuk így is. De vezetni én akarok! – mondta a Kurgan. Benyúlt a kocsiba, galléron ragadta az idős férfit, kiemelte a vezetőülésből. Átpenderítette a fején, és a tömegbe hajította. Az emberek úgy dőltek, akár a tekebábuk.

A Kurgan a volán mögé pattant. A motor járt még: Az óriás most az elhúzódozó kis öregasszony felé fordult.

– Gyerünk, Muter! – rikoltotta önfeledten, azzal kilőtt a járda mellől. Az asszony felsikoltott.

Az öregember feltápáskodott közben, loholni kezdett a kocs után.

– Hová viszi a feleségemet?! – kiáltotta:

Az öregasszony felállt az utasülésen, a szélvédő peremét markolta.

– Segíts, papa, segíts! – kérlelte férjét: – Papa, segítség!

Rémületében átmászott a szélvédőn, ki a kocs hűtőjére. A Kurgan röhögött, és kanyarogni kezdett. Az öregasszony lába megcsúszott: most mindkét kezével markolta a szélvédő peremét, ide-oda lendült, mint az ablaktörő lapát. Mindvégig sikoltozott.

Körülbelül egy kilométer után a Kurgan megállt, levakarta a motorháztetőről a hisztérikus asszonyt, és folytatta útját.

Mielőtt visszatért a szállodába, megszabadult a kocsitól. A kardot darabokra szedte, s bőrzekéje különféle zsebeibe rejtette. Egy bárba ment, és itallal a kezében nézte a tévét. A képernyőn a rendőrök serénykedtek. A, kamera épp Kastagir fejétlen testére koncentrált.

A csapos, aki épp egy poharat törölgetett, mozdulatlanra dermedt.

– Uramisten ezt nézze meg! – mondta. – Rókázni köll tőle, nem?

– Rókázzon nyugodtan! – javasolta a Kurgan. – Én iszom még egyet.

– Annak az ipsének nincs feje! Mit gondol, megtalálták má'?

– Vodkát! Duplán! Jég nélkül!

A csapos kiszolgálta, de a szemét le nem vette volna a képernyőről.

– Nem találják a fejet...

– A gajdeszba gurult, ott a túloldalon – mormolta a Kurgan. – Nem lehet látni, mert egészen fekete, a víz meg olajos.

– Aha! – kiáltotta a csapos. Megtalálták egy tócsában, és úgy néz ki...

Elfordult a készüléktől.

– Ah! Ma éjszakára elég lesz. Azt hiszem, most az egyszer nekem is jól jönne egy fél deci erős!

– Fizessen egyet magának! – mondta a Kurgan.

A csapos megsértődött.

- Senkitől se kérem, hogy fizessen nekem!
- Úgy a jó, mert elég csóró vagyok.
- Kíváncsi lennék, elkapják-e a tettest.
- Soha – mondta a Kurgan:

A képernyőn a tudósító arca tűnt fel. Gallérja felhajtva meredezett, bizonyítandó, hogy a kabát gazdája jó és rossz időben egyaránt a terepre siet, hogy hírekkel láthassa el közönségét. Mikrofonját egészen magához szorította.

– Végezetül: az elkövető személyleírása a rendőrség szerint. Harmincas évei elején, járó, magas termetű kaukázusi férfi, a szemtanúk szerint úgy egy kilencvenöt magas. Haja, szeme sötét. Mondják, hatalmas fehér heg van a torkán, amiből...

A Kurgan megérintette a forradást azon a helyen, ahol Ramírez pengéje legalább harmadáig átvágta a nyakát.

A csapos most rábámult; összehúzta szemét, úgy erőlködött; hogy jobban lásson a gyér fényben.

A Kurgan saját feje búbjára mutatott.

– Fekete haj.

Aztán a torkára bökött.

– Randa sebhely.

A csapos az ajtó felé pillantott, mintha árra számított, abban reménykedett volna, hogy bejön valaki. A bár a Kurgant leszámítva néptelen volt.

– Beztos egy csomó emberre ráillik a leírás – nyögte ki a csapos. – Maga Vietnamban harcolt? Ismerek egy fickót, neki maradt egy ilyen sebhelye Vietnamból. Egyszer egy gook...

– Sose voltam Vietnamban – rázta fejét a Kurgan.

– Akkor hát autóbaleset érte? – kérdezte a csapos, aki érezte, nem ejtheti a témát, ha már idáig eljutottak.

– Nem volt autóbalesetem.

– A fenébe! – mondta a csapos. – Én csak a magam dolgával törődök. Kit érdekel, van-e forradás egy fickón vagy nincs.

– Vodka! Jég nélkül! – ismételte a Kurgan.

– Már is adom, uram! – Az italt töltő kéz remegett.

A Kurgan lassan kortyolta az italát, emlékezetébe idézte a borkereskedőt, akit valaha megfojtott egy athéni utcán. Az az alak túl feltűnően bámulta az arcát. De mit számít ez most már? A díj és öközte mindössze egyetlen ember áll...

– Kér még valamit, hav... ízé, uram? – érdeklődött a csapos.

– Ha igen, majd szólok.

– Jó.

– És ne nyúljon a telefonhoz.

– Nem akartam én fölhívni senkit se...

– Akkor se, ha csöng.

– Igen, uram!

A Kurgan felhajtotta a vodkát. Pocsék volt. Valami amerikai gyártmány lehet, nem kétséges. Rendes körülmények közt még a kardját se tisztogatná vele, nemhogy meginná.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Miután a karddal hadonászó nagydarab csirkefogó eltűnt, az emberek felbátorodva merészkedtek a sikátorba, hogy szemügyre vegyék a maradványokat. A fejetlen fest átmeneti izgalmat jelentett, de ennél

sokkal érdekesebb volt, hogy az a pali, akit kardhegyre tűzve odébb penderítettek, még mindig élt.

A rendőrséggel együtt végül megérkeztek a mentők is, Matunast a Belle Vue Kórházba szállították. A rendcsinálás Walter Bedsoe-ra és Frank Moranra maradt.

Frank az orvos mellett maradt, míg az futólag megvizsgálta a tetemet.

– Hamar el kéne kapni ezt az eszelőst – mondta Bedsoe-nak. A polgármester beleőrül a dologba!

– Legalább most megnézhetnék maguknak a tanúk! – Aha! Képzelem... Szereztél személyleírást? Bedsoe, aki kifaggatott néhány embert a sikátor bejáratánál, így válaszolt:

– Egen. Egyet-kettőt. Ellentmondásosakat; tudod...

Moran csakugyan tudta. Az emberek mindig azt mondják, ami szerintük az igazságnak, megfelel, de gyakorta olyan mély hatást tesz rájuk maga a bűntény, hogy a részletek ott vesznek a kiontott vér tengerében.

– Mit tudunk az áldozatról? – kérdezte Bedsoe-t.

– Melyikről?

– Arról, amelyik alig áll a lábán – felelte Moran gunyorosan.

– Külföldi. Az útlevelét megtalálták a zsebében. Kastagirnak hívták. Csádból jött.

– Hol a francban van az a Csád?

– Afrikában.

Moran megdörzsölte a szemét.

– Ezek az alakok a világ minden tájáról idegyűlnek! Mintha direkt azért repülnének New Yorkba, hogy itt valaki a fejüket vegye... Bár sejteném, mi folyik itt!

– A másik fickó, az, aki megsebesült, amerikai... – vágta ki Bedsoe, mintha nemzeti büszkeségét táplálta volna, hogy legalább az áldozatok egyike tősgyökeres helybéli.

– Beszélhetünk vele?

– Kardot, döftek a gyomrába, de túlélte. Pár óra múlva, ha átesett a műtéten, majd kikérdezzük...

Azzal Bedsoe elindult, hogy visszabújjon hideg ágyába, Frank Moran meg hazament a feleségéhez. Az asszony ébren várta külvárosi lakásukon.

– Te vagy az, Frank?

– Én...

Az asszony ezt a kérdést minden alkalommal feltette, és Moran eltöprengett, vajon ki más tévedhetne be ide, akinek kulcsa is van. Egyszer elváltoztatott hangon válaszolt: "Nem, besurranó tolvaj vagyok!", de Alice nem találta viccesnek a dolgot.

Bement a nappaliba, ahol felesége a tévét nézte.

– Kérsz egy csészekávét?

– Kérek. A vacsorád a celofánban van, kint a konyhaasztalon: Salátát csináltam.

– Nagyszerű... A gyerekek alszanak?

– Igen. Pont most hallottam a hírekben... Még egy lefejezés.

Moran levette a nyakkendőjét, kimerülten kigombolta a gallérját.

– Egen. De most jutunk valamire végre. Vannak szemtanúk.

A konyhába ment, behozta a kávé meg a vacsoráját. Leült a szőnyegre az asszony lábához, hátát a karosszék lábtámaszának vetette. Alice a nyakát masszírozta.

– Ez. klassz... – nyögte Moran. – Igazán klassz. Szegény öreg Walter. Láttam rajta, hogy semmi kedve hazamenni. Nem lehet könnyű egyedül élni az ő korában...

– Azt hittem, még mindig Brenda Wyattra hajt – mondta az asszony.

– Próbálkozott egy darabig. De Brenda túl jó a mi Wattunkhoz.

– Neked – mondta Alice – legalább egy náladnál előkelőbb nőt sikerült megszerezned.

Frank felfelé mosolygott.

– Egen, de én mindig szerencsés flótás voltam. Watt vesztes. Túlságosan is igyekszik.

– Hát te nem próbálkoztál? – mosolygott vissza az asszony.

– Dehogynem, csak hogy én jóképű disznó voltam ám akkor! Nem tudtál ellenállni nekem. A külsőm kiegyenlítette az osztálykülönbséget...

Az asszony kupán vágta.

Másnap reggel Moran és Bedsoe felkeresték a sebesültet a Belle Vue Kórházban. Miközben végighaladtak a folyosón, Moran Waltert faggatta:

– Szóval, mit tudunk erről a Matunas nevű alakról? Kábítószeres?

– Nem – felelte Bedsoe. – A túlélés a szenvedélye. – Hát ez meg mit akar jelenteni?

– Hát, tudod hogy van az; rajong a fegyverekért. Tengerészgyalogosként szolgált, izé... Vietnamban.

Beszéltem a volt parancsnokával. Azt mondta, a pali egy kicsit... izé, paranoid, de jó kommandós. Moran megtorpant.

– Egy lökött fegyvermániakus! Az istenit!

– Tudod; Frank, ő az egyetlen ilyen emberünk!

– Remélem is... Mi volt a kocsijában?

Bedsoe felsorolta, milyen fegyvereket találtak Matunas kocsijának csomagtartójában és egyéb zugaiban.

– De sok hasznukat nem vette, ugye? – Moran fütytyentett. – És az a flinta, amit a sikátorban találtunk?

– Azzal tüzelt. Egy egész tárrá valót, harminckettőt lőtt ki. Jó néhány hüvelyt megtaláltunk.

– Gyerünk, beszéljünk el a fickóval!

Beléptek a külön szobába, ahol Matunas feküdt. A fejevadász arca térsztaszínű volt, tekintetében tompán pislákol a fájdalom. A seb nyilván még az érzéstelenítők hatása alatt is kínozza. Halványan a zsarukra mosolygott. Ezek voltak csak a nekivaló figurák...

– Hogy érzed magad, haver? – érdeklődött Moran.

– Elég jól – hangzott az erőtlen válasz. – Ahhoz képest, hogy másfél méternyi acélt toltak át a gyomromon...

Moran bólintott.

– Ide süss... Láttad a palit, aki megsebesített?

– Naná! Olyan közelről, ahogy most téged látlak!

Moran a zsebébe nyúlt, és előhúzta Russel Nash fényképét. Odatartotta Matunas elé.

– Ez volt az?

– Viccelsz? – kérdezte Matunas.

– Ő volt? – erősködött Moran. Elkedvetlenedett, és amikor Matunas nemmel felelt, tudta, hogy Nash megint kicsúszik a hálóból.

"A Fenébe is – gondolta. – Olyan biztos voltam benne, hogy ő az emberünk!"

Tett még egy próbát.

– Ne tréfálj, Matunas! Abban a sikátorban tök sötét volt. Nem tévedsz?

– Ide figyelj! – nyögte Matunas. – Az a gané ki akart nyírni! Volt időm, hogy megnézzem a pofáját, mégpedig rengeteg. Kinyúlhattam volna, megérintheztem volna azt az istenverte pofáját! Sose felejttem el...

– Folytasd!

– Volt egy sebhely a nyakán. Kétujjnyi vastag. A ti emberetek milyen magas?

– Száznyolcvan, száznyolcvanöt.

– Ez a gané megvolt vagy két méter! Akkora volt, mint az Empire, State Building! Olyan volt, mint egy

mesebeli óriás, és... nem is lehetett igazi ember. Megspékeltem 303-asokkal, ez meg csak röhögött rajtam!

– Lelombozó lehetett.

– Az hát. Van egy Schmeisserem. Van egy kötegre való puskám. Van annyi pisztolyom meg lőszerem, hogy a fülemen jön ki. Mégse Mehetek biztonságban. Nem t'om megvédeni magam. Hogy a francba védekezhetnék, ha az ilyenek nem hajlandók fölfordulni?

– Nyugi! – intette Moran az ordító Matunast.

– Az a piszok gané! Felkelt, pedig annyi ólmot kapott, amennyi egy orrszarvút is földhöz vert volna!

– Ide figyelj! – mondta Moran. – Gondolod, hogy boldogulnátok valamelyik rajzolókkal?

Matunas megnyugodott kissé.

– Igen, persze, persze...

– Talán meg tudnátok csinálni ennek az alaknak a fantomképét!

– Persze... Ide hallgass, tudom, hogy azt hiszitek, bolond vagyok. Ezért nem mondtam el eddig, ami azután történt...

– Mi történt azután?

Matunas beszámolt a felrobbanó neonreklámokról, a téglafalakat romba döntő villámokról.

– Hülyén hangzik, mi?

– Akadnak beszámolók – mondta Bedsoe –, amelyek megérősítik ezt. És ott vannak a tárgyi bizonyítékok: a felrobbant fénycsövek. Ámbár lehet, hogy ezeknek semmi közük a dologhoz.

– Egy francot nincsen! – tört ki Matunas. – Látszott a fickó pofáján, hogy élvezi a dolgot! Úgy nézett ki, hogy kifejezetten jólesik neki!

– Ennyi? Ez minden?

– Ez ám...

Moran és Bedsoe kiment, végigsétált a folyosón.

– Úgy látszik – mondta Walt –, egy lépéssel megint hátrébb kullogunk.

Moran biccentett.

– Hanem ide figyelj! Ha megjön a sajtó, egy szemtanúnk van; semmi több! Egy szót se kardpárbajról, se a paliról, aki fénylik a sötétben, a hétszentségit neki!

– Oké, Frank...

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Brenda Wyatt másfél napot töltött a számítógépteremben néhány barátjával. Együtt igyekeztek kideríteni, honnét származik Mr. Russel Nash. A lány mindössze annyiival lett okosabb, hogy Mr. Nash – az, akinek a férfi mondta magát – rég halott. Nyomban születése után halt meg... Ezek szerint mégis MacLeod a férfi valódi neve!

A számítógépek adta végeredmény különféle lehetőségeket vetélt fel. Brenda agyán átfutott, hogy MacLeod esetleg mégis régebben létezik az elvárhatónál, de nyomban el is vetette ezt a képtelen teóriát. Az emberek még száz évig se igen élnek, márpedig Nash nem öregember. Valami okból titkolja kilétét, ennyi elegendő. Az emberek ezer és egy okból titkolhatják kilétüket, akkor is, ha nem bűnözők.

Brenda döntött: a hétvégén meglátogatja apja. Péntek este gépre is szállt, s Miamiba repült.

Érkezésekor tombolt a kánikula. Taxiba ült, az üdülősoron álló bungalóhoz hajtatott.

Az öreg a tornácon ült, egy horgászorsóval babrált.

– Brenda? – Az inas, ősz férfi felpattant, karjába kapta a lányt, – Mit keresd idelent? Miért nem értesítettél?

– Nem is tudom... – tűnődött a lány. – Meg akartalak lepni, papa... Jól nézel ki! Lesültél!

Apja becipelte bőröndjét a szűnyoghálós ajtón, letette a nappaliban. Mindkettőjüknek töltött a friss

narancsléből.

– Lezuhanyoznál, kicsim? – kérdezte.

– Nem, megvagyok anélkül. Kiülhetnék megint a tornácra?

– Persze!

Kimentek hát, és letelepedtek, a kikötőben horgonyzó hajókat, jachtokat nézték, narancsléjüket kortyolgatták csendben.

– Most pedig – szólalt meg az öreg – elárulod végre, miért tetted meg ezt a hosszú utat? De nehogy családi érzésekről kezdj süketelni nekem!

Áthatóan kék szemével a lányt fürkészte. Brenda szólni akart, de nem tudta, mit mondjon. Még magának se vallott be semmit.

– Megismerkedtem egy férfival – mondta végül. Az öreg óras elmosolyodott.

– Aha! Egy férfival!

– Csakhogy különös ember...

– Eleinte mind annak látszik – kuncogott az öreg. – Miután jobban megismeritek őket, kiderül persze, hogy elég mindennapiak!

– Nem, papa... Ezt nem értheted. Nem homályosult el a szemem. Ez valóban különös ember. Lehet, hogy belekeveredett egy gyilkosságba. Esetleg kettőbe. Álnevet használ. Valami titokzatosság lappang körülötte, körülengi, mint a montanai por... Folyton új dolgok derülnek ki róla... Mintha valami furcsa összeesküvésnek volna a részese. És mégis, valami azt súgja, hogy megbízhatok benne!

Az öreg pipára gyújtott, hátradőlt nádfonatú székében. A bútordarab megreccsent a súlya alatt. Az esti rovarok gyülekeztek már, felhőkbe verődtek. A pipafüst valamelyest távolabb kényszerítene őket.

– Meglehet, hogy pillanatnyilag az ösztöneidet is az érzelmeid befolyásolják. A szerelemben nem szabad megbízni, Brenda!

– Nem mondtam, hogy szeretem!

– Nekem nagyon úgy tűnik!

Brenda átgondolta ezt a lehetőséget.

– Nos, bárhogyan legyen is, nem hinném, hogy ez eltorzítaná a képet! Azóta érzem ezt az ösztönös bizalmat iránta, hogy először találkoztunk. És ha most szeretem is, akkor még aligha szerettem! Érzem, jó szándékú ember, aki olyasmibe keveredett, amiből képtelen kilábolni. Legalábbis egyelőre.

Az öreg kifújta a dohányfüstöt.

– Ha tőlem akarsz tanácsot, lányom, rossz helyre jöttél. Az én ösztöneim azt súgják, tartsd magad távol attól az alaktól. Maradj tőle jó messze! Az oltalmazó atya beszél belőlem ilyenkor. Se a végzet, se a szerelem nem érdekel, amíg a lányomat biztonságban tudhatom. Nem hiszem, hogy érdemes kockáztatni olyasvalamiért, mint a szerelem! Elég nagy baj, ha két ember igazán jól kiismeri egymást. És ha nem jön össze a dolog, tudod, jókora a valószínűsége annak, hogy legalább az egyikük pizokalak, akkor mi van?

A lány elmosolyodott.

– Ugyan, papa! Te akkor is elvettél volna anyát, ha a hun Attila húga lett volna!

– És ilyen sógorral a családomban aligha kellett volna üzletet nyitnom!

Mindketten nevettek, azután Brenda bement, hogy kávé készítsen. Mikor újra kijött, apja épp az újságot böngészte. A kifutófiú hozta neki, míg a lány a konyhában időzött.

– Akadnak ebben országos hírek? – kérdezte Brenda, miközben letette a tálcát.

– Naná! Itt közlik annak a fickónak a fantomképét, aki fejeket vagdos le nálatok... Micsoda ügy! Egy örült fejszés kódorog New Yorkban, és a te rendőr haverjaid képtelenek a...

Brenda kikapta a kezéből az újságot.

– Hé! – kiáltott fel az öreg. – Ez igencsak rossz modorra vall, ifjú hölgyem! Nem vagy még elég idős ahhoz, hogy...

Ahogy a fantomképre nézett, Brendán előmlött a megkönnyebbülés. Nem Nash az, hála istennek!

– Bocs, papa. Nem akartam...

Visszaadta az újságot. Később jobban átnézheti majd.

Apja ránézett.

– Annak az alaknak... A nevét még nem említetted! Köze van ehhez a dologhoz?

– Úgy sejtem, köze van hozzá, de hogy hogyan és miért, még nem tudom. Egy este épp együtt voltunk egy építkezésen, amikor megtámadott bennünket ez a... – Hittelen eszébe ötlött valami, megint kézbe vette a lapot. A rajzot tanulmányozta.

– Ő volt az – mondta lassan. – Kicsoda?

– Ez az alak támadta meg Russelt!

– Azt írják, legutóbb egy négyet fejezett le...

– És lefejezte volna Russelt is, ha fel nem bukkan az a rendőrségi helikopter...

Az öreg szemügre vette a rajzot.

– Kemény fickónak néz ki a rohadék! A hun Attilát említetted. Épp itt bukkan elő, New York kellős közepén!

Aznap éjjel Brenda biztonságban érezte magát, amint álmra hajtotta fejét. Miami-ban is virágzott a bűnözés, ez a hely mégis nyugodtabbnak tűnt. Lehet, hogy az apja jelenléte teszi...? Jobban érezné magát a papa szárnyai alatt...? Bármilyen keltette is a biztonságérzetét, Brenda készséggel átadta magát neki.

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Kastagir tehát halott. Immár csak ő, MacLeod akadályozhatja meg a Kurgant a Jutalom megszerzésében...

A skót lassan öltözködött: Vajon miért hagyta éppen őt utoljára a Kurgan? Talán amiért egy ízben kicsúszott a kezéből, összecsapásukra valami különlegeset tartogat? Sietségre semmi oka, hisz ketten maradtak.

MacLeod számára mindenestre különleges nap volt ez. Az efféle napon, Heather születése napján nem szándékozott harcba bocsátkozni. Az asszony halála óta, ahogy megígérte, hogy évről évre gyertyát gyújt az emlékére, ehhez most is tartotta magát. Akár Afrikában, akár Európában vagy Ázsiában, Amerikában tartózkodott, valamiképp mindig betért egy templomba, hogy eleget tegyen ígéretének.

Ez alkalommal nyugodtan felkereshette a katedrális, hogy elvégezze kötelességét. Nem csupán kötelességet, örömet is jeleltett persze a gyertyagyújtás. Mindig örömet okozott a szent hely csendjében, békességében felidézni a régmúlt emlékeit. Tudta azt is, hogy felszentelt helyen a Kurgan sem támadja meg. Az érintkezéseiket szabályozó egyetlen törvényt még ő sem hágja át...

MacLeod felhajtotta kávéját, aztán elhagyta a lakást, lement az utcára, a katedrálisig sétált. A lépcsőkön gyermekek játszadoztak, kifelé és befelé csak néhány asszony sietett. Fent, a homlokzaton madarak tanyáztak.

Odabent egy-egy hívő térdepelt csupán a zsámolyokon. Az átjárók közt apácák, papok lézengtek, akár a középkori kísértetek. Öltözküket tekintve csakugyan alig különböztek az 1536-ban Glenfinnanban működött Rainey atyától.

A napfény a déli oldalról világította meg az ólomüveg ablakokat, a kőpadlón ragyogó színek villództak. MacLeod eltöprengett, rebegjen-e egy imát Kastagirért... Vajon örülne ennek az etiópiainak? Ártani semmiképp sem fog vele.

– Uram, mentsd meg őt a pokol tüzétől! – suttogta Conner. Egyebet nemigen tehetett.

Felvett egy gyertyát, meggyújtotta, és az állványra helyezte.

– Ez a tiéd, drága Heatherem... Boldog születésnapot!

Aztán újabb gyertyáért nyúlt.

– Eszembe jutsz te is, Juan Ramírez. Remélem, tényleg vigyázol az asszonyomra, vén paradicsommadár!

Bizonyára vigyáznak egymásra, gondolta. Megpróbálta elképzelni, milyen érzés halottnak lenni. Agyában csak sötét gondolatok kavargtak. Eltöprengett, vajon hasonlóképp látják-e a halált a hétköznapi emberek és az úgynevezett halhatatlanok. Heather mindig azt mondogatta, sejti, milyen lesz, de beszélni sosem

tudott róla. Meglehet, a halál voltaképp a semmi. Ebben az esetben az egész rituálé haszontalan.

A kápolna felől halk énekszó szállt, MacLeod úgy vélte, a papok maguk is fohászra gyűltek.

A titok az, ami engem ide vonz, nem a rituálé, gondolta. A rituálénak helye lehet a mindennapokban is, ám a misztikus hangulatoknak valami okból különleges helyszínekre van szükségük.

Hirtelen valami zsongást hallott a katedrális bejárata felől. Hátrafordult zsámolyán, és észrevette a belépő Kurgant. Egy-két öregasszony összesúgott jöttére, mert külseje nem volt épp mindennapi. Úgy festett, mint egy bandáját veszített ördögmotoros.

MacLeod szemébe nézett. Elmosolyodott, végigsétált a központi átjárón, megérintette a padok karfáit, hisz nem volt teljesen érzéketlen a szépre. Felismerte a mestermunka, ha találkozott vele. Nyilvánvalóan kedvelte a fa érintését, rajzolatát.

MacLeodhoz ért, megállt felette. A skót felnézett rá, de egyébként mozdulatlan maradt.

– Kastagir meghalt – mondta a Kurgan. – Ketten maradtunk csak, te meg én.

MacLeod bólintott.

– Örülök, hogy látlak, Kurgan!

Biccentés, mosoly.

– Nem kevésbé, MacLeod! Ezúttal aligha bukkannak fel klánbéli társaid, hogy elcipeljének; mielőtt a fejedet venném!

– Nem használt nekem az a találkozás! A rokonaim azt hitték, boszorkánymester vagyok!

– Ó, milyen mulatságos!

– Majdnem megégettek.

– De hisz feltámadtál volna a hamvaiddból, akár a fénixmadár!

– Valóban?

A Kurgan felkacagott, röheje visszhangot vert a katedrálisban. Egy-két imáiban megzavart apáca megütődve tekintett fel.

– Én nem tudhatom, MacLeod... Érdekes lenne kipróbálni.

– Kinél nyiratkoztál? – kérdezte a skót. – Olyan a fejed, mintha kecskebőr borítaná!

A Kurgan a zsámoly mellé térdelt.

– Inkognitóban vagyok. Így senki nem ismer fel.

– Én felismerlek.

A Kurgan megveregette a vállát.

– Úgy a jó!

MacLeod várta, hogy elmenjen, s miután meggyőződött róla, hogy az óriás maradni szándékozik, kérdőre vonta:

– Mit akarsz?

– A fejedet. És persze a Jutalmat – válaszolta a Kurgan.

– Egykönnyes nem kapod meg!

– Nem is akarom, hogy könnyű legyen. Ami könnyen sikerül, az unalmas is. Ezért hagytalak téged utolsónak.

– Nem igaz.

A Kurgan döbrentnek látszott.

– Hogyhogy nem igaz? Hisz már csak te maradtál!

– Tévedsz! Már csak TE vagy hátra. Én hagytalak TÉGED utolsónak. Elérkezett az idő, hogy pihenni térj testvéreid mellé. Ramírez már biztosan türelmetlenül vár...

– Csodálom az elszántságodat, MacLeod – mondta a Kurgan –, még sincs már sok időd ezen a világon!

Két apáca haladt el mellettük, nyugtalan pillantások a Kurganra rebbent. Az óriás pusztja jelenléte

veszélyeztetni látszott a templom nyugalmát. Akárha fekete fényt sugárzott volna, rémülettel fertőzte meg a levegőt. Nem csupán öltözete keltette e benyomást, szerep jutott testtartásának, mozgásának, durva arckifejezésének is. Szólnia sem kellett, elegendőnek bizonyult jelenléte. A közelben imádkozókat meglegyintette már tisztátalan szellemének sugallata.

– Boldog mindszenteket, hölgyeim! – szólt az óriás az apácák után.

A két nővér keresztet vetett, s letérdepelt az oltár elé.

– Apácák! – horkant a Kurgan. – Nincs humorérzékük.

MacLeod hallgatott.

– Megerőszakoljam tán őket? – töprengett fennhangon a Kurgan. – Itt helyben megtehetném. Vajon nevetnének akkor? Én biztosan...

– Ramírez pengéje nem ejtett rajtad elég mély sebet – sziszegte MacLeod. – Igaza volt, amikor rólad beszélt. Rohadék vagy!

A Kurgan rosszálló mordulást hallatott.

– Tehetetlen sznob volt a te Ramírezed! Térden állva halt meg. A fejét vettem, és megerőszakoltam az asszonyát, mielőtt a vére kihűlt volna!

E pillanatban a kórus halkán dalba fogott, gyakorlatképpen a mise előtt. MacLeod úgy érezte, szívét jeges tűr járja át. Szegény Heather! Sosem mondta el neki.

Úgy érezte, le tudná nyúzni a Kurgan irháját, akár itt, a templomban is. Ha azelőtt nem lett volna oka arra, hogy megszabadítsa a világot ettől a szörnyetegtől, hát most rátalált az igazira. Heather emléke elevenen élt e pillanatokban, elevenebben, mint esztendőik óta bármikor. A skót nem állhatta útját az érzelmek áradatának, mely elnyeléssel fenyegette, torkát szorongatta. Leküzdötte mégis; a Kurgan utolsó szavai keserűséget hagytak maguk után.

Az óriás előbb zavartan, aztán valami belső, mély kielégüléssel bámult rá. Átérezte és kiélvezte MacLeod nyomorúságát. Úgy élősködött a másik fájdalmán, mint holmi temetőbogár.

– Értem már – mondta. – Ramírez hazudott. Nem az ő asszonya volt, hanem a tiéd!

Szemei úgy téptek a skót lelkébe, mint valami keselyű karmai, míg a madár frissen elhullott apróvadon lakmározik.

– És még csak el se mondta neked, MacLeod! Vajon miért nem?

A skót elfordult tőle.

– Talán olyasvalamit kapott tőlem, amit tőled soha – folytatta a Kurgan. – És titokban folyton a visszatérésemre várt!

MacLeod feléje fordult, a képébe nevetett.

– Gondolod, hogy ezzel hatni tudsz rám? Semmit sem tudsz az emberekről, az emberi érzésekről! Majd én elmondom, mit érzett irántad Heather. Undorodott tőled. Tisztátalannak, mocskosnak érezte magát egész hátralevő életében. Ezért nem említette soha, mi történt. Te nyomorult varangy! Még egy disznóval is szívesebben hált volna, mint veled. Te képtelen vagy szeretni egy asszonyt, te csak meghágod, mint a disznó. Gondolod, hogy akad olyan nő, aki undor nélkül emlékszik vissza rád? El se tudod képzelni igaz?

A Kurgan a pad támláját markolta, bűtykei kifehéredtek.

– Szentelt földön állunk, felföldi! Emlékezz, mire tanított Ramírez!

– Miért emlékeztetsz erre?

– Mert a szemed elárulja, mit érzel valójában. A kis szónoklatod ellenére csak ennyi tart vissza attól, hogy nekem ronts! – Felemelte a kezét, egy hajszálat tartott Conner orra elé. – Gyenge vagy te, felföldi! Mindig gyengébb leszel nálam!

Arca ekkorra kis híján a skótét érintette. MacLeod megragadta, keményen eltaszította.

– Nem maradhatsz idebent örökre – mondta. – Várni foglak odakint.

– Majd megverekszünk, ha én úgy döntök, készen állunk, MacLeod. A szabályokat mindig én határozom meg, ezt tudhatnád már. Hamarosan találkozunk, meglásd!

Hátralépett, csak úgy rázta a röhögés, az egész katedrális visszhangzott tőle. Megbotránkoztatta a hívőket

és a papokat. Egy pap összeráncolta homlokát, végigsietett az átjárón, oda, ahol az óriás állt.

Amikor a Kurgan szembefordult vele, megtorpant, de aztán eltökélten továbblépett.

– Ez a ház Isten háza – mondta. – Az emberek imádkozni szeretnének. Ön zavarja őket.

A Kurgan, arcán gúnyos ámulattal, körbenézett a templomban.

– Törődik is az Isten a tehetetlen halandókkal!

– Hogyne törődne! – hangzott a határozott válasz. – Értünk élte életét Jézus Krisztus. Értünk is halt meg!

A Kurgan felröhögött.

– Hülye dolog volt. Nem talált külön lényt, amelyért meghalni érdemes, csak ezt az ostoba állatfajtát?

A pap hátrált egy lépést. Heti feladatának megfelelően foglalkoznia kellett elmeegógyintézeti ápolttal, s úgy érezte, most is ilyen emberrel áll szemben. A fiatalember azért viselkedik irracionálisan, mert beteg...

Kezét a Kurgan vállára tette.

– Talán ki kéne menned innen, fiam...

A Kurgan rávicsorgott.

– Nem vagyok a fiad, bár az ostoba lepleidben meglehetősen emlékeztetsz holmi nőre. Kimegyek, ha befejeztem, de előbb semmiképp. Eredj, morzsold tovább a rózsafüzéredet!

– Nem félemlít meg! – fortant fel a pap. – Ha nem viselkedik tisztességesen, arra kényszerít, hogy eltávolítsam innét!

A Kurgan váratlanul térdre rogyott. Kezébe vette a pap kezét, és megcsókolta.

– Atyám! – kiáltotta. – Bocsásson meg nekem! Féreg vagyok...

Aztán szépen nyalogatni kezdte a kezét, az ujjaktól a csuklóig, mígnem a rémült egyházfi kiszabadította magát. Megpróbált ugyan elfordulni a pap, ám a Kurgan megragadta köntösét, és visszahúzta.

– Mondanom kell még valamit, atyám! Jobb kiégni, mint elhamvadni!

A pap nagyot nyelt, képtelen volt venni szemét a Kurgan arcától: Hipnotikus erővel sugárzott onnét a gonoszság, megakadályozta abban, hogy elforduljon.

– Az ám! – rikoltotta az óriás. – Végre megértetted!

Az egyházfi végre kiszakította magát az óriás jelenlétének bűvöletéből, a kápolnába sietett, hogy tovább imádkozzék.

MacLeod döbbsen figyelte a Kurgan színjátékát. Eltöprengett, vajon miért bocsátkozik az óriás efféle, gyermeketekbe. Talán unalmában, és a dolognak csakugyan olyan kicsi a jelentősége, mint első pillantásra tűnik?

MacLeod elhagyta a katedrális, és kóborolni kezdett az utcákon. Az emberek megszokott tevékenységükbe merültek, mintha minden rendben volna a világban. '

HARMINCADIK FEJEZET

Brenda Wyatt, mihelyt Miamiból hazaért, meghozta döntését. Bár nem számolt be apjának az érzelmekről, melyek MacLeodhoz fűzték, a családi környezetben töltött napok megérlelték elhatározását. Szerette MacLeodot – magában már így nevezte –, ennyit készséggel elismert. Hitt abban, hogy ha szereti, közölnie kell vele, hogy aztán a férfi is nyilatkozhat az érzelmeit illetően.

Akad persze egy lehetőség-igazában nagyon valószínűnek tűnt –, hogy MacLeod látni sem akarja. Eddigi találkozásai nem az udvarias és érdekesítő eszmecsere jegyében zajlottak, kisebbfajta ütközeteknek tündek inkább. Brenda azonban tudta magáról, hogy viszonylag szép, elég okos, és csak nagy ritkán viselkedik boszorkányként. Lehet, hogy ennek a MacLeodnak is megtetszett egy kicsit... Csak egy mód kínálkozik, hogy kiderítse.

Leggyilkosabb ruháját vette fel. Azt, amelypék láttán Bedsoe szemei fennakadtak annak idején, mielőtt

izzadni kezdett. Rendkívül szűk szoknya volt... Miután elkészült, Brenda taxiba ült, meg sem állt a régiségboltig. Nyomban beviharzott.

Rachel a szokott helyen ült, a bolthelyiség hátsó felében, Felállt, Brenda elé sietett.

– Találkozni akarok vele – szólta Brenda. – MacLeoddal, Nashsel. Beszélni akarok vele! – tette hozzá elszántan.

Látta, hogy Rachel arca megkövül, s ráébredt, hogy itt rövidesen küzdenie kell: Egy férfit senki sem védelmezhet hatékonyabban egy elszánt asszonynál, aki eldöntötte: mellette bizony senki nem osonhat el. "Nos – gondolta Brenda –, én is tudok kemény lenni!"

– Tehát?

– Attól tartok, kisasszony, lehetetlent kíván... – kezdte Rachel határozottan, de Brenda közbevágott:

– A fenébe! Muszáj beszélnem vele!

– De Mr. Nash...

– Mr. Nash halott, Miss Ellenstein! Ennyit már tudok!

MacLeod ekkor lépett elő a függöny mögül.

– Mit keres itt? – kérdezte a lánytól hűvösen.

"Jézusom! – gondolta Brenda. – Isteni kezdet ahhoz képest, hogy szerelmet készülök vallani neki! Akkor se lehetne barátságtalanabb, ha fegyverrel próbálnám elrabolni tőle a családi ezüstműt. Csakhogy... Gyenge szívű nő soha el nem nyerheti egy hős felföldi szerelmét!"

– Egy Nash nevű, halott pasast keresek – mondta. – Azt, aki rögtön a születése után halt meg a New York állambeli Syracuse-ban!

MacLeod és Rachel egymásra pillantottak. A férfi felsóhajtott, félrerántotta a függönyt.

– Rendben van, jöjjön!

– Hová?

– Beszélni akart velem; nem? A lakásomra megyünk.

Brenda követte.

A lakás éppolyan volt, mint a bolt: régiségekkel teli. Brenda a tárgyak többségét lim-lomnak nézte, de megérezte, hogy némelyikük egész vagyont ér. A kardok egyike-másika legalább félezer évesnek látszott.

– A klémorok igaziak? – tudakolta a lány, miközben körbesétált. – Mi ez, valami múzeum? Ezek itt biztos egy egész rakás pénzt érnek!

– Ezeket itt mind magam gyűjtöttem – felelte MacLeod.

– Tudom én: a legtöbb régiségkereskedő csak a saját ítéletében bízik!

– Úgy értem, személyesen szereztem be mindet, mégpedig a gyártás idején. Ezt a klémort – mutatott Conner. a falon függő egyik fegyverre – használtam a Fraserek ellen az 1536-os Loch Shiel-i ütközetben!

A lány rámeredt. Tréfál vajon? Úgy tűnt, nem... Nash komolyan beszélt. Őrült volna? Ha igen, Rachelnek tudnia kell. Illett volna figyelmeztetnie rá, mielőtt kettesben hagyta a férfival! Igaz, MacLeod nem látszott bolondnak. Fáradtnak, gondterheltnek tűnt inkább. Mit jelent ez az egész? Mennyit hihet el, és mi az, amit feltétlen el kell vetnie...?

– Négy és fél évszázada élek – mondta MacLeod. – Nem halhatok meg természetes halállal. Még csak meg se öregszem!

Brenda ösztönösen tréfára vette a dolgot.

– Mindenkinek megvan a maga baja...

A férfi bólintott.

– Persze nem hisz nekem. És miért is kéne hinnie? Abban a szellemben nevelték, hogy a halhatatlanság csak a porhüvely elhagyásával válik lehetségessé. Többször így igaz, de nem a magamfajta esetében. Mi a test csapdájában vergődünk. Torzszülöttek vagyunk. A köznap módokon nem halhatunk meg.

Brenda nem tudta, mit is mondhatna. Azért jött, hogy közölje MacLeoddal, szereti. A férfi meg olyasmiket beszél, amelyek, ha igaznak bizonyulnak, nem válnak kettejük hasznára, ha viszont nem igazak,

megkérdőjelezi épelméjűségét.

Conner a falhoz lépett, leemelt egy színezüst tört.

– Ez az apámé volt – mondta. – Itt van, fogja meg!

Odanyújtotta Brendának.

– Mit kezdjek vele? – A lány elhúzódott. Valóban nem tudta, mihez fogjon.

– Próbára akar tenni? Fogja csak, és tegyen próbát!

Brenda ekkor ráébredt, mit akar tőle a férfi. Azt kívánja, hogy ő döfje a szívébe ezt a tört!

Tudta, hogy megölhetné egy ilyen döfés. Nem nyúlt a fegyver után.

– Conner MacLeod vagyok, a MacLeod-klánból! – mondta a férfi. – 1518-ban születtem Glenfinnan faluban, a Loch Shiel partján! Nem hisz nekem?

Kinyúlt, megfogta a lány kezét. Ujjait a tör markolatára fonta, sajátjaival szorította oda őket. Brenda érezte, hogy felemeli a karját. Küzdeni próbált, hasztalan.

– Halhatatlan vagyok! – kiáltotta a férfi.

Maga felé rántotta Brenda fegyvert szorongató kezét: a tör mélyen a mellébe fúródott. Brenda felsikoltott: a tör MacLeod szívéig hatolt. A lány azt várta, meginog majd, a padlóra zuhan. A férfi azonban szálegyenesen állt, a szemébe nézett. Brenda elereszthette végre a fegyver markolatát. MacLeod kirántotta melléből a tört. Vér alig csordult a sebből; noha ömlenie kellett volna, hamar elapadt: a seb szinte nyomban behegedt.

MacLeod ismét a lánynak nyújtotta a tört.

– Nem akarja megnézni? Lehetett trükk is...

– Nem – suttozta a lány. – Láttam, hogy nem trükk volt! Láttam a fájdalmat a szemedben, amikor a szúrás...

– Éppúgy érzem a fájdalmat, ahogyan, te – mosolygott szárazon Conner. – Csak a halált nem ismeretem meg soha!

Brenda ekkor megtört, sírva fakadt. Conner a karjába kapta, úgy suttozta:

– Sajnálom, hogy így kellett bizonyítanom, kedves... Nem akartalak megrémíteni, de nem volt más lehetőség...! Tudom, időbe telik majd, míg hozzászoksz a dologhoz; nem könnyű az ilyesmit elfogadni!

Engedte, hogy a lány kisírja magát, mielőtt mesélt volna neki az életéről. Mesélt Heatherről, elmondta, hogy addig éltek együtt, míg az asszony meg nem halt.

– A legkomiszabb az volt, hogy vénülni láttam, én pedig ugyanilyen maradtam... Így történik megint, ha úgy döntenél, hogy mellettem maradsz!

A gondolat megrémítette, de a lány mégsem szólt. MacLeod megcsókolta.

– Ami azt illeti, még a héten meghalhatok. Lehet, hogy nem kell döntened. A Kurgan egykettőre véget vethet a hosszúra nyúlt játéknak. És ha teheti...

Brenda a férfi karjába kapaszkodott.

– Ne engedd! Meg kell akadályoznod!

– Megpróbálom megállítani – nevetett MacLeod. – Csakhogy ő a legerősebb a halhatatlanok közül! Szerencse kell majd hozzá...

– Meg hit – mondta Brenda.

– Hit, igen.

A lány hozzásimult.

– Emlékeztetek... Heatherre?

A férfi hallgatott egy darabig, azután igennel felelt.

– Örülök neki – mondta Brenda. – És nem féltékenykedem.

MacLeod eltolta magától.

– Nem féltékenykedhetsz! Heather több mint négy-, száz éve halott: Az első szerelmem volt, és egy életet

töltöttünk el együtt. Nem szabad féltékenynek lenned rá, annyira egy velem...

– Tudom. Ezért mondtam...

– Úgy mondtad, mintha féltékeny volnál!

Brenda beismerte magában, hogy az. Azt kívánta, . hogy Conner kivesse szívéből a felföldi leány emlékét is-az ő kedvéért. MacLeod szavait hallgatva döbbsent csak rá, milyen szörnyűséget akart.

– Sajnálom, Conner... Mindez újdonság nekem. Magamnak akarok persze, mindenestül, a legtitkosabb gondolataiddal együtt! Az imént nagyon önző voltam. Igyekezni fogok megértőbben viselkedni...

A skót rámosolygott.

– Gyere, menjünk el valahová innét! Csináljuk azt, amit az egymásra lelt szerelmesek csinálni szoktak. Ugyanolyan odaadással ritkán teszik még egyszer!

– Hová megyünk?

– Sétálni megyünk, az állatkertbe.

Brenda nevetett.

– Ó, nagyszerű! Izgalmasan hangzik! Ha a múlt héten hívsz, biztos kinevetlek...

– Na látod...

Eltaxiztak az állatkertbe, ketrectől ketrecig jártak. Conner hirtelen megtorpant, és akkorát sóhajtott, hogy Brenda rájött, valami nincs rendjén.

– Mi a baj? – kérdezte.

Conner szomorúan nézett rá.

– Nem jó ez így, Brenda! Nem köthetem meg magamat ismét! Nem fog menni...

Brenda azonban érezte: megfogta már! Conner csak rugdalózik még egy kicsit...

– Tudod, mi a furcsa? A legtöbb ember a haláltól fél. A te bajod nem ez. Te félsz tovább élni...

Conner tehetetlenül tárta szét a karját.

– Nem akarom újra elveszíteni a fejemet... – kezdte, azután nevetni kezdett.

Valaki, aki a közelükben állt, és őket figyelte, szintén elmosolyodott ennek hallatán.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Ezen az estén, hazafelé menet, Brenda Wyatt megérezte, hogy követik. Ki lehet az? Sarkon fordult; hátra nézett: Egy-két autó elhaladt ugyan a közelében, akadtt pár gyalogos is, de egyikük sem foglalkozott vele. A sarkon egyenruhás rendőr állj, gumibotját lóbálta. A dolgok nem is lehettek volna ennél nagyobb rendben.

Aztán Brenda megpillantotta a férfit, aki a volán mögött igyekezett meghúzódni újságja fedezékében.

A lány átvágott az úttesten, dühösen kopogtatni kezdett az oldalsó ablakon. Az újságoldalak mögül előbukkant a férfiarc. Gazdája letekerte az ablakot.

– Walt! Te követsz engem!?

– Dehogyan, Brenda! Vagy hát... Igen. Arra gondoltam...

– Walter, semmi szükségem védelemre! Hagyj békén, légy szíves! Egyedül akarok lenni...

Bedsoe élénkvörösre pirult. Brenda akár a kezét is melengethette volna arca fölött.

– Persze... no... igen, Brenda. Sajnálom. Én csak... szóval... Jó éjszakát!

– Jó éjt, Walt!

Brenda megvárta, míg Bedsoe elhajt, aztán elfordította kulcsát a zárban. Mikor belépett a lakásba, hirtelen megtorpant, beleszimatolt a levegőbe. Különös szag lebegett odabent, mintha nedves bőr szaga volna. Mivel bejárónője épp aznap járt nála, Brenda úgy vélte, a szag valami bútorfényező anyagé lehet.

A fürdőszobába ment, hogy leöblítse az arcát. Vizet engedett a mosdóba, beszappanozta, leöblítette arcát,

aztán megtörülközött. Amint kinyitotta a szemét, megpillantotta azt a másik arcot a tükörben.

– Szervusz, szépségem! – mondta a Kurgan.

Brenda felsikoltott, szembefordult vele.

– Kicsoda maga? Mit akar tőlem?

– Nem ismer meg, szépségem?! Az építkezésen találkoztunk. Megakadályoztál abban, hogy MacLeodnak fejét vegyem!

Brenda úgy érezte, szíve a torkában dobog. Megpróbált az ajtó felé araszolni, de a Kurgan elkapta a karját.

– Rendszerint osztozom MacLeoddal az asszonyain – nevetett.

Brenda visszaemlékezett Conner elbeszélésére. Igen, hisz ez a vadember megerőszakolta Heathert...!

Úgy érezte, nyomban rosszul lesz.

– Ezt akarja? Ha megkapja, elmegy?

– Hohó! Egy készséges fehérszemély! Jobban szeretem, ha kapálództok! Ha nincs küzdelem, a dolog unalmassá válik...!

– Az ostobaságai nem érdekelnek! Elhagyná a lakásomat, kérem?

A Kurgan kihúzta magát.

– Hát el is megyek, azt hiszem... Szépen bánnak itt a vendéggel! – Nyomban felröhögött, és hóna alá kapta a lányt. Brenda sikoltozott, rúgkapált, míg az óriás kicipelte a lakásból.

A szomszédban lakó fiatalember kirohant az előtérbe, és megpróbált birokra kelni a Kurgannal. A Kurgan megragadta az arcát, és úgy megszorongatta, hogy a szerencsétlen szemei majd kiugrottak, állkapcsa eltörött.

– Hagyj lógva, jó?! – ajánlotta az óriás, azzal a falhoz csapta áldozatát.

Brenda ezután inkább csendben maradt. Hagyta, hogy a Kurgan a kocsijához cipelje és betaszítsa. Várt, hátha alkalom nyílik a menekülésre, ha elindulnak. Hisz a tilos jelzésre muszáj lesz ennek a szörnyetegnek megállnia...! Senki sem képes valakit egy kocsiban fogva tartani, ha nincs nála lőfegyver. Márpedig úgy látszott, a Kurgannak nincs lőfegyvere.

A kocsi nekilódult, s nyomban a közlekedés fő áramába került. A Kurgan nemigen törődött vele; hogy baleset érheti. Brendának hirtelen eszébe ötlött: hisz ez az alak halhatatlan! Miért is törödnék azzal, hogy karambolozhat? Brenda meghalna, de ő biztosan nem!

– Óvatosan! – szólt a lány, csendesen; nehogy feldühítse a férfit.

– Nem tetszik, ahogy vezetek? Hát ide süss! – Kihúzódott a sáv szélére, kis híján egy teherkocsinak ütközött. – Így vezetek én. Kedvedre való móka, nem?

– Ne legyem ostoba!

– Ugyan már! Ne búj el, kicsim! – A Kurgan a hajánál fogva visszarángatta Brendát ülő helyzetébe. – Figyelj, és élvezd a mókát!

Át-átszemtelenkedett a szembejövő forgalom sávjába; a lány szíve veszettül vert. Nyugalmat színlelt, mintha az óriás vezetési stílusa teljesen hidegen hagyná. A városfényei vörösen, kéken, zölden, bíborszínben viharzottak el odakint. Mintha játszótérre tévedtek volna: minden siklott, pörgött és forgott, ingott; Brenda a rosszulléttel hadakozott, szédült, miközben a kocsi végigcsúszkált a felázott útszakaszon, olykor teljes köröket írva le.

Valóságos hangorkán tombolt körülöttük: a kitérni igyekező járművek a gyalogjárdára szaladtak, vagy keresztbe fordulva megbénították a forgalmat. Dudák bögtek, emberek kiáltottak, sikoltottak. Az útfélen ügyelgő punkok, ribancok élvezték a felfordulást, fütttyögéssel, rikoltozással növelték a zűrzavart. A távolban felbődültek a szirénák is. Brenda reménykedni kezdett, hogy épp feléjük tartanak, s a rendőrök egykettőre lefűlelik a volán mögött tomboló örültet.

A Kurgan csak odakint a gyorsforgalmi úton kezdte igazán elemében érezni magát.

Két hatalmas teherautó közeledett szemből, az egyik épp előzésbe fogott. A Kurgan padlóig nyomta a gázpedált, és szemberobogott velük. Brenda sikolya elveszett a dudabölgésben: a teherautó-sofőrök igyekeztek felhívni a Kurgan figyelmét a helyhiányra. Brenda rémülten látta a sebesen közeledő reflektorokat. A Kurgan csak röhögött. Aztán a teherautók lassan – túlságosan is lassan – kétoldalra

húzódtak, oldaluk az útkorlátnak súrlódott. A Kurgan folytatta útját kettejük között. A rés tágult, de nem volt elég a négyajtós számára: a kocsi a nagyobb járművek oldalának csapódott, az ütközés nyomán csíkok éktelenkedtek karosszériáján. A Kurgan valahogy kikormányozta a kocsit a túloldalon, de így is úgy vágódtak ki az útra, mint dugó a palackból.

– Ez hogy tetszett, szépségem? – kacagott az óriás. – Majdnem odavesztem, nemde?

Brenda olyan rémült volt, hogy legszívesebben okádni kezdett volna. Megragadta az ajtókilincset, azon töprengett, megpróbáljon-e nyomban kiugrani. Az átélteknél rosszabb már úgysem várhat rá...

A Kurgan nyílegyenesen áthajtott egy piroson, nagy felfordulást hagyott maga mögött. Brenda remélte, lelassít majd annyira, hogy baj nélkül kiugorhat, de az óriás mintha a gondolataiban olvasna, ráfordult:

– Nem mégy sehová!

– Te szemét! – kiáltotta a lány, és az óriás arca felé karmolt, A Kurgan lerázta, és egyre nevetett. Mikor Brenda tovább kapálódzott, gyomorszájon vágta. A lány meggyötört testében megint fellángolt a rosszullet.

– Nyugton légy, te ribanc, vagy letépem a fejedet!

Ekkor egy kanyar következett, a kocsi pedig megcsúszott az úton, és egy ház sarkának ütközött. Brenda elfordította a kilincset, kizuhant az útra, közben az autó eltávolodott néhány méternyit.

A lány talpra állt, átboladozott az úton, egy játékterem előtt ácsorgó embercsoport felé igyekezett. A férfiak dobozból kortyolták a sört.

– Segítsenek! – kiáltotta Brenda. – Az az ember meg akar ölni!

A férfiak jót mulattak a dolgon, egyikük, cigarettát keresgélve, megkérdezte:

– Ő a kedves papa?

Ekkorra a Kurgan is kikászálódott már a kocsiból, feléjük rohant.

– Jézusom! – jajdult fel Brenda. – Segítsen már valaki!

Az egyik férfi a Kurgan elé állt.

– Egy pillanat, haver...

Alig fejezte be, mikor az óriás ökölcsapása a földre döntötte. Alig torpant meg futtában: elsodort még két férfit. Egyikük az úttestre zuhant, kis híján kocsi alá került.

Brenda végigrohant az utcán, segítségért könyörgött a szembejövőktől, akik döbbenetükben szóhoz se jutottak. A Kurgan egyszerűen átgázolt rajtuk, képen egykedvű kifejezés ült.

Az utcasarkon rendőr ácsorgott, Brenda megkönnyebbült kissé. Odaszaladt hozzá, elhadarta; hogy üldözik. A zsarú végignézett az úton, megpillantotta a közeledő Kurgant.

– Hé! – ripakodott rá. – Álljon csak meg.

Amikor a Kurgan továbbrohant, a rendőr revolveréhez kapott, ujjai a markolatra fonódtak, A revolver azonban már nem kerülhetett elő. Az óriás futtában felkapott egy szemeteskukát, és fejbe vágta vele a rendőrt, aki kábultan zuhant a földre. Az emberek kiáltozva szétszaladtak, úgy tetszett, a hatalmas alakot semmi sem fékezheti meg. Brenda kétségbeesett. Ha már egy rendőr sem képes megvédeni, kire számíthat még...?

Berohant egy mocskos kis hotel nyílt ajtaján. A szobák kilincsét rángatta, ahogy végigbicegett a folyosón. Minden ajtó zárva volt! Végre talált egy nyitottat. Beszaladt, a talált kulccsal bezárta. Most biztosan nem talál rá az a szörnyeteg! Túl sok a szoba erre felé...

Alábecsülte azonban a Kurgant, aki nem ismert akadályt. Egyenként döntötte be az ajtókat. Három szobát vizsgált át így, a negyedikre Brenda búvóhelyéhez ért. Az ajtót öklével törte át, a szobába törmelék záporozott. A lány megpróbált kiperéselni egy sikolyt, de erejéből még mindig élesre, harsányra futotta.

A Kurgan szétrugdalta az ajtó maradványait, és berobogott.

– Na, gyere csak! – hördült fel, megragadta a lány csuklóját, úgy vonszolta végiga folyosón.

Brenda húzatta magát. Ő mindent megtett, hogy meneküljön, de a szörnyetegnek csak játék volt az egész, semmi több. Megállíthatatlannak bizonyult. Brenda tudta, hogy még a lőfegyverek sem árthatnak neki. Igen, az óriással csak egy ember nézhetne szembe, de vajon hol van ő...?

Mikor ismét a kocsiba szálltak, és útnak indultak, maguk mögött hagyva a rendőrautók, bémészködők sokaságát – az embereknek persze sejtelmük sem volt; mi történt –, a Kurgan, tűnjék bármennyire

valószínűtlennek, dalra fakadt:

– New York, New York...

– Hallgass! – kiáltott rá Brenda.

Az óriás megtaszított egy motorkerékpárost, a jármű az oldalára dőlve szánkázott tovább, szikraesőt szórva szertesztét.

– Szeretek ébredni benned...

– Hallgass!

– Szeretek...

Újabb tilos jelzésen hajtott át; mögöttük két kitérni igyekvő kocsi egymásba rohant.

– Pofa be! – rikoltotta a lány.

A Kurgan a szemébe röhögött.

Végre egy magas, épülethez értek, melynek tetején egy EZÜSTKEHELY neonreklám ragyogott: A Kurgan kirángatta a kocsiból Brendát, egy nyilvános telefonfülkéig cibálta. Bedobott egy érmét, feltárcsázón egy számot egyre vigyorgott közben.

– Halló... Te vagy az, MacLeod, öreg haverom? Van itt valaki énvelem... – Azzal a kagylót a lány szájához nyomta.

– Ne mondj semmit, csak sikolts, te ribanc! – Megszorította Brenda karját, és a lány engedelmeskedett.

A Kurgan ismét füléhez emelte a kagylót.

– Sikoltani aztán tud a kis barátnőd! Roppant szórakoztató. Figyelj csak, itt a címünk is... – És megadta MacLeodnak az Ezüstkehely sütöde pontos helyet.

– Itt várunk majd rád – fejezte be. – Ne késs sokat, mert még megerőszakolom ezt az asszonyodat is. Nem szeretném, ha ez a szokásommá válna...

Letette a kagylót.

– És most, szépségem, gyerünk a tetőre!

Vállára dobta a lányt, a tűzlétrához ment, és elindult felfelé. Mikor fölérték, Brenda láthatta, milyen hatalmasak az EZÜSTKEHELY felirat betűi. Mindegyik vagy háromszoros embermagasságú volt. Az egész kompozíciót holmi csőszerkezetre, ötven méternél is magasabb állványzatra erősítették. A Kurgan felmászott a csövek közé, vállán ott reszketett a lány.

Ahogy Brenda lebámult a sok emelet mélységbe, és megpillantotta a játékszerekként apró járműveket, gyomra felkavarodott az iszonyattól. Már sikoltani se bírt.

Érezte, hogy a Kurgan felemeli, a csövekhez szorítja az irdatlan E betűnél, érezte, hogy csuklóit a fémhez kötözi. Alant ott nyújtózott a város, akár a fényekből szőtt meseország. Különös volt belegondolni, hogy odalent az utcákon az emberek járnak-kelnek, köznapi teendőiket végzik, s mit sem tudnak arról a drámáról, mely épp kibontakozik idefent. Elhinnék-e egyáltalán? Elhinnék-e, hogy két halhatatlan készül megütközni itt valamiféle meghatározhatatlan Jutalomért? Kész rémálom...

A szél meglebegtette Brenda szoknyáját, súlya alatt recsegett, ingott az egész alkotmány. Idefentről pár szeg, csavar által összetartott, törékeny tákolmánynak tűnt az egész. A lányt hatalmába kerítette a bizonytalanság. Mennyi idő alatt érhet ide MacLeod? És eljön-e? '

Istenem, mi lesz akkor, ha elmarad?

HARMINCKETTIK FEJEZET

MacLeod letette a kagylót, és Rachelre pillantott.

– Ő volt az? – kérdezte az asszony.

– Igen, a Kurgan volt. Találkozni akar velem. Brenda a kezében van, és azzal fenyeget, miszlikbe vágja, ha

nem érek oda hamarosan!

Öklével a kávézóasztalra csapott.

– Mi az istennek kellett belekevernied a lányt?! Hisz tudja, kiálltam volna vele enélkül is!

– Előnyt remél – felelte Rachel. – Lélektani előnyt. Hogyan összpontosíthatnál a küzdelemre ha Brendával is törődnöd kell? A Kurgan sosem cselekszik értelmetlenül. Élt az alkalommal. Már csak te állsz közte és a Jutalom között!

MacLeod rábólintott. Így igaz. Ez a végső ütközet: Meglehet, találkozik Heatherrel meg Ramírezzel, még hajnal előtt. Nem is bánna. Hisz fáradt, rettentően fáradt... Túlságosan régóta él...

Kimerült volt, és szétszórta. Felvette a kardot, a hátára csatolta. Rachel egyre nézte sötét szemeivel. Vajon mi jár a fejében?

– Rosszallóan méregetsz – mondta. – Meg kéne fésülködnöm, vagy mi?

– Ne viccelődj! Épp arra gondolok, hogy talán nem ez a megfelelő alkalom arra, hogy szembenézz vele. Neked kellene megválasztanod a helyet és az időt!

Conner előhúzta, végigmustrálta ragyogó pengéjét. A lakás erős fényében jól látszottak a homályosabb foltok a fémen. Két gazdának tett, kétezer-ötszáz évi szolgálat után a pengére újabb feladat várt. Conner végighúzta ujját a markolat sárgányrajzolatán. Csodás munka! Magán a pengén is jelek sorakoztak: japán írásjelek. MacLeod persze ismerte jelentésüket: SENKI SE ÉLHET ÖRÖKKÉ. Milyen jellemző példája Ramírez humorának!

– Hallod egyáltalán, amit mondok? – kérdezte Rachel.

– Igen; hallom. És tudom, hogy az érdekemet tartod szem előtt. De van egy lány is odakint. A Kurgan tétovázás nélkül megölné. Mennem kell. A helyet, az időpontot ő választotta, mégis mennem kell!

– Szereted Brendát? – kérdezte Rachel csendesen. MacLeod hüvelybe dugta kardját.

– Azt hiszem...

– Annál rosszabb! Jobb volna, ha nem lennének érzelmi szempontjaid!

A férfi elmosolyodott.

– Sokat nem tehetek már az ügyben, igaz? Annyit még csak elintézhetsz, hogy ne szeress bele valakibe, de ha egyszer megtörtént a dolog, nem teheted meg nem történtté, hogy aztán elfelejthesd!

– Igazán?

– Igazán! Kipróbálhattad volna már te is, Rachel. Igaz, rengeteg időd van még rá...

– Talán egyszer kipróbálom... – Az asszony szemében könnyek csillogtak. Conner átölelte.

– Hagyd már ezt, no! Visszajövök!

Rachel magához szorította.

– Nem tudom...

– Hidd el, visszajövök!

– De hisz olyan... sebezhetőnek látszol! Nem is a megfelelő lelkiállapotban vágsz neki! Meg akarsz halni?

Conner eltöprengett.

– Már nem akarok – mondta. – A dolgaim rosszul mentek mostanában. Mikor még kislány voltál, egy darabig értelmet adtál az életemnek. Volt valaki, akinek gondját viselhettem. Valaki, akinek szüksége volt az odaadásomra. Mivel sosem volt saját gyerekem, az érzést egyedülállónak találtam. Élveztem is. Remekül megvoltunk együtt, ugye?

– Ó, igen, igen... – Rachel zokogott a férfi vállán.

– Mostanság úgy éreztem, eleget éltem már. De most... most, hogy szerelmes vagyok újra, négyszáz év óta először, valakinek megint szüksége van rám. Meg kell próbálnom életben maradni...

Rachel a könnyein át mosolygott rá.

– Emlékezz erre, jó?

MacLeod a lifttel a földszintre ment. Porschéja ott parkolt a hátsó kijáratnál. Conner beült a volán mögé, beindította a motort, kilőtt a járda mellől. Ugyanekkor indult el mögötte még valaki. MacLeod a

visszapillantó tükörbe nézett, és megállapította; hogy Bedsoe követi.

– A fenébe!

Hármasba lökte a sebességváltó kart, és nekilódult.

Bedsoe lassan reagált, Connernek sikerült legalább három kocsit megelőznie a következő elágazásig. Egy sikátorba kormányozta a Porschét; remélve, hogy Bedsoe Chevy-je túl széles ahhoz, hogy kövesse. Az volt – és mégsem. A zsaru kocijának oldala a sikátor falát súrolta, de Bedsoe-t ez nem fékezte meg. Igyekezetében még néhány kukát is felborított.

MacLeod, sebességfőlényét kihasználva, átszáguldott a legközelebbi tilos jelzésen. Bedsoe, a törvény embere lévén, fékezni kényszerült, úgy bámulta, hogyan tesz szert nyugtalanítóan nagy előnyre prédája. Mire MacLeod a következő sarokra ért, üldözőjének hátránya már-már behozhatatlanná növekedett.

A skót befordult egy szeméttel teliszórt udvarba. Egy idő után Bedsoe járműve elporzott, eltűnt odakint. MacLeod kivárt, vagy fél percet, azután az ellenkező irányba indult.

Vagy negyedóra múlva érte el az EZÜSTKEHELY épületét. A fényreklámtól eltekintve az egész területen sötétség honolt. Az építmény ablakai visszatükrözték az utcai fényeket, közönyösen bámultak a skótra. Árnyékok feketéllettek mindenütt: bármelyikben a Kurgan lapulhatott: Valahol odafent a kétélű pallos csak az ő nyakára várt.

MacLeod kiszállt a kocsiból, kivonta kardját: A Kurgan a tetőt említette, de egy szóval se mondta, hogy ott várja majd. Bárhol ráronthat útközben! A leginkább ésszerű útvonalnak a tűzlétra kínálkozott. Conner felfelé indult hát a rozsdás alkotmányon, azon igyekezett, hogy léptei zajtalanok maradjanak. Minden emeletnél megállt fülelni. A Kurgan minden bizonnyal hallotta a motorzúgást, Brenda tehát nincs közvetlen veszélyben többé. De jobb óvatosan utazgatni, mint a célt soha el nem érni...

Épp a tető alatt, tizenöt emelet magasságban, MacLeod egy ablaktáblára szorította kabátját, és kardja markolatával, amilyen óvatosan csak tudta, benyomta az üveget. Valahol az épületben felmordult egy kutya, aztán minden elcsendesedett.

MacLeod átnyúlt a lyukon, kinyitotta az ablakot. Bemászott a sötétségbe. Lába alatt üvegtörmelék roppant. A fal mellé húzódott, amellet haladt; míg egy ajtóhoz ért.

Az ajtó nem volt bezárva. Conner kinyitotta, végighaladt a folyosón, mígnem meglelte a tetőre vezető lépcsőt. Lassan fellopódzott rajta. A lépcsősor tetején roppant üres, üvegfalú és üvegtetejű stúdióban találta magát. A helyiséget nyilván operatőrök igényeinek megfelelően alakították ki.

A száz meg száz ablakon át holdfény tűzött a padlóra. Ijesztő hely volt ez, de MacLeod belátott minden sarkába megbizonyosodhatott arról, hogy a lenyakazására készülődő Kurgan nem itt rejtőzködik.

Hogyan juthatna fel mármost a tetőre. észrevétlenül? Végignézett a termen. Egyik sarkában oszlopot vett észre, melyről kötél függött alá. Az oszlopfő felett tetőablak látszott. MacLeod hüvelybe dugta kardját, küszni kezdett felfelé a kötélen. Elérte a veszélyesen ingó oszlop tetejét, felkapaszkodott rá. A tetőablak zárja makacszkodott kissé: félig elemésztette már a rozsdá. Conner kivonta a kardot, és az oszlopon egyensúlyozva végighúzta pengéjét a keret mentén. Az ablak engedett.

A skót átmászott rajta, ki a tetőre. Hallotta, hogy valaki nyög.

Épp szemközt jókora fémszerkezet hordozta az EZÜSTKEHELY fényreklámot. A hang épp onnét jött. Conner a fémszerkezetet tanulmányozta: mintha ruhaanyag lebbent volna odafent a szélben. Csak ezután pillantotta meg a csövekhez kötözött lányt.

Hát a Kurgan vajon hol marad...?

HARMINCHARMADIK FEJEZET

A Kurgan ott várakozott a tető peremének sötétségében: Látta megjönni a Porschét, és figyelemmel kísérté MacLeod útjának első szakaszát, a tűzlétrán. Valahol a tető közelében azonban szem elől tévesztette a skótot.

Nem mintha számítana az ilyesmi. A végkimenetelhez nem férhet kétség. Mióta a Kurgan, több mint háromezer esztendeje, egy paraszt fiaként a világra jött a Kaszpi-tenger partján, több ezer ütközetben harcolt már. Ő volt a legöregebb a halhatatlanok közt, valamivel még a néhai Ramíreznél is régebben látta meg a napvilágot.

Hosszú élete során harcolt tatárokkal, kozákokkal, hunokkal, vandálokkal, gótokkal, alánokkal. Majdnem mindig a barbárok oldalán verekedett. Jobban kedvelte a hordákat, mint a civilizáltabb hadseregeket, mivel nem állhatta a megtervezett hadmozdulatokat. Szemében a háború zajos, szervezetlen, kaotikus valami volt, csupa por, csupa vér, csupa rohanás. A mongolok és a vikingek voltak a Kurgan ízlése szerint való népek. Az istentől – vagy inkább az ördögtől – való félelmet plántálták ellenfeleik szívébe. Az európaiak mindig is túl tisztán intézték a háborúikat, és az amerikaiak is ugyanezt a hagyományt követték.

A Kurgan most végignézett a városon, látta a sötét területeket a fények rengetegében. Az ő bensőjében feketéllő, kezdetek óta lappangó góc rövidesen eloszlik. Karnyújtásnyira csak a Jutalom. Régen vár már erre a napra, erre az éjszakára. A megmutatkozás ideje ez.

Agyában számtalan nap nem enyhítette számos régi emlék lappangott. A legelső ötesztendősi korából származott. Apja, aki nem akarta etetni tovább, egy kővel zúzta be fejét, aztán otthagyta vérében, a farkasok, a medvék prédájául. A Kurgan persze magához tért; alig pár óra múltán. Követte apja nyomait a dombokon át, egész a táborig.

Megvárta, míg apja álomba merül, aztán előbújt, és kikotort a tűzből egy kavicsot. Villás gallyat keresett, azon vitte; oly forró volt, hogy leégette a kérget.

Apja rendszerint nyitott szájjal aludt, mert orrsővényferdüléssel született. A fiatal Kurgan apja torkába hajította a tüzes kavicsot. A pásztor nem bírta kiköhögni: az belesült torkának lágy húzába, és megfojtotta. Fia a rákövetkező napon leterelte a nyáját a völgybe, a tanyára; és elmondta anyjának, hogy apját megtámadta és megölte egy medve.

Tizenkét éves korában elszökött hazulról, és beállt a banditákhoz, akik az India és a Mediterráneum közt közlekedő karavánokat prédálták. Kitanulta a parittyá kezelését. Egy szírtlen állva ritkította a kereskedők kíséretét az általános támadás megindulása előtt.

Huszonöt éves korában fejlődése abbamaradt, testfelépítése állandósult. Ekkor ráébredt már, hogy nemcsak a kard, nyíl és buzogány ejtette sebek nem ölik meg, de nem is öregszik tovább. A folyamat valamiképpen abbamaradt.

Lehetőségeinek teljességét azonban mindaddig nem látta át, míg össze nem találkozott a sivatagi arabbal, egy beduval, aki az állította, ismeri a fajtája titkát. Az arab elmondta neki, kicsoda valójában, és hogy nincs egyedül. Akadnak társai a világban. Nem sokan, igaz, de mégsem egyedi jelenség ő. Az arab mágus kiokította a Kurgant, hogyan ismerheti fel a többi halhatatlant, s elárulta, hogy maga is közéjük való. Megtanította a Kurgant a Serkentés művészetére, nagyjából ugyanúgy, ahogy Ramírez tette MacLeoddal, századok múltán. Beszért a Gyülekezőtől, és megjövendőlte, hogy a Kurgan egyike lesz a végső viadal két résztvevőjének.

Miután mindent megtanult tőle, a Kurgan álmában lefejezte az arabot. A tetemet elégette. Egyetlen zsákmánya a handzsár volt, melyet mestere mindig maga mellett tartott. Utóbb ezt a fegyvert cserélte fel az óriás a pallossal. Most pedig itt az idő.

A Kurgan gondolatait valami nesz zavarta meg. Üvegtörmelék roppant. Az óriás felállt, meghúzódott a csőszerkezet árnyékában, mely megszűrte a hold fényét. Felkészült.

Megpillantotta a tetőn MacLeodot.

– MacLeod – szólt csendesen.

A skót megfordult, s a Kurgan megpillantotta szemében az eltökélt ragyogást. Nem akármilyen ellenfél volt most! A Fraserekkel vívott ütközet idején még bémész fiúcska volt csupán, ám Ramírez készítette fel. A spanyol páva kitanította! Számos viadalban vett részt, legyőzte Fasilt. A Kurgan nem becsülhette alá ezt a teljesítményt.

– Végre ismét találkoztunk, Felföldi!

– És ez egyszer mindkettőnkénél ott a fegyver – felelte Conner.

A Kurgan bólintott. – Így kell történnie!

– Akkor fogjunk hozzá!

A Kurgan előrelépett.

Az él.

A vágóél. Conner érezte, hogy ereje a wakizashi-pengébe áramlik, végigrezeg a vágóél mentén, mely képes széthasítani a legsötétebb árnyakat is. Ereje a finom masame-rajzolatú ketóban rejtett: erezte akár a legnemesebb faanyag...! A penge saját fényével csipogott, kápráztató ragyogása hűvösnek tetszett.

A kardok összeértek, összecsendültek a háztetők Felett.

MacLeod megérezte az erőt ellenfele csapásában. Egyet tehetett, hogy levezesse: engedte, hogy a pengék szinte egybeforjjanak.

A Kurgan észrevette, hogy a skótot meglepte a támadás ereje, ezért a háritásra két, nem kevésbé súlyos csapással felelt, ám ezek valamivel hatástalanabbak maradtak.

– Nem olyan, mint Fasil ellen, mi? – mordult az óriás.

Mindketten tisztában voltak a lélektani hadviselés jelentőségével. Magabiztosabbnak, bölcsebbnek, hozzáértőbbnek tűnni fontos dolog, MacLeod tudta, hogy arca semmit nem árul el. Arca érzelemmentes. Olyannak kell lennie, akár a köszikla. Keménynek. Megingathatatlanak. Mozdíthatatlannak. Olyannak kell látszania, ami századok óta nem moccan a helyéről. Olyannak, ami minden vihart kiállt már, kitapasztalta az elemek dühét, visszavert minden támadást. Fontosnak érezte, hogy teste hajlíthatatlannak, erőből duzzadónak tűnjék. Csapásai biztosak, jól irányzottak, megfontoltak. Kétséget kell csepegtetnie a másik elméjébe: el kell hitetnie vele, hogy képtelen áttörni ezen a szilárd falon. A Kurgannak kételkednie kell saját tudásának felsőbbrendűségében. Egyetlen hajszálrepedés is szakadékká tágítható. A nagyobb magabiztosság verekedik felül. Neki, Connernek egyesítenie kell magában az ellenállhatatlan erőt és a mozdíthatatlan tárgyat: a kettőnek egygyé kell válnia.

Rövid csapásváltás következett.

– Ramírez jól kitanított – mondta a Kurgan. Nyúlfarknyi kommentár volt, ám MacLeod érezte, hogy sikerült meglepnie. A szamurájkard markolatán ott érezte a szanszkrit nyelvű vésetet:

NEM KELHETEK ÁT EGY ÚJABB FOLYÓN

Elismételte magában, hogy szellemi ereje gyarapodjék. Ez annyit jelent; hogy a feladatot e1 keli végeznie. A végső feladatot. Szükséges minden energiáját, minden gondolatát, egész lényét e feladat végrehajtására összpontosítania. Minden egyéb gondolatot, vágyat, igényt, megfontolást háttérbe kell szorítania, míg át nem gázol a körülötte örvénylő folyón. A következő folyóra nem szabad gondolnia. Nem gondolhat Brendára, a lányt fenyegető veszedelemre. Csak a jelen pillanat folyóján való átkelésre összpontosíthat.

A Kurgan ez a folyó.

A pengék ismét összecsaptak. A Kurgan igyekezett a tető peremére szorítani a skótot. Valahonnét odafentről Brenda kiáltozott, de MacLeod nem figyelt rá. A csapások elhárítására koncentrált, és néhány ellencsapással válaszolt, hogy nyugtalanítsa ellenfelét.

A hozzáállás. Az övé a különbség! A Kurgan lehet jobb vívó, ám nélkülozi a rögtönzés, az ösztönösség, az ihletettség adományát.

NEM KELHETEK ÁT EGY ÚJABB FOLYÓN

Belső erő. A kardok összecsapnak. Szétválnak: A Kurgan lebukik, oldalt kigyózik. MacLeod odavág, elvéti. A víztorony alatt pengék csendülnek. A Kurgan elvéti MacLeod fejét, amint a skót alábukik: a torony egyik támpilléret metszi át. Az alkotmány meginog.

Brenda felsikoltott.

Egy pillanatig úgy tűnt, a víztorony feléje dől. Ingott egy darabig, gyengülő lábánál a halhatatlanok küzdöttek, azután oldalra billent, a tetőre omlott. Vízáradat öntötte el a küzdőteret, tajtékos hullámok sodorták el a két férfit. A harcpillanatokra abbamaradt, mindketten a széthasadt tartályból ömlő, habzó vízben gázoltak. Ezer és ezer köbméternyi víz csordult túl a tető peremén és tűnékeny Niagarákat formált.

MacLeodot a lezuhanás közvetlen veszélye fenyegette. Most feltápáskodott. A Kurgan egy csöbe fogódzott, hagyta, hogy az áradat eljátszadozzék egyik lábával. Nem érhetette el ellenfelét az örvények közepette, a vízszint azonban rohamosan csökkent, mígnem bokamagasságig apadt, s a küzdők ismét felvették iménti pozíciójukat.

MacLeod, aki közelebb került az állványzathoz; mászni kezdett felfelé, hogy magassági előnyre tegyen szert. A Kurgan kényszeredetten követte.

Nagyon fürgén mozgott. Amint Conner megpróbálta megvetni lábát az egyik emelvényen, máris a bokája felé suhintott. Pengéje szerencsére egy nagyfeszültségű kábelt metszett csak át, szikrák pattogtak, a

levegőben fekete füst terjengett. A kábel szikrázó vége ott kígyózott a magasban. A Kurgan, bár a nagyfeszültség nem veszélyeztethette komolyan, elkerülte, hisz az áramütés lelassította volna a mozgulatait.

MacLeod ott várakozott a neonreklám EZÜ-je alatt. Amint az óriás felért, máris feléje rohant. Pengéik fémes csendüléssel csaptak össze. Conner fegyverének pengéje lesiklott a másik mentén; és a pallos markolatáról levágódva mélyen a Kurgan jobbjának ujjába metszett.

A Kurgan felüvöltött fájdalmában. Egy pillanatra úgy tűnt, a skót ki sem tudja szabadítani kardját, úgy megakadt a penge az óriás csontjában. Aztán mégis kirántotta.

Az óriás hamar összeszedte magát.

A Kurgan kirúg. Combon találja MacLeodot, de elveszíti az egyensúlyát közben. Elzuhan, az állványzat támasztékai közé gurul. Feje egy vízszintes gerendának vágódik. Kézze-lábbal hadonászik, igyekszik visszanyerni egyensúlyát. Hiába: teste jókorát puffan a tetőn, hogy a lélegzete is elakad.

MacLeod túl magasán volt már ahhoz, hogy kihasználja a Kurgan lezuhanásával kínáló lehetőséget. Láta, hogy ellenfele talpra áll, hamar összekapja magát. Nem tehetett egyebet, várt, hogy az óriás ismét felkapaszkodjon.

A Kurgannak azonban nem állt szándékában nekiindulni. Úgy határozott, ő hozza vissza a tetőre a skótot. Futásnak eredt a támasztékok mentén, és minden erejét összeszedve le-lecsapott a gerendákra. Az oszlopok rendre meggingtak, ahogy a súlyos csapások szétroncsolták őket. Az EZÜSTKEHELY állványzata lassan kifelé dőlt. Brenda felsikoltott, kötelékeivel küzdött, igyekezett kiszabadulni.

MacLeod végig egyensúlyozott a csöveken" azok azonban sorra meglazultak vagy behajlottak. A felirat E betűje lezuhant, a neoncsövek széttobbantak, üvegcserepeket szórtak szanaszét: Az E-t a K követte, ott robbant szét a pocsolyákban.

Drótok csapkodtak, sziszegtek a levegőben. Kábelek pattantak el, akár, a túlfeszített húrok: az oszlopoknak ütődtek. Az alkotmány recsegett-ropogott, egyensúlyát veszítette. Fémgyűrűk repkedtek az éjszakába: a nyomástól hirtelen szabadult csövek rázták le magukról őket.

Azután az egész építmény ledőlt.

MacLeod úgy hullott a sötétségbe, akár egy csúzlából kirepített kődarab. A Kurgantól távolabb zuhant a tetőre, körülötte törmelék záporozott.

Brenda, még mindig a csődarabhoz kötözötten, a szilárd talajtól tán ötméternyire függött egy meghajlott támasztékon, e torz keresztben. Mihelyt megszabadult kötelékeitől, viszonylag sértetlenül huppant le a tetőre.

Az üvegszilánkok, fémdarabok egyre potyogtak még. Kidöntött, szálegyenes fenyők gyanánt dőltek a póznák mindhárom. ember körül.

Egész fémdzsungel maradt hátra.

MacLeod és a Kurgan átverekedték magukat a nemegyszer hihetetlen szögekben meghajlott csövek rengetegén, hogy , újra egymáshoz férjenek. Amint megfelelő közelségbe értek, pengéik elővillantak, olykor fémet, másszor kábelt találtak. Lehetetlen küzdőtér volt ez, tudták mindketten.

...A tető pereméig vagdalkoznak. MacLeod hág fel a peremre elsőként. Magassági fölénye birtokában a Kurgan fejének irányozza csapásait, Az óriás melléje szökken. Mindketten felmérhetik az alatt tátongó mélységet.

Tekintetük találkozott.

– Gyengülsz! – rikoltotta a Kurgan. – Látom rajtad, gyengülsz már, felföldi!

MacLeod tüstént válaszolt:

– Túl erős vagyok hozzád – mondta derűsen. – Azt remélted, könnyű lesz, igaz? Csak most jössz rá, hogy túl erős vagyok. Késő! Meg kell halnod!

A Kurgan újabb csapásrengeteggel felelt, de Conner érezte, korántsem olyan magabiztos már, mint korábban. MacLeod számított esélytelennek, márpedig az esélytelen esélye, ha sikerül bizonyítania: hatalmasabb, mint eleinte hitték... Ha képes feltartóztatni a Kurgant, ha képes megvédelmezni magát; Conner kétséget támaszthat ellenfelében...

Felettük ragyognak a csillagok. Mindketten energiáért fordulnak az éjszakai égbolt felé. Az energia végigkúszik a párkányon, át a tetőteret elárasztó, sekély vízen. Az energia. Maguk közt Serkentésnek

nevezik a folyamatot. Villámok cikáznak a sötétségből, új erővel töltik el a két férfit. A párkány eleven tűzben izzik alattuk...

– Most! – szólta a Kurgan.

A pallos csapásai sebesen, keményen záporoztak, s MacLeod hátrafelé szorult; mát a stúdióra nyíló tetőablak keretére hágott. Hirtelen az üvegen találta magát, lába megcsúszott. Kinyúlt, megmarkolta a Kurgan zekéjét, magával rántotta az óriást. Mindketten átestek az üvegen, és kézzel-lábbal hadonászva a stúdió padlójára zuhantak.

MacLeod fegyvere pár méterrel odébb gurult. A Kurgan előbb térdre emelkedett, aztán talpra állt, mielőtt a skót felemelhette volna kardját. Az óriás most odébb rúgta a fegyvert, az elgurult az üvegcserepek között. Amint ellenfele közeledett, Conner egyik térdére támaszkodva szédelgett még. Megragadta a Kurgan csuklóját, mielőtt az lecsaphatott volna rá. Sikerült talpra állnia, lefogta az óriás karját. A Kurgan végül kiszabadította magát.

MacLeod, a harc kezdete óta első ízben, teljesen védtelennek érezte magát. A Kurgan meglátta ezt a tekintetében.

– Tehát így ér véget! – mondta.

MacLeod egyet lépett csak hátrafelé, miközben a Kurgan csapásra huzakodott.

Ebben a pillanatban Brenda tűnt fel mögötte, és egy vascsővel fejbe vágta. Az óriás eltántorodott. MacLeod nekiiramodott az üvegtörmelékkel teliszórt padlón, s meglelte kardját a holdfényben.

A Kurgan felragadta Brendát; és Conner felé hajította. A skót sikeresen kapta karjába a lányt.

– Hol voltál mostanáig? – kérdezte évdőve.

Karjában új erőt érzett. A Kurgan előtt ott volt a lehetőség, de nem tudott élni vele: Most ő következik! Conner magabiztosan lépett előre, Brenda a stúdió sarkának homályában keresett menedéket. A pengék újból összezsaptak.

Fintor torzította el a Kurgan vonásait. Képét mély ráncok szabdalták. A két penge szikrapattogás közepette feszült egymásnak. MacLeod továbbvezette a magáét, el a pallos markolata mellett: végigvágott a Kurgan bőrzekéjén. Érezte, hogy a fegyver éle a húsba hatol: Az óriás hátratántorodott, arckifejezése fájdalmat dühöt és bizonyos adag döbbenetet tükrözött.

A széthasított zeke szétvált, láthatóvá vált a vöröslő, vérző seb. A Kurgant megzavarta a vágás. Baljával odanyúlt, jobbával eredménytelenül igyekezett hárítani az újabb csapást.

A szamurájpenge ezúttal a mellén éri. A vágások rendre magasabban, a nyakhoz mind közelebb találják...

A sebszélek mentén végigsordult a vér, vörössel pettyezte a fekete bőrzekét.

– Hogyan...? – mordult a Kurgan. Vadul MacLeod felé sújtott.

Kétségbeesett erőfeszítése azonban hatástalan maradt. A skót érezte a dühöt s a csapás bizonytalanságát. A győzelem közelségének tudata átjárta testét. Tudta már, e pillanatban már tudta, hogy a Kurgannak befellegzett. A vitalitás elillant hatalmas alakjából, A sebei foglalkoztatták. Belefeledkezett fájdalmába. MacLeodnak ennyi épp elég volt.

A ragyogó szamurájpenge megvillant.

A hullámos gerincű wakizashi rövid kard a húsba hatolt. Átmetszette a Kurgan torkának lágy szövetét. Az óriás meglepettnék látszott.

MacLeod néhány pillanaton át bizonytalankodott, vajon elég mélyre sikerül-e vágnia...? Azután a Kurgan feje hátrabicsaklott. A vágás ott érte; ahol valaha Ramírezé, ám a penge ezúttal mélyebbre hatolt. Sokkal mélyebbre, Átvágta a nyakcsigolyát. A fejet csak egy vékonyka bőrdarab tartotta vissza a legördüléstől. Ott függött hát, lengett a levegőben.

A Kurgan azonban még nem halt meg.

Szája tágra nyílt, bár szólni többé nem tudott. A torzó nyakából csak úgy lövellt az energia. Mintha dróton rángatnák; úgy vonaglott, remegett a test. A sebek sziporkáztak, akár a neonfények.

A Kurgan térdre rogyott. MacLeod elámult kitartásán. Még mindig fogódzott az életbe. Még mindig küzdött a halállal, noha feje ott csüngött egyetlen bőrszeleten. Még mindig igyekezett felegyenesedni. Az akaraterő csodája volt ez.

A kezek a levegőt markolták.

MacLeod már-már azt hitte, ellenfele nyomban a helyére illeszti fejét. Ám az energiaáram kiapadta A test leroskadt. Rángatódzva hevert MacLeod lábainál.

Végül elcsendesedett.

MacLeod némán állt egy pillanatig. Érzelmek összecsapásának színterévé lett: megkönnyebbülés küzdött benne a mindent lebírni akaró önzéssel. Győzött.

Végzett a Kurgannal. Ő a legutolsó. Nem maradhatott, csak egyetlenegy – s a magányos túlélő éppen ő!

– Én vagyok az egyetlen! – kiáltotta, szamurájkardját magasra emelve. – Én!

Azután előntötte a szégyenkezés. Nem egymaga jutott idáig. Többen segítették: Heather, Ramirez, Brenda. Mindannyiuknak szerep jutott. Ereje, Kurgannal szembeni fölénye abból származott, hogy képes volt megbízni másokban. A Kurgannak az volt a gyengéje, hogy egymaga maradt. Az árulástól való félelme. erősebbnek bizonyult mindennél. Csak önmagában hitt, ez lett a veszte.

MacLeod némán állt.

MacLeod lehajtott fejjel; nekihevülten állt.

MacLeod várt a Serkentésre.

Aztán elkezdődött.

Az ablakok sorra berobbantak.

Az egész stúdió megremegett; Brenda a sarokban összekucorodva felsikoltott: a termen szilánkok áradata viharzott át. A levegőben jól látszott az üvegporszórásán átcikázó energia: Nyalábjai köröztek, örvényt formáltak. MacLeod érezte, hogy a töltés átáramlik rajta, ereiben lüktet, megperzseli szellemét. Egész lényét áthatotta a sikerrel kiérdemelt ragyogás.

Könnyűnek érezte magát. Felemelkedett a padlóról, és egyenest az örvény középpontjáiig röppent: ott lebegett ég és föld között, Brenda szeme elől is eltakarták az üvegporszepek, örvénylő fellegei. Egybeolvadt tudatában kín és kéj. Agyában színek, fények villództak. Hallotta önnön sikolyát; a szél és az energiazápor egyre szaggatta testét. Istennek érezte magát, de el kellett viselnie a büntetését is. Aztán elveszítette az eszméletét.

Mikor magához tért, feje Brenda térdén pihent. Mindketten a stúdió padlóján heverték. A lány Conner homlokát cirógatta.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Igen. Nem sérültél meg?

– Azt hiszem, nem...

Conner rámosolygott.

– Vége. Mindörökre vége!

Mindketten a Kurgan élettelen, az üvegtörmelék közt rossz bábuként heverő testére pillantottak.

– Igazán halott? – suttogta Brenda.

MacLeod rábólintott.

– Végre... – mondta. – Végre!

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

– Rachel, néhány utasítást találsz az íróasztalom fiókjában! Járj el az azokban foglaltak szerint!

Rachel MacLeodhoz lépett, a karjára tette kezét.

– Tehát elmégysz?

Conner gyűlölt búcsúzkodni, különösen a hozzá közel állóktól. Keze fejével simította végig az asszony arcát.

– Rachel, tudhattad, hogy egyszer sor kerül erre. Russel Nash meghal ma éjszaka. Itt az ideje! Nem volt senki az életemben a háború óta. Most mennem kell...

Rachel csendesen sírdogált.

– Annyira félek...!

– Egy magadfajta asszonynak sosem kell félnie, nem kell egyedül lennie. Olyan sokat adhatsz, bárkinek!

– Brendával mi lesz?

– Ő velem tart.

– Értem – bólintott Rachel.

Nash arcon csókolta.

– Tudtam, hogy megérted majd. Ég veled, drága Rachelem: lányom, barátom!

– Ég veled, Russel Nash!

Conner felkapta táskáit, az ajtó felé indult. Félúton hátrafordult.

– Ez az egész... Olyan varázslatféle, tudod?

Az asszony mosolygott.

Conner taxival ment a reptérre. Az indulási övezetben Brenda várta. Elegáns ruhát viselt, a csomagját is magával hozta.

– Minden kész? – kérdezte MacLeod, amint kézen fogta.

A lány felnézett rá.

– Felhívtam apámat, és minden elmondtam neki. Aztán szabadságot vettem ki...

– Eszerint visszajössz még?

– Nem tudom... Pillanatnyilag kicsit zavart vagyok. Egy kis idő, kell, hogy mindent átgondolhassak. Butaság volna minden hidat felégetnem...

– Hát persze.

Az éjszakai géppel Glasgow-ba repültek. Érkezésük után kocsit béreltek, úgy folytatták útjukat Skóciában, az északkeleti partig. Kora délutánra jutottak a glenfinnani dombokig. Conner leállította a kocsit, kézen fogta Brendát, és a hangás domboldalon megfelelő kilátóhelyre vezette.

– Amott játszadoztam kisfiú koromban, több mint négyszáz évvel ezelőtt. Alig változott a környék! Az a patak ott, nézd csak! Abból fogta ki a lazacot Dugal, amit a tizedik születésnapomon ettünk!

Brenda körülnézett.

– Szép itt – mondta.

Conner tudta, hogy nem a levegőbe beszél. A táj csakugyan szép volt: Az alacsony, kerek dombokat uralkodói palástként borította a bíborszín hanga. Pár hófajd bókászott itt-ott a fűben. A patak hosszú ezüstszalagja mély medret vágott a tőzegbe a völgy felé kanyarogtában. Sokarcú, csodás vidék volt ez. A festői völgyön túl csupasz sziklafogakkal vicsorítottak a hirtelen magasba törő hegyek. A hangás rét imitt-amott szarvasok menedékéül szolgáló fenyvesbe olvadt. Conner idáig átérezni se merte, mennyire vágyódott e táj után. A messzeségben a Loch Shiel csillogott.

– Ha eszembe jut, hogy ez valaha csatamező volt... – töprengett. – Hogy a völgyekben emberek hullottak, vér áztatta a fűvet... Hisz olyan békésnek tűnik most minden!

– Igen... Mást elképzelni bizony elég nehéz-ismerte el a lány:

– Azt hiszem – szólt Conner –, én megharcoltam az utolsó csatámat,

Örült, hogy befejeződött a dolog. Most végre élhet majd, nem kell többé hátra-hátrapillantania, hátha nyomában jár a Kurgan, nem kell éjszakánként az óriás lépteire fülelnie... Ellensége elpusztult végre.

– A Jutalom... – szakította félbe töprengését Brenda. – Tudod-e, mi az?

– Tudom, de elmagyarázni aligha tudom majd... Nincs rá szó. Egy érzés az egész. Megváltoztam. Sose éreztem magam ennyire élőnek, ilyen hiánytalannak. Nem vagyok többé az, aki voltam, bár nem tudhatom

biztosan, mi vagyok most. Végig kell nézned, hogy bírok ezzel a változással. Már ha mellettem maradsz...

– Gyökeres a változás?

– Azt hiszem, igen. Akarsz találgatni?

A lány megfogta a kezét.

– Csak reménykedem. Veled szeretnék maradni, Conner MacLeod. Szeretném, ha együtt maradnánk, örökre!

Conner megcsókolta.

– Örökre – ismételte. – Bármerre tekintek, régi barátaim jelenlétét érzem. Itt vagy, Ramírez, te spanyol páva...?.

Brenda egy üveg bort szedett elő kosarából.

– Igyunk egy kortyot – javasolta.

– Igen, jólesik majd... – Conner a címkére nézett, és felkacagott. – 1976!

Brenda mókázni kezdett.

– Jó év volt az 1976-os! Amerika a Nagy-Britanniától való függetlenség kétszázadik évfordulóját ünnepelte. A Száll a kakukk fészkére öt Oscar-díjat kapott, és... – Conner már nevetett – ...és Pittsburgh krikettválogatottja legyőzte Dallasét!

– Csakugyan?

– Csakugyan. Huszonegy-hetvenre!

– Igyunk hát az 1976-os esztendőre! – mondta Conner.

Koccintottak. Conner hozzátette még:

– És egy nagyszerű nőre, Brenda Wyattra, akit szeretek!

A lány a szemébe nézett.

– És aki szeret téged...

Két hónapig utazgattak Skócia-szerte, azután Londonba költöztek, és régiségboltot nyitottak a Camden Alley-ben. Egy alkatommal MacLeod üzleti úton megint Skóciába vetődött, s pihenőt tartott valahol a déli felföld egy kis faluján kívül. Felkapaszkodott egy hegyi ösvényen a völgyre néző platóig.

Most nem állt tanya odalent, ám Conner meglelte még a régi torony néhány követ meg a helyet, ahol övéit eltemette.

– Tetszene a feleségem, Heather – suttogta. – Tetszene, tudom, Annyira hasonlít rád...

Többet nem mondott. Két régi gerendát keresett, s keresztet formált belőlük ott, ahol barátja, Ramírez és első asszonya, Heather pihent. Napszálltáig maradt a neki kedves elhunytak társaságában, megbékélten a múlt árnyaival.